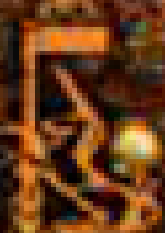

Пол Дохърти
СРЕДНОВЕКОВНИ ЗАГАДКИ

СЯНКАТА НА ГРЕХА

ПОЛ ДОХЪРТИ СЯНКАТА НА ГРЕХА

Превод: Евелина Пенева

chitanka.info

Преди пет години в пазарното градче Мелфорд е екзекутиран местният благородник сър Роджър Чапълс, обвинен в множество жестоки убийства. Но години след неговата екзекуция убийствата започват отново. Още млади момичета са открити изнасилени и удушени, а синът на покойния лорд настоява, че е допусната съдебна грешка. Междувременно някой, който вярва в невинността на сър Роджър Чапълс, раздава свое правосъдие и безмилостно избива един по един подкупните съдебни заседатели, пратили лорда на бесилката.

Едуард Английски упълномощава със заповед своя довереник сър Хю Корбет да отиде в Мелфорд, за да открие истината. Хю Корбет и верните му помощници Ранулф и Чансън се изправят пред тежката задача да разбулят тайните на този град, над който е надвиснала сянката на незнайния убиец. Сър Хю си дава сметка, че противникът му трябва да е безумец, но не е изключено убийците да са двама...

Дохърти е маестрото на средновековния криминален роман.

сп. „Букс“

*На Дорийн и Джак Стийб от Ан Арбър, Салин,
Мичиган.*

ГЛАВА ПЪРВА

Отец Джон Гримстоун бавно се изкачи към амвона на енорийската църква „Сейнт Едмънд’с“ и обхвана с помътнял поглед пространството под себе си. Сивата светлина на ранното утро проникваше през дебелиите стъкла на прозорците, а утринната мъгла се промъкваше изпод вратата и се стелеше подобно на тамянен дим. Както на всяка сутрешна литургия, и днес хората от кралския град Мелфорд и околните села изпълваха цялата църква. Богатите се бяха разположили на специално отредените за тях места — украсени с резба църковни пейки. Зад тях седяха по-малко заможните, дребните земеделци и техните ратаи. Скупчени плътно един до друг, част от бедняците бяха застанали около кръщелния купел, а останалите се бяха разпръснали из сумрака на напречните галерии, опрели гърбове о стените.

Отец Джон рязко си пое дъх и положи усилие да се отърси от омаята на изпитото предната вечер вино. На днешната литургия, седмици преди началото на коледните пости, мислеше да проповядва за смъртта — тихата, винаги неочаквана гостенка, чието присъствие непрекъснато се усещаше наоколо. Особено в Мелфорд, където кървавите убийства биваха последвани от изпълнени с жажда за мъст съдебни процеси и екзекуции. Свещеникът измъкна изпод филоната^[1] си парче пергамент и го постави на аналоя^[2] — скулптиран от дърво орел с разперени криле. От сутрешния полумрак в църквата усети да го полазва студ и отново го връхлетя кошмарът от изминалата нощ: мъртъвци отместваха настрани тежките каменни плочи, под които бяха погребани, и протягаха към него костеливите си ръце с хищнически нокти, мъчеха се да го сграбчат и да го завлекат в гробовете си. Беше само сън, но го тормозеше още от детството, когато майка му му разказваше за покойниците, които спят под църквата и чакат да чуят ангелските тръби^[3] да възвестят възкресението им.

Отец Гримстоун се прокашля и се опита да разсее тягостното чувство. Той бе нисък, възпълен, с червендалесто лице — заради

слабостта си към виното, — и с разчорлена, бяла като сняг коса. Свещеникът считаше себе си за добър Божи служител. Той сведе поглед от амвона надолу към скупченото паство. Преди доста години всички тези хора бяха изричали венчалните си обети пред него, сетне бе кръщавал децата им, беше давал утеха и опрощавал греховете на техните болни или умиращи близки.

Енориашите не откъсваха изпълнените си с очакване погледи от него. Неделната проповед беше едно от най-важните събития през седмицата — а отец Гримстоун беше добър проповедник. Умееше да трогне сърцата им, като илюстрираше думите си с примери от живописните религиозни сцени по стените и дори с няколкото стъклописа по прозорците на църквата „Сейнт Едмънд’с“. Късната есен, когато всичко в природата умира, вече беше дошла и вероятно той щеше да говори за ужасите на ада, за изпитанията в чистилицето или за не чак толкова вълнуващата благодат на рая.

Гримстоун хвърли поглед към курата^[4] си, отец Робърт Белън, млад мъж с млечнобяло лице, невчесана черна коса, с увиснали краища на устните и доста блуждаещ поглед. Куратът беше добър и работлив помощник, макар свещеникът да се чудеше дали е съвсем с всичкия си — заради почти истеричния ужас, който куратът изпитваше от плътския грях. Може би и затова в присъствието на жени езикът му се връзваше. Положил ръце в скута си, отец Робърт беше забил поглед в един от демоните с ужасяващи лица, изрисувани в горната част на наредените в две странични редици ниски колони. Демоните и адът непреодолимо силно бяха обсебили мислите на отец Робърт. В свой отделен стол вляво на амвона седеше Адам Бъргес, близък приятел на отец Гримстоун и бивш войник. Младият курат, беше измърморил той, трябва вече да е бил в ада, щом така добре познава тамошните ужаси.

Бъргес се размърда на стола си, по посивялото му лице личеше явно недоумение — защо свещеникът бави проповедта си? Гримстоун му отвърна с усмивка и се опита да прикрие притеснението си. Полубратя и много близки приятели, двамата с Бъргес бяха израснали в Мелфорд, но по-късно пътищата им се разделиха. С парите от натрупаното по време на кралските войни състояние, Бъргес беше купил старата лесничейска къща зад църквата. С времето Гримстоун започна да разчита на него много повече, отколкото на курата си Робърт.

Сред богомолците вече се чуваха нетърпеливи покашляния и леко потропване с крака. Гримстоун огледа насядалите на първата пейка и забеляза, че воденичарят Молкин отсъства. Тук беше жена му, Урсула, както и Маргарет — странната му, русолява и бледолика дъщеря. Къде тогава се е дянал Молкин? Все пак нали в неделя воденицата не работи, няма зърно за мелене и брашно за насипване в чувалите. Молкин трябваше да присъства, тъкмо за да чуе тази проповед.

Енорийският свещеник вдигна отривисто глава.

— Смъртта! — прогърмя гласът му.

Хората притихнаха и впериха поглед към свещеника, очакваше ги вълнуваща проповед.

— Смъртта — натърти отец Гримстоун — е като камбана, която трябва да подтиква християните към молитва. Но ленивците, дори след първите удари на камбаната, са все още сънливи и чакат следващите.

Стрелна с поглед съпругата на Молкин.

— Различните камбани имат различен звън — отец Гримстоун погледна усмихнат към звънаря Саймън. — Песента на тази възвестяваща смъртта камбана е: *Помни края на дните си и ще избегнеш греха.*

Свещеникът докосна манипула^[5] на лявата си китка и гласът му набра сила.

— Смъртта е като църковен пристав!

Направи пауза, понеже неговите енориаши закимаха одобрително и замърмориха на себе си. Всички до един ненавиждаха църковния пристав, който само дебнеше кой съгрешава или кой се е забъркал в скандал. Пипнеше ли някого, без значение мъж или жена, в прелюбодеяние, веднага призоваваше прегрешилите страни да се явят пред архидякона на съд.

— Точно така — продължи свещеникът, — смъртта прилича на църковен пристав и като знак за своите задължения носи жезъл, побезмилостен и от най-острата стрела. Смъртта е подобна на рицар, възседнал кон. Тя носи огромен щит, разделен на четири. На първата четвъртина е изобразена ухилена маймуна, символ на онези, които се присмиват на хората и ги ограбват. Във втората четвъртина виждаме разярен лъв — защото смъртта поглъща всичко, върху което се

нахвърли. В третата е писарят, който записва всички наши дела, за да бъдат представени пред Божия съд. Докато в последната част...

Вратата на църквата внезапно се отвори. Отец Гримстоун отпусна ръце и богомолците извърнаха глави. Местният идиот, Питъркин, шумно се потътри навътре. Чорлавата му, сплъстена коса почти скриваше дивия му поглед, разкривените му ботуши бяха покрити със засъхнала кал.

Отец Гримстоун бавно слезе от амвона. Питъркин беше едно от Божиите чеда, които изцяло зависеха от милостта на енорията; спеше по оборите или при старицата Крауфорд, хранеше се с малкото, което неохотно му подхвърляха. Свещеникът забеляза, че слабоумният е развълнуван. Всъщност Питъркин беше плакал. По покритото с мръсотия лице на горкия луд личаха следи от сълзи. Примигваше, отворил уста, от която не излизаше никакъв звук. Благочестивата тишина на неделната сутрин беше грубо нарушена и богомолците зашумяха смутено.

— Тихо! — нареди отец Гримстоун. — Питъркин, какво толкова се е случило? Това е дом Божи. Знаеш, че сега се отслужва литургия. Да не си гладен? Или жаден? Да не би пак да си сънувал някой от твоите кошмари?

Питъркин не го чуваше. Обърнал глава наляво и без да откъсва поглед, сочеше към един от стенописите в трансепта^[6]. Трепереше, а по вътрешната страна на единия му крачол личеше мокро от урина. Гримстоун улови Питъркин за ръката.

— Какво има? — настоя той. — Покажи ми!

Селяните и ратаите направиха път и Питъркин го поведе като дете през трансепта. С ръката си сочеше към стенопис, на който бе изобразено отсичането на главата на Йоан Кръстител. Грешницата Саломе държеше поставената на поднос глава на светеца, за да я отнесат на отмъстителната ѝ майка.

— Това ли сънува? — свещеникът се опитваше да овладее нетърпението си.

Питъркин поклати глава.

— Молкин! — измуча той.

— Воденичарят Молкин?

— Воденичарят Молкин — глухо повтори Питъркин. — Главата му плува по водата...

Богомолците, които стояха наблизо, го чуха. Неколцина се изправиха сковано, отпавили поглед към Урсула и дъщеря ѝ Маргарет, които гледаха недоумяващо, с широко отворени очи. Отец Гримстоун свали филоната си и го подаде на курата. Попристегна робата си и улови Питъркин за ръка.

— Трябва да дойдеш! Трябва да дойдеш! — боботеше Питъркин. — Отче, самата истина ти казвам! Главата на Молкин плува.

Повел Питъркин за ръка, отец Гримстоун прекоси нефа на църквата. Останалите богомолци се изправиха от местата си и тръгнаха след тях. Множеството слезе по стъпалата към гробището и се запъти към покритата порта. Вместо обаче да поеме напред към Мелфорд, Питъркин свърна вляво към воденицата на Молкин. Все още гъстата утринна мъгла покриваше полето. Гримстоун усети как страхът го сграбчва и по тила му изби студена пот. Тежкото дишане на Питъркин и шумът от тътрещите се след него енориаши нарушаваха зловещата тишина. Прекосиха дървения мост над реката Суейл, минаха през страничната портичка, която водеше към воденичния яз. Храсталаците край брега бяха мокри от дъжда. Заради мъглата отец Гримстоун не виждаше почти нищо. Питъркин спря и посочи с пръст.

— Да — свещеникът погледна в посоката, в която сочеше. — Това е воденицата на Молкин.

Взираше се над извисените нагоре в сивата мъгла чудовищно широки платна на крилетата ѝ.

— Ела! — каза загадъчно Питъркин.

Изкачиха малък наклон и слязоха от другата страна на заобиколения с тръстики воденичен яз. Питъркин отново започна да сочи. Мъглата като по чудо леко се отдръпна.

Отец Джон Гримстоун невярващо зяпна. Това, което видя, видяха и хората зад гърба му. Чу се женски писък. Жената на Молкин си проби път напред. Кралският наместник Риптън бързо я възпря. Свещеникът гледаше като прикован. Не беше кошмар от сънищата: отсечената глава на Молкин, поставена върху дървен поднос, се носеше по воденичния яз.

Четири вечери по-късно, Торкъл, един от най-заможните фермери, стоеше напред навеса за вършитба. Беше се загледал в

последните за тази жътва снопи. Дверите на навеса бяха отворени и, точно както на Торкъл му се искаше, през тях влизаше хладен полъх. Избърса потта от челото си. Искаше му се вече вършитбата да е приключила.

Смрачаваше се по-рано, сигурен знак, че зимата приближава. Наближаваше и празникът на Все светии^[7]. Жителите на Мелфорд щяха да държат настрана бродещите души на покойниците с помощта на огньовете. Торкъл усети, че потръпна леко. Смъртта бродеше из Мелфорд. Кратко беше спокойствието, на което се радваха хората, след като лорд Роджър Чапълс увисна на голямата бесилка на кръстопътя извън града. Колко ужасяващи убийства само! Първо тези на Удушвача — толкова млади жени, включително и добрата вдовица Уолмър, изнасилена и жестоко удушена. Вината падна върху сър Роджър, който заплати с живота си. С неговата смърт убийствата трябваше да приключат.

Пет години по-късно обаче отново бе убита една млада жена. Ами Молкин? Отсечената му глава, пусната да плува върху дървен поднос из воденичния яз? По настояване на свещеника, Торкъл заедно с други мъже се бяха изкачили по стълбите нагоре във вътрешността на воденицата, където ги чакаше още по-отвратителна гледка: обезглавеното тяло на Молкин, поставено на стол, цялото в кръв и съсиреци. И сякаш всичко това не беше достатъчно, ами като в някаква зловеща шега, убиецът беше поставил голяма чаша с ейл в побелелите и вкочанени пръсти на мъртвеца. Какво ставаше?

Чапълс не трябваше да умира. Торкъл преглътна с усилие. Знаеха го той и Молкин. Сега какво? Сър Морис, синът на лорд Роджър, с писмо до кралския съвет в Лондон молеше да се преразгледа целият процес.

Торкъл впери поглед към зеещите отвори на навеса. Настъпващият мрак, подобно на гъста мъгла, изчакваше мига да пропълзи вътре в постройката. Погледна към двете маслени лампи, окачени на куки, сетне погледът му се насочи към снопите. Тишина обгръщаше стопанството. Щеше му се да беше довел и кучето си, но явно то — гладно за всеки къшей хляб, който жена му изхвърляше навън — се навъртеше около къщата. Изведнъж се сепна. Петел ли пропя? Защо по никое време? Или му се счуваше? Не казваха ли

старите хора, че щом петел кукурига вечер, то някой ще бъде сполетян от жестока смърт?

Торкъл чу, че нещо се шумгуна навътре в постройката. Грабна млатилото за вършеене — два пръта, съединени с кожа от змиорка — и внимателно пристъпи към отворената врата. Отсреща, в другия край на дългия, разкалян и посипан със сено двор, съзря светлинките на запалените свещи в къщата си. Дочу жена си да пее. Имаше за какво да ѝ се пее на неговата весела, невярна жена, заета с биенето на маслото. Върна се обратно в постройката, подпря млатилото, отбра няколко житни класа и ги подхвърли във въздуха. Зърното щеше да падне върху опънатата предварително кожа, а ветрецьт да отвее плявата. Но движенията му бяха разсеяни. Твърде късно беше за работа.

Торкъл се чувстваше потиснат от тишината, както и от собствените си стракове. Прошепнатото от отец Гримстоун в изповедалнята излезе истина: грехът се връща, за да те преследва. А беше време, когато той и останалите отпиваха големи глътки от ейла в „Златното руно“. Празнуваха в пригответените специално за съдебните заседатели помещения — преди те да преминат важно по калдъръма и да влязат в сградата на общината. Лятото беше в разгара си, слънцето бе силно и жарко, тревата бе висока и зелена, а реколтата обещаваха да е богата и изобилна! Спомените оживиха Торкъл и той реши — ще иде вкъщи да хапне малко хляб и месо, колкото да утоли глада си, а после ще слезе към „Златното руно“. Искаше му се да е сред хора, сред веселие и смях, близо до пращящия огън, сред успокоителното присъствие на приятелите си.

Торкъл се отправи към единия край на постройката и старателно залости портата. Погледна към сламения покрив. Добре беше направен и нямаше да протече. Утре щеше да приключи с работата. Но нещо го накара да се извърне и да спре. Единият от фенерите, окачен на другата порта, беше угаснал. Торкъл усети, че гърлото му пресъхна. От тъмнината изплува някаква фигура, наметната с плащ и с качулка на главата. Криеше нещо... Млатилото? Торкъл извади ножа си.

— Кой е? Кой си ти?

— Онзи, който отделя житото от плявата.

Торкъл беше сигурен, че познава приглушения глас.

— Какво искаш? — той предпазливо се приближи.

— Справедливост!

— Справедливост! — гласът на Торкъл стана писклив.

Той замръзна на място. Фигурата бързо закрачи към него. Торкъл стоеше объркан. Опита се да се измъкне, но онзи беше по-бърз. Замахна назад с млатилото, а сетне стовари с ужасна сила дебелия му край върху главата на Торкъл. Тялото му се извъртя и падна на земята. Болката беше непоносима. Торкъл усети топлината на стичащата се кръв. Вдигна очи и в пулсиращата от неистов ужас мъгла прозря, че прътът за вършеене отново и отново се издига и стоварва върху му.

Главата на Торкъл се размаза и мозъкът му се превърна в пихтия.

Някога, в едно друго време, Елизабет, дъщерята на коларя, се боеше от таласъми, духове и всевъзможни други страховити тъмни сили, които се спотайват в мрака. Но сега реши да изхвърли от главата си всичките тези бабини деветини, защото беше наясно, че родителите си служат с тях само за да плашат децата си и да не ги пускат да бродят из безлюдните поляни и по самотните пътеки. Елизабет беше влюбена, поне така ѝ се струваше. Беше ходила до Мелфорд, под предлог да похарчи парите, които бе получила за рождения си ден, а за истинската причина беше по-добре и да не мисли. Нали старицата Крауфорд казваше, че вятърът може да улови мислите ѝ и да ги отвее към бащината ѝ работилница или към майка ѝ, вечно заета с нещо в кухнята.

Елизабет се поспря в края на пътеката и погледна назад. Пазарът беше все така пълен с хора. Адела взе да я подпитва, но нали такава беше играта — никога не казваш на хората по какви тайни работи си тръгнал. Ако си има обожател, защо трябва да го споделя с такива като Адела? Тя веднага щеше да изтърчи до „Златното руно“, за да го разтръби на всички. А и нямаше да пусне Елизабет, докато не научи защо, как, кога и с кого. Елизабет се засмя, отметна назад дългата си коса, приглади полите по бедрата си. Как да разкрие тайната си на Адела? Тя само щеше да ѝ се изсмее. Усмивката на Елизабет полека се стопи. Наистина, нямаше никакво намерение да разказва цялата история: какво ѝ предадоха, чрез кого и, най-важното, от кого беше съобщението — така само щеше да предизвика още въпроси.

Елизабет се обърна и се затича. Прокрадваше се като котка сред тъмните сенки. Знаеше кои пътеки да избере, за да не срещне никого

или пък да не я видят случайно. Не ѝ се щеше да я разпитват, когато се прибере вкъщи. Израснала беше в Мелфорд и познаваше всяка педя от него. Мина покрай църквата, после покрай църковното гробище, където зърна мастър Бъргес да копае гроб. Затича се. Той май не я видя — интересувахе го само отец Гримстоун и мрачната църква. Елизабет се поспря за малко, колкото да си поеме дъх. При вида на островърхата църква и надгробните камъни в двора ѝ, сякаш нещо я смути, връхлетя я споменът за бедната Джоана, убита така жестоко близо до Бракъм Миър. Джоана беше много жизнерадостна, често се скиташе из полето да бере цветя — поне така казваше. Е, сега с Елизабет бе различно — поне двама души знаеха къде отива — онзи, който бе изпратил съобщението и неговият приносител.

Елизабет разтърси коси и се опита да крачи по-уверено. Пресече някакъв ров, провря се през един крив плет и се поспря. Може би беше подранила. Имаше приблизителна представа за часа и май трябваше да почака малко. Вдигна очи към небето. Имаше си обожател, таен обожател, който беше платил, за да я склони да се срещне с него! Прекрасно беше да е навън, под Божието небе, далеч от шумния пазар, далеч от семейството си, където се чувстваше потисната като в затвор, а майка ѝ непрекъснато ѝ нареждаше какво да прави.

Елизабет се загледа в горичката, покрила близкия полегат хълм. Нима възрастните знаеха какво е любов? Баща ѝ говореше само за отсечената глава на Молкин и за размазания мозък на Торкъл. Елизабет не харесваше и двамата, най-вече Молкин и неговата нещастна дъщеря, как ѝ беше името? — а, да, Маргарет, вечно мълчалива и мрачна. Е, какво да се прави. Елизабет нагази в тревата. Погледна встрани, стори ѝ се, че мерна нещо там сред дърветата. Кой ли можеше да бъде? Някой овчар? Елизабет леко потръпна. Времето се разваляше. Трябваше да си вземе наметката.

Тя навлезе сред дърветата и стигна до любимото си място. Като дете си играеше тук и си представяше, че е кралица или девойка, пленена от омагьосан дракон. Мина през студената и мокра трева и седна в края на малката полянка, на същия камък, който някога беше нейният „трон“ в „драконовата крепост“. Цареше абсолютна тишина. За първи път, откакто се впусна в това приключение, мисълта, че лъже родителите си, я бодна с неприятно чувство. Радостната ѝ омая се преплиташе с вина — и с мъничко страх. Мястото беше напълно

усамотено, чуваха се само далечни птичи песни и тихото шумолене на орловата папрат. Елизабет затвори очи и стисна устни.

— Ще почакам съвсем малко — каза си тя.

Времето минаваше. Елизабет разтри китките си и поразмърда крака. Трябваше да избере някои по-закрити пътеки, вместо да върви така, размахала ръце през полето. Да не би пък тайният ѝ обожател да е срещнал някого и да се е изплашил? В Мелфорд слуховете и клюките, примесени и със злъчни подигравки, можеха да ти докарат неприятности. Да беше минала по Фалмър Лейн, а сетне да се бе провряла през оградата при Дяволския дъб...

Елизабет чу как зад нея изпука съчка. Обърна се, и отвори уста да запищи. Някаква ужасяваща фигура с маска на главата бе застанала зад гърба ѝ. На Елизабет, дъщерята на коларя, не ѝ оставаше да живее дълго.

[1] Филон — свещеническа дреха без ръкави, която се носи по време на литургия. — Бел.прев. ↑

[2] Аналой — висока масичка в църквата с поставка за поставяне на книги и икони. — Бел.прев. ↑

[3] Ангелските тръби ще възвестят второто пришествие на Христос, Който ще възкреси мъртвите за Страшния съд. — Бел.прев. ↑

[4] Курат — помощник на енорийския свещеник. — Бел.прев. ↑

[5] Манипул — дълга около метър и широка от пет до десет сантиметра лента, която се носи само по време на литургия на лявата ръка и то така, че да пада от двете страни на ръката с еднаква дължина. — Бел.прев. ↑

[6] Трансепт — напречен неф на готическа катедрала. — Бел.прев. ↑

[7] Според древните келтски вярвания в нощта срещу Все светии душите на починалите през годината навещават земята и търсят тела, в които да се вселят. От IX век се отбелязва като ден за прослава на всички християнски светци и мъченици. Празнува се на 1 ноември. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Публичните екзекуции в кралския град Мелфорд неизменно привличаха много хора — повече, отколкото дамгосването на добитъка на кръстопътя или панаирът в покрайнините. Почтените граждани се тълпяха, за да видят как се въздава справедливост и за да разменят по някоя и друга клюка. Кой търговци са удряли в кантара клиентите си, кои пекари са смесвали брашното си с креда или са продавали хляб с намален грамаж... И най-вече да разберат кои крадци по къщите са заловени и кои джебчии са вкарани в затвора.

Но в този октомврийски ден имаше една още по-важна причина тълпата да се стича на по-многобройни талази. Имаше слух, че новините за убийствата на воденичаря Молкин и на Торкъл — да не говорим пък за Елизабет, клетата дъщеря на коларя, чието обезобразено тяло лежеше покрито със саван в криптата на енорийската църква — са стигнали най-накрая и до кралския съвет в Лондон. Самият крал предприел мерки, но изпращал не съдия или специални пратеници, а свои лични служители: кралския писар, пазителя на кралския таен печат, сър Хю Корбет и неговия доверен човек, Ранулф-ат-Нюгейт, главен служител в Канцеларията на Зеления печат. Хората от Мелфорд искаха да ги видят, че пристигат — крайно време беше да се сложи край на убийствата. Искаха да видят как кралският довереник ще влезе в града с цялата си тежест и власт, за да проведе разследванията според заповедта на краля, да изправи злодеите пред съда — и всички да видят как короната въздава правосъдие.

Хората извънредно много се вълнуваха от тези загадъчни убийства. Кой беше убил по такъв ужасяващ начин Молкин и Торкъл? Разбира се, както навсякъде, така и в Мелфорд ставаха убийства — но да се обезглави Молкин и да се остави главата му да се носи по водата на воденичния му яз, беше нечувано! Ами това, че бяха направили на пихтия мозъка на заможния фермер Торкъл, и то в собствения му

навес, където вършееше житото си! Нямахте как някой да не увисне на въжето!

Ами останалите чудовищни убийства и изнасилвания на млади девойки? Бяха започнали отново. Миналото лято убиха една слугиня, а разчлененото ѝ тяло положиха на същия този пазар. Сега пък дъщерята на коларя, Елизабет — красивата Елизабет с разветите коси. Мнозина я знаеха заради кръшната ѝ походка и веселия ѝ смях. Ужасни убийства! Но нали преди пет години бяха хванали убиеца и той беше увиснал на високата бесилка на кръстопътя, горе над мелфордските ливади, из които пасяха стадата овце? А и виновникът не беше кой да е! Самият сър Роджър Чапълс, рицар и богат земевладелец! Доказателствата срещу Чапълс — без да се броят свидетелствата срещу него — го бяха изпратили като най-обикновен престъпник на бесилото, независимо от кралското благородно положение. Но ето че убийствата бяха започнали отново, и най-сетне предизвикаха намесата на краля. Как беше името на писаря? А, да, сър Хю Корбет. Мнозина бяха чували за него. Не се ли зае той преди няколко години с разследване в съседното графство Норфолк? Мъж, който всява страх, шушукаха си хората, с остър ум и набито око. Ако Корбет се справеше, а той разполагаше с цялата му необходима власт за това, със сигурност щеше да има обесен.

Въпреки облачното и студено време, хората продължаваха да се тълпят около сергиите. Онези, които бяха по-запознати със събитията, не изпуснаха от очи широката дъбова врата на кръчмата „Златното руно“, където трябваше да отседне кралският писар. Вероятно щяха да го съпровождат тръбач, вестносец с кралския флаг и многобройна свита. Момчетата-съгледвачи, на които беше платено, наблюдаваха пътищата, които водеха към града, и дебнеха за пристигането на сър Хю Корбет.

Междувременно пазарът вървеше — хората купуваха, продаваха, разменяха стоки, както всеки делничен ден. Мелфорд беше процъфтяващ град и все по-нарастващите печалби от вълната се чувстваха във всеки дом. Златото и среброто бяха в изобилие. Все повече стоки, докарани от големи градове като Лондон и Бристол, и даже внесени от чужбина, пълнеха пазарите на Мелфорд. Велен и пергамент, скъпи дълговлакнести кожи и коприна, щавена червена испанска кожа от Кордова, одеяла и завивки от тъкачниците във Фландрия и Ено^[1]; и още — статуетки, свещници и скъпи украшения,

дело на лондонските златари, а нерядко дори и на големите майстори от Северна Италия.

Помощник-шерифът, Уолтър Блайдскот, обичаше оживените пазарни дни. Този ден той се постара да покаже на всички, че е заловил скитниците, пияниците и престъпниците и ги е оковал на дървената платформа в центъра на пазара. Случи се така, че същият този ден бе наказан публично джебчията Падликот. Предната сутрин самият помощник-шериф беше пипнал престъпника да тършува в коша на някакъв селянин. Дебел и цял плувнал в пот, Блайдскот си придаваше важен вид. Беше цяло чудо, че изобщо е успял да залови някого, след всичкото вино, което беше изпил. Затова пък влачиха триумфално Падликот през целия площад, като да беше извършил някакво извънредно голямо престъпление, а не дребна кражба. Качиха го върху платформата, окован за ръцете и за врата, при което градският рог засвири тържествено, за да привлече вниманието на всички. Блайдскот гръмко обяви на всеослушание, че заловените ще останат там през следващите двайсет и четири часа. Само да поискал, щял да нареди да вържат на врата на нещастника торба с фъшкии. Сред зяпачите се чуха одобрителни възгласи. Падликот затръска глава и захленчи за милост.

Блайдскот наистина се зае да завързва торбата, когато някаква жена извика със силен и ясен глас:

— Не е в твоя власт да наказваш така!

Помощник-шерифът се извърна, здраво стиснал с мръсни пръсти торбата. Разпозна гласа и присви кривогледите си очи.

— А, това си ти, Соръл.

Впери яден поглед в руменото и решително лице на жената, която си проправяше път през навалищата. Тя беше на средна възраст, носеше зелено-кафяви изпоцапани дрехи, в едната си ръка държеше вързоп, а в другата тежка тояга.

— Нямах право да се месиш в раздаването на правосъдие в града — строго рече Блайдскот. — На мен се пада да отсъдя какво да е наказанието. И какво си помъкнала в тази торба? — добави той ядно.

— Много повече, отколкото имаш ти в панталоните си! — отговорът ѝ предизвика шумен изблик на смях сред тълпата.

Блайдскот пусна своята торба и скочи от платформата долу.

— Какво носиш в торбата, жено? Пак браконьерстваш, така ли?

Соръл отхвърли назад краищата на наметката си и заплашително вдигна тоягата.

— Да не си ме докоснал, Блайдскот — изсъска тя дрезгаво. — Нямах власт над мен. Не живея в този град и не съм извършила нищо нередно. Само да ме докоснеш и ще закрепя, че се опитваш да ме насилиш!

Блайдскот отстъпи назад. Внимаваше как се държи с тази жена — макар да не се бяха венчавали с Фъръл, бракониера, тя се считаше за негова вдовица.

— Пак си го търсила, нали? — додаде злобно Блайдскот. — Още ли скиториш из горите и полята да търсиш мъжа си, а? Имал е достатъчно ум в главата, за да се махне от такава дърта вещица като теб. Духнал е чак отвъд планините!

— Не смей да говориш за моя мъж! — озъби се Соръл. — Мъжът ми Фъръл е мъртъв! Някой ден ще открия тялото му. Ако те биваше за помощник-шериф, щеше да ми помогнеш. Но теб не те бива за тая работа, нали така, Уолтър Блайдскот? И дръж мръсните си ръце далеч от мен!

Блайдскот злобно направи неприличен знак и се върна да вдигне торбата с кучешки фъшкии.

— Да оставиш горкия Падликот на мира! — извика Соръл. — Законът не казва, че наказанието включва и унижения. Поразхлаби оковите.

Тя посочи към лицето на Падликот, което беше станало мораво.

Помощник-шерифът реши да не обръща внимание на думите ѝ.

— Така е! — провикна се някой, вече трогнат от мъките на джебчията. — В закона не се казва за кучешки лайна, и ако той вземе да умре, докато кралският писар е в града...

Блайдскот заоглежда втренчено струпалото се множество. Старият войник, мастър Адам Бъргес, приятелят на отец Гримстоун, с усилие си пробиваше път през навалищата.

— Какво има, мастър Бъргес? — Блайдскот стана овреме хрисим.

— Соръл има право — отсече Бъргес. — Такова унижение е излишно.

Хората зашумяха одобрително. Блайдскот изрита неохотно встрани торбата с изпражненията. После се покачи на платформата и се зае да поразхлаби стегнатите окови около врата и китките на

Падликот. Бъргес се обърна към Соръл и нещо я заговори, а множеството загуби интерес и започна да се разотива.

— Почакай малко! — провикна се Блайдскот.

Соръл се обърна. Блайдскот скочи на земята и почти завря лицето си в нейното. Дъхът му вонеше на вкиснал ейл и тя потръпна.

— Някой ден, Соръл, ще се случи да те пипна, докато бракониерстваш. Ще ти надяна оковите и ще ги стегна здраво около мръсната ти шия.

— А някой ден — изсмя му се Соръл, — може да се случи да пипнеш вятъра и да го продаваш из Мелфорд затворен в пръстени гърнета. Защо не дойдеш с мен на полето? — тя присви очи. — Може да идеш долу до Бийчъм Плейс. Ще ти разкажа какво виждам, докато кръстосвам надлъж и нашир полята, горите и самотните пътеки. Няма да повярваш какво научихме с Фъръл през годините. Искаш ли да се разходиш по полето, мастър Блайдскот? Да преследваш недорасли нехранимайковци?

Блайдскот видимо побледня и се отдръпна назад.

— Не... какво... Не знам...

— Знаеш — усмихна се тя и без да чака отговор, си запроправя път през хората, които наново започваха да се скупчват от любопитство. Изблъскваше чираците, които се опитваха да я уловят за ръкава и крещяха: „Какво си нямаш, мистрес? Какво си нямаш?“

Соръл се добра до кръста, издигнат наред пазара, и седна на най-горното стъпало, като остави торбата между нозете си. Повечето хора познаваха Соръл и нейното минало. Известно им беше, че мъжът ѝ се бе опитал да помогне на осъдения сър Роджър Чапълс, а преди няколко години изчезнал. Свикнаха да я виждат да броди сама из полята край града. Ако се случеше някой да я спре и да я заразпитва, отговорът ѝ неизменно беше:

— Търся тялото на горкия си мъж.

Соръл си имаше някакво странно основание да вярва искрено, че Фъръл е бил убит, а останките от мъртвото му тяло са били заровени тайно, без последно опрощение и молитва. Беше упорита жена и — независимо, че я свързваха с изчезването на някой и друг заек или фазан — почтена по свой си начин. Хората, с изключение на Блайдскот и тия като него, я оставяха на мира.

Соръл явно се вълнуваше, сърцето ѝ препускаше диво, а гърлото ѝ бе свито. Настъпил беше денят, който отдавна очакваше. Денят, за който тя непрекъснато се молеше пред малката очукана статуйка на Дева Мария, която държеше в стаичката си сред развалините на Бийчъм Плейс. Справедливостта щеше да възтържествува, щеше да се усети силата на кралската власт. Този сър Хю Корбет щеше да помогне да се разбули загадката, и тялото на нейния мъж да бъде намерено. Докато скиташе из околностите, Соръл разговаряше с ратаи и пътуващи търговци, със скитници и всякакви странници из пътя. Срещала беше и такива, които познаваха кралския писар.

— Като ловна хрътка е — бяха ѝ казали. — Мургав, слаб и изпит. Преследва престъпниците до дупка. Не е продажен, нито подкупен.

Соръл копнееше за този миг. Искаше ѝ се да зърне кралския писар, да намери начин да се добере до него, да го помоли за среща. Обърна поглед към входа на „Златното руно“. Още нямаше и следа от някакво раздвижване. На ъгъла на близката пресечка съгледа старата Крауфорд, която се тътреше, повела за ръка слабоумния Питъркин. Странна двойка, замисли се Соръл. Старата Крауфорд и сама не знаеше годините си и носеше с мъка бремето на преклонната си възраст. Соръл се бе опитвала много пъти да я заговори, най-вече за Фъръл. Старата Крауфорд подхвърляше разни недомлъвки от злокобните си спомени — че в Мелфорд винаги имало убийства, че все така щяло да бъде — но не довършваше. Сетне стискаше здраво набръчканата си уста и с лукав поглед се потътряше нанякъде.

Соръл не се осмеляваше да я упрекне. Някои си шушнеха, че дъртата грозотия била вещица. Затова ли винаги влачеше Питъркин със себе си? За да ѝ служи за някаква закрила? Или само за да ѝ прави компания? Соръл се запита да не би пък да имат кръвна връзка... Вгледа се внимателно в двамата. Старата Крауфорд нещо се караше на Питъркин и размахваше костелив пръст пред лицето му. Да не би да му триеше сол на главата, задето бе прекъснал неделната литургия? Или имаше нещо друго? Забеляза, че старицата грабна нещо от ръцете на Питъркин. Бузите му бяха издути. Соръл се усмихна. Захаросани плодове! Но усмивката ѝ бързо угасна — разтревожи я някакъв спомен. Много пъти беше виждала Питъркин с натъпкани бузи. Веднъж го беше пресрещнала в полето, тогава идиотът държеше в ръце малка кутия с редки и много скъпи плодове — портокали.

Станало ѝ бе чудно, пък и продължаваше да се чуди — как би могъл Питъркин да се сдобие с тях. Всъщност, когато го срещна, той не изглеждаше чак толкова глупав и безпомощен, погледът му беше лукав и предпазлив. Как можеше малоумен скитник като него да разполага с пари? Наистина, Мелфорд процъфтяваше, пък и младите влюбени се бяха научили да използват Питъркин, за да си разменят писма.

С крайчеца на окоото си Соръл съгледа някакъв мъж да се промъква нагоре по стъпалата на кръста и да протяга ръка към торбата ѝ. Мигновено сграбчи тоягата и го перна през пръстите. Риптън, кралският наместник, отстъпи назад с кисело изражение, като едва можа да прикрие яда си.

— Не пипай чуждото! — предупреди го Соръл.

— Чух, че си се спречкала с помощник-шерифа — криво се усмихна Риптън, докато разтриваше пръстите си. — Продължаваш ли да крадеш, Соръл?

— Не крада. Аз съм почтена жена, мастър Риптън. И това е истината — със или без клетва.

Присмехът изчезна от лицето на Риптън.

— Да не намекваш нещо?

Кралският наместник се огледа и вече съжаляваше за стореното. Беше изпил две кварта^[2] ейл в „Златното руно“ и знаеше, че Адела, слугинята в кръчмата, сега го гледа през прозореца. Беше видял „фустата на браконiera“, както наричаше Соръл, да се качва по стъпалата на кръста и на всеослушание се бе похвалил, че ще разбере какво мъкне тя в торбата си. Сега обаче пръстите му горяха, а в гърлото му се беше надигнала горчилка от изпития ейл.

— Знаеш какво имам предвид — спокойно додаде Соръл. — Нощта, в която беше убита вдовицата Уолмър. Мъжът ми Фъръл ми разказа какво е видял.

Риптън изсумтя през стиснатите си устни.

— Няма да се разправям с теб — подсмихна се той и наперено се отдалечи.

Соръл разтвори торбата си, погледна вътре и се ухили доволно. Три тлъсти фазана, които сама беше уловила и заклала. Кръчмарят Матю Алиът, съдържателят на „Златното руно“, щеше да ѝ наброи добра сума за тях.

— Идват! — извика някакъв мъж.

Соръл скочи на крака. Трина конници нахлуха на пазара, тъкмо в мига, в който църковната камбана заби призивно за обедна молитва. На пръв поглед не изглеждаха като кралски пратеници: нямаше тръбач, нито пък някой носеше кралското знаме — бяха просто трима прегърбени на седлата мъже, с праметнати около раменете плащове, с качулки на главите, които почти скриваха лицата им. Соръл грабна торбата и започна да разблъсква навалищата, за да успее да си пробие път покрай сергиите. Стигна до входа на „Златното руно“ точно когато тримата новодошли бяха разседлали конете си и подаваха поводите на кръчмарския слуга. Като всички ездаци, идващи от дълъг път, те припряно разхлабваха плащовете си, разкършваха схванатите си от умора тела. Личеше, че най-дребният от тримата е коняр. Той носеше войнишки кожен елек, а лицето му беше приятно, въпреки едното кривогледо око. Високият червенорос мъж, слаб и жилав като хрътка, трябва да беше Ранулф-ат-Нюгейт.

Соръл се усмихна, щом погледът ѝ падна върху сър Хю Корбет. Също висок, сър Хю беше мургав, с вързана на тила черна, леко прошарена коса. Носеше хубави дрехи: къс елек с бяла риза отдолу и тесни вълнени сини панталони. Ботушите му бяха от скъпа испанска кожа. Плащът му беше праметнат през едната ръка, а той припряно се опитваше да свали колана си с меч. Гледаше съсредоточено към „Златното руно“, сякаш се опитваше да запамети и най-малката подробност, а после обгърна с поглед пазара. Соръл, която обичаше да оприличава хората на животни или на птици, си помисли: Да, тъкмо ти си ловна хрътка — тъмен и бърз като стрела, ловецо на души. А може би си сокол? Да, хищна птица, която се издига нависоко, лети и се рее, а когато острият ѝ поглед съзира плячката, само след миг я връхлита стремително като падащ от небето камък... Соръл чак потръпна от задоволство. Изглежда този мъж наистина щеше да разнищи всичко — до самия край. Не беше никакъв надут и нагизден царедворец, чиито стъпки се съпровождаха тържествено с тръба и с биене на барабан. Потаен човек, който се промъква като крадец в нощта, и малцина знаят кога, къде и какво върши, заключи Соръл.

Соръл не изпускате от очи новопристигналите, докато не влязоха в „Златното руно“, а после понечи да ги последва, но за нейно разочарование удари на камък. Очакваше да открие посетителите в голямата зала на кръчмата, но и тримата не се виждаха никъде.

Кръчмарят Матю изглежда ги беше повел веднага към втория етаж, където бяха стаите им.

Соръл мина край масите и столовете и се запъти към една пейка близо до прозореца. На съседна маса някакъв пътуващ търговец хранеше с мръвки питомния си пор. С появата си Соръл сложи край на цялата работа, порът сбърчи нос, скочи от масата на земята и профуча като светкавица покрай торбата ѝ. Мъжът задърпа връвта и се разкряска заради някакъв изпълзъл изпод дървената ламперия на помещението плъх, който изхвърча през задната врата след пората. Настъпи суматоха. Търговецът скочи на крака и заплашително размаха юмрук към Соръл. Тя заудря с тоягата си по масата, докато онзи не се отдалечи.

— Виж ти, виж ти! — Адела, наперената слугиня в кръчмата, се появи отнякъде, без изобщо да бърза. Гъстата ѝ коса беше прихваната отзад. Умишлено носеше твърде тясна за пицното си тяло риза. Горните връзки на корсажа ѝ бяха небрежно развързани. Побутна с обувия си със сандал крак торбата.

— Кръчмаря ли търсиш? Двамата с Блайдскот са горе при знатните гости — с опакото на ръката си Адела изтри потното си чело. — За браконьерите са дошли, Соръл...

— Така ли било, Адела? — отвърна ѝ тя спокойно. — Ами тогава да им разкажа какво видях долу при Хамдън Миър...

Лицето на Адела пламна, устните ѝ затрепериха и тя бавно се отдалечи.

Малко по-късно кръчмарят се спусна по стълбите и с висок глас даде разпорежданията си слугите да занесат на гостите нещо да се подкрепят. Соръл се облегна на стола си и притвори очи. Търговецът беше успял да улови питомния си пор и се бе преместил на по-далечна маса. В този край на кръчмата настана тишина. Лек повей на вятъра носеше ухание на подправки и билки от градината, а също и някакви прекрасни аромати от готварницата. Соръл им се наслаждаваше. Какво ли готвеше кръчмарят? Печени скопени петли, тлъсти и апетитни, еленско месо, къкрило в лучен сос, крехко и сочно до последната хапка? Дочу лек шум и отвори очи. Пред нея стоеше кръчмарят Матю, в едната си ръка държеше препълнена чаша, по която се стичаше пяна, а в другата — поднос с хляб и месо. Сложи ги на масата и подпъхна две сребърни монети под подноса.

— Колко са? — попита той.

— Три фазана — отвърна Соръл. — Другия път ще ти донеса два без пари, ако ми позволиш да се кача горе и да се срещна с кралския писар... Може ли?

Кръчмарят въздъхна и седна на стола.

— Ако можех, щях да те пусна, Соръл — кротко ѝ отговори той, — но те са уморени и си имат работа. Поискаха да се измият и да закусят. Корбет вече разпраща съобщения, че в църквата ще има среща.

— Какво ли е намислил, този Хю Корбет? — попита Соръл. — Дали ще открие истината, мастър Матю?

— Не знам. Не е от приказливите. Червенокосият говори от негово име. Корбет е любезен, но е мълчаливец. Първото, което поиска от мен, беше да му разкажа за случилото се в нощта на убийството на вдовицата Уолмър. А също и какво знам за останалите убийства — той изду устни. — Какво ли мога да му разкажа аз? Адела се познаваше с малката Елизабет, а в нощта, в която откриха тялото на вдовицата Уолмър, някои от мъжете в кръчмата отидоха в къщата ѝ.

— А Молкин и Торкъл?

— Това вече си е загадка — кръчмарят отри ръце в изцапаната си с кръв престилка.

— И двамата бяха съдебни заседатели, мастър Матю.

— Да, бяха. Останалите са изплашени. Дочух и шушукания, че сър Роджър бил невинен.

— Разбира се, че е бил невинен — сопна се Соръл. — Мъжът ми каза, че е невинен.

Кръчмарят леко я потупа по ръката и тъжно поклати глава.

— Говорили сме вече за това, Соръл. Имам работа.

Той се върна в кухнята, а Соръл отпи от чашата си. Дойде един от прислужниците и безмълвно взе торбата. Соръл пресуши чашата и заоглежда помещението. Дали пък сама да не направи опит да се срещне с писаря? Тръсна глава и въздъхна. Не, по-добре ще е да се видят на нейна територия. Така или иначе имаше да му показва едно-друго, а също и да уреди среща със скитниците. Преглътна сълзите. Той със сигурност щеше да ѝ помогне да открие горкия Фъръл, нали? Може пък и да докаже, че е казвал истината и е имало защо да му вярват, ако...? Соръл впери поглед в почернялата от дима греда, на

която стояха окачени, за да се опушват, един свински бут и още половин прасе. Много ѝ се щеше да покаже на Корбет онези кости, а освен това и да му разкаже за странните неща, на които се натъкваше, докато скиташе насам-натам... И за зловещия маскиран мъж с уродливата дяволска маска и безшумно препускащия кон. Дали обаче той щеше да ѝ повярва? На Фъръл му се бяха изсмели. И защо? Заради Девърел, дърводелеца, и заради другите като него.

Соръл пусна монетите в джоба си и хвана тоягата си. Забеляза плаща на пътуващия търговец, праметнат в ъгъла, и се сети за ругатните му. Незабелязано придърпа наметката и се изниза през задната врата. Поспря и с наслада вдигна нос, за да вдъхне уханието на билките и подправките, сладостния мирис на мента и мащерка. Мина през покритата порта, излезе на главната улица и тръгна по уличките, които водеха към работилницата на дърводелеца Девърел. Самата работилница беше в задната част на къщата. Портата беше затворена, така че тя потропа с тоягата си.

— Кой е? — извика някой.

Страх те е, така ли, мина ѝ през ума, когато безпогрешно долови нотката на напрежение в гласа.

— Нося новини, мастър Девърел. Соръл е.

— Жената на браконiera?

Соръл се спря. Сигурна беше, че долови шушукане, сякаш Девърел шъткаше на някого да не вдига шум. Мина отзад, но не откри друга врата. Върна се обратно и пак почука на високата дървена порта.

— Махай се! — извика ѝ онзи. — Нямам време.

— От какво се уплаши, Девърел? — присмя му се Соръл.

Заобиколи, отиде до предната част на къщата и застана на пътеката, под стрехата на портата. Забеляза малкия процеп вдясно на стената, през който домакинът можеше да наблюдава всеки, който хлопа на вратата му. Девърел трябва да беше много изплашен, за да следи по този начин посетителите си. Заблъска по вратата, но никой не ѝ отговори, затова заобиколи и се върна обратно при външната порта и пак потропа. През това време Девърел беше дръпнал резето и отворил вратата. Той се беше изправил на прага и гледаше ядосано — висок, як мъж, с жълтеникаво лице с изпъкнали скули и тънки устни. Тъмната му, рядка коса беше мръсна, а на дясната си ръка имаше рана от порязване, беше се заел да я превързва.

— Мога да се погрижа за раната ти — предложи Соръл.

— Какво искаш? — Девърел облиза порязаното място.

— Видях кралския писар.

— Е?

— Мислех, че това ще те заинтересува. Можем да поговорим тук на улицата или да извикам на висок глас каквото знам.

Девърел въздъхна и с жест я покани да влезе. Поведо я през настлания с плочи двор, изпълнен с накамарени дървени трупи. Соръл забеляза, че близо до задната ограда също е имало една такава камара от дърва, но е била преместена — сякаш Девърел се е побоял да не би някой да се покатери по нея, за да се прехвърли вътре в двора. Той я въведе в работилницата си — дълъг тъмен навес с работен тезгях, купчини дървен материал, поставка за чукове и длета. Посочи ѝ стол, но продължи да я наблюдава през рамо.

— Какво има? — попита Соръл. — Сам ли си?

— Жена ми е на пазар — отвърна ѝ дърводелецът. — Нали казваш, че умът ти сече и че имаш набито око, Соръл. Знаеш, че нямам слуги.

— Тъкмо затова исках да си поговорим! — възкликна Соръл, което си беше лъжа. За личния живот на Девърел знаеше малко, макар че я глождеше любопитството. Девърел беше добър дърводелец, дори Фъръл ценеше неговата работа.

— Защо състоятелен мъж като теб няма нито чираци, нито прислуга? — попита тя.

— Така ми харесва.

— Защо? Криеш ли нещо?

— Обичам самотата — Девърел седна на ъгъла на масата и така преднамерено се изпречи пред погледа ѝ. — Е, по какъв въпрос си при мен? Защо си дошла да ми досаждаш?

— Видях писаря, мастър Девърел! Има око на ястреб и явно не обича да споделя мислите си. Ще започне да разпитва.

— Тогава и на него ще повторя онова, което казах под клетва в съда. В нощта, когато беше убита вдовицата Уолмър, видях сър Роджър Чапълс да бърза по Гъли Лейн. Изглеждаше потресен и много объркан.

— Виждаш така добре нощем?

— Нощта беше ясна. От начина, по който човек язди, как носи плаща си, можеш да разбереш дали всичко е наред или не.

— А ти защо не беше вкъщи през онази нощ? — попита Соръл.

— Носех дърва за работилницата си.

— Мислех, че ти доставят дървения материал, не е ли така?

Личеше, че Девърел полага усилие, за да се овладее.

— Аз съм почтен дърводелец и верен поданик на краля — отвърна той. — Ако ми се прииска да изляза навън и да потърся точно определен дървен материал, трябва сам да свърша тази работа.

— И тогава си видял сър Роджър, така ли? Фъръл твърдеше, че по всяка вероятност не си могъл да го видиш как язди притеснен по Гъли Лейн.

— Е, той не е тук, за да спорим, нали?

— Не е, но и Фъръл даде показания пред съда. Настояваше, че е видял сър Роджър онази нощ и той е бил всичко друго, но не и притеснен.

— Пфу! — дърводелецът махна с ръка. — Мислех, че имаш да ми кажеш нещо важно.

— Имам. Писарят ще ти зададе същите въпроси. Къде си стоял? Как си могъл да видиш сър Роджър? Какво си правил наистина през онази нощ? — Соръл се приведе напред. — И защо ти е било на теб, дете винаги си се държал настрана от съгражданите си, с лъжлива клетва да погубваш чужд живот?

— Сър Роджър е убил вдовицата Уолмър — Девърел се изправи. — Убил е и останалите жени. Не забравяй ти, жено, дете браконьерстваш из чужди имоти, че имаше много доказателства и не аз го признах за виновен.

— Да — отвърна тя. — Признаха го съдебните заседатели, начело с Молкин и Торкъл, а знаеш какво ги сполетя. Видях процепа до външната ти порта — и посочи с палец през рамо. — Забелязах също и че портата ти е залостена.

Тя спря погледа си върху ръцете на Девърел — бяха покрити с мръсотия, но ѝ направи впечатление колко фини и дълги са пръстите му.

— Това си е моя работа. Сега, мистрес, трябва да си вървиш.

— Спокойно ли спиш нощем? — упорстваше тя. — Или сънуваш кошмари? Например отсечената глава на Молкин, която плува във воденичния яз?

Девърел я сграбчи за ръката.

— Най-добре си върви!

Соръл се отскубна от него. Мина обратно през двора. Портата все още зееше отворена и когато прекрачи навън, тя се обърна, за да се сбогува с дърводелеца, но той вече беше затворил вратата зад гърба ѝ и здраво я залостваше.

Девърел постоя, заслушан в отдалечаващите се стъпки на жената, пое дълбоко дъх и се прекръсти. Обиколи двора и провери всичко ли е наред, усети как косата на тила му настръхва. Наистина трябваше да е по-нащрек. Дали другият, тайнствен посетител си бе отишъл така неусетно, както се беше и появил?

Откъм работилницата се чу тихо подсвиркване. Девърел забърза натам. Седна на стола и впери поглед към потъналата в тъмнина ниша в дъното на помещението. Сърцето му заби бързо и той преглътна тежко. Трябваше по-старателно да заключва, толкова лесно го спипаха. Сърцето му подскочи, когато покритата и закачулена фигура изплува от нишата и застана с ръце, скрити в ръкавите на широката си мантия. Девърел прехапа устни. Беше си стоял тук, зает да рендосва една дъска, когато внезапно вдигна поглед и видя, че наред работилницата му стои един от ония странстващи монаси... Само че този носеше маска и лицето му беше напълно скрито от качулката. Щом заговори, Девърел разпозна гласа, който не бе чувал пет години. Той се вцепени. Не можа да помръдне.

— Чу ли разговора? — Девърел се опита да наруши зловещата тишина. — Тая любопитна сврака...

— Тя е моя грижа — се чу резкият отговор. — Празноглава е и дните ѝ са преброени. Никой не хваща вяра на думите ѝ.

— ... зададе въпросите, които и писарят ще ми зададе.

— А ти ще му дадеш същите отговори.

— Как влезе? — Девърел понечи да се изправи.

— Не съм искал да се крия — отвърна гласът. — Искях само да ти покажа, че трябва повече да си отваряш очите, мастър Девърел. Минах през оградата ти. Не е нито трудно, нито опасно. Жена ти е на пазар, а ти си винаги сам.

— Направих каквото поиска — сподавено рече Девърел.

— И пак ще го сториш — беше незабавният отговор. — Видял си сър Роджър да върви забързано по Гъли Лейн. Положи клетва, даде показания. Какво друго имаш да кажеш?

— Но, но Молкин, Торкъл... — запелтечи Девърел. — Мъртви са.

— Да, мъртви са. Може да не са удържали на думата си, дърводелецо. Но това няма значение. Дойдох да ти напомня за споразумението, което сключихме преди няколко години.

— Изпълних моята част от уговорката — възрази Девърел.

— И аз изпълних моята — прозвуча дрезгав отговор. — Няма да ти преча повече. Само дойдох да ти напомня какво ми е известно и какво мога да сторя. Ако дойде писарят, а той ще дойде, научи историята си наизуст, както монах учи псалмите си.

Девърел усети, че устата му пресъхва.

— Работите ти вървят добре, Девърел — настоятелно продължаваше гласът. — Твоите изделия предизвикват възхищение, а в леглото си имаш силна и страстна жена, нали така? А за какъв те имат добрите граждани на Мелфорд? За майстор дърводелец! Може някой ден да те изберат в съвета или да ти окажат честта да носиш някое от ония глупави знамена на процесите им. Цената, която трябва да платиш за всичко това, е нищожна.

— Съгласен съм — едва продума Девърел.

— Добре! Хайде, хайде, човече — продължи гласът. — Кой ще си спомни къде си бил в някаква си нощ преди пет години? Това им е хубавото на хората като теб, Девърел! Никога нищо и с никого не споделят и се държат по-настрана от кръчмата „Златното руно“. Ако ще и на обратната страна на Луната да се качиш, никой няма да разбере.

У Девърел внезапно се надигна ярост.

— Какво знаеш за мен? — повиши тон той.

— То се вижда от пръв поглед, дърводелецо! Издава те начина, по който вървиш, по който говориш. Ти си от онези, които нищо с никого не споделят. Май криеш доста неща...

— Кой си ти? — озъби се Девърел.

Понечи да се изправи, но онзи с монашеската качулка отстъпи крачка назад и ръцете му се показаха изпод ръкавите. Девърел съгледа дълга кама.

— Не губи присъствие на духа — предупреди го посетителят. — Няма да ти е от полза, братко. Най-добрата ти защита е мълчанието. Сега — имам ли думата ти? Същата история като преди? Добре — и

тъмната фигура посочи към портата. — Иди, махни резетата и си тръгвам.

Дърводелецът се подчини. Отвори широко портата и се върна обратно в работилницата.

— Влез си вкъщи, а после ела и залости портата след мен.

Девърел отново се подчини. Влезе в малкия килер, прилепен към склада. Чу как портата навън проскърцва и се върна. Работилницата и дворът бяха пусати. Бързо излезе на уличката, но тя пък беше пълна с хора. Девърел се заоглежда, но не съзря никакъв монах, а и от Соръл нямаше никаква следа, слава Богу!

Той влезе обратно в двора си. Залости портата и се облегна на нея. Пот обливаше цялото му тяло. Осъзна, че краката му треперят. Смъкна се на земята, обви с ръце раменете си и се помъчи да овладее паниката, която се надигаше в душата му. Затвори очи. В главата му изплува образът на сър Роджър Чапълс — застанал прав в каруцата на осъдените, докато го караха от църквата надолу, по издълбания коловоз на пътя, към бесилката.

— *O miserere nobis Jesus*^[3] — прошепна той.

Когато отвори очи, Девърел видя, че кръвта вече не тече от порезната рана на ръката. Разтвори пръсти подобно на свещеник, който дава благословия.

— *Pax vobiscum* — прошепна на наобиколилите го призраци от предишния си живот. — Вървете си с мир.

Все още треперещ, Девърел се изправи криво-ляво на крака и се заклати към вкъщи. Влезе в подредената и чиста кухня, грабна една чаша и отвори бъчвичка бордо, подарена му в знак на благодарност. Напълни чашата догоре, седна на кухненската маса и отпи жадно. Не беше присъствал на екзекуцията на сър Роджър, но другите бяха описали предсмъртните му мъки — как тялото му се гърчело и извивало, увиснало на края на въжетото. Защо? — запита се Девърел. Защо смъртта на този мъж беше толкова необходима?

На външната врата чу тропане. Допи чашата си, скри я под ленената кърпа и тръгна по пътеката. Надникна през процепа. Жена му, Изабо, го гледаше ядосано.

— За Бога, Девърел! — възкликна тя. — Това е моят дом. Отвори вратата!

Той превъртя ключа в ключалката и махна резето. Жена му влезе. Девърел взе от ръцете ѝ кошницата и я остави на пода.

— Какво има? — изглежда го тя изпитателно. — Изглеждаш все едно си видял призрак!

— Заради ковчега е — излъга той. — Онзи, който направих за младото момиче, дъщерята на коларя. Още се чувствам разстроен.

— Е, душата ѝ вече е при своя Създател — отвърна жена му. — А чу ли новините? Пристигна писарят.

— Да, знам — почти извика Девърел. — Ще започне да задава проклетите си въпроси!

— Тихо, човече — зауспокоява го тя. — Всички знаем, че ти каза истината тогава.

— Той какво прави? — попита Девърел.

— Чух от Адела, че свикал събиране горе в църквата. Явно иска да разпита хлапето на сър Роджър и онзи съдия... как му беше името?

— Тресилиън.

Изабо тръгна надолу по пътеката. Девърел притвори очи.

— Е, започна се — прошепна той. — Ще се въздаде Божието правосъдие!

Девърел отвори очи и впери поглед в разпятието на стената. Изведнъж го споходи мисълта — дали пък в момента на своята екзекуция, в мига, в който са го бутнали от стълбата на бесилката, сър Роджър не се е закълел да се върне и да потърси справедливост?

[1] Провинция в югозападна Белгия. — Бел.прев. ↑

[2] Мярка за течност, равна на 1,14 литра. — Бел.ред. ↑

[3] O miserere nobis Jesus (лат.) Смили се над нас, Иисусе. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Криптата под църквата „Сейнт Едмънд’с“ в Мелфорд беше мрачна и приличаше на пещера. Сенки танцуваха на светлината на свещите и на маслените лампи — и от танца им сцената ставаше още по-злокобна. Сър Хю Корбет оглеждаше погребалните ниши, наредени на нивото на очите навсякъде из помещението. Някои от ковчезите гниеа и се разпадаха, през процепите им се провиждаха отделни кости. Изпаднал от наклонил се настрани ковчег, един скелет се беше претърколил до камъка, а челюстта му зееше отворена. На Корбет му се стори, че му се хили, и сякаш бе готов да скочи. Почака, докато отец Гримстоун поразхлаби капака на ковчеза, поставен на дървена стойка в средата на залата. Свещеникът отмести капака и махна савана под него. Корбет впери очи във восъчнобялото лице на тялото вътре. Хората, които бяха обличали момичето за погребението, си бяха свършили добре работата. Корбет леко извърна главата на мъртвата. Огледа петната, които обгръщаха шията като зловеща огърлица.

— Приличат на следи от тънко въже — отбеляза той. — Къде е била открита?

— Близо до Дяволския дъб. Тялото ѝ е лежало скрито зад живия плет. Две момчета, които събирали подпалки, я намерили и вдигнали тревога.

Корбет загледа свещеника. Нямаше съмнение, че отец Гримстоун бе притеснен — очите му бяха подпухнали от безсъние, а ръцете му трепереха. Беше брадясал, а по черното му расо личаха мазни лекета от храна. Свещеникът постави капака върху ковчеза и се потътри към каменния престол, направен в стената. Отпусна се до приятеля си Адам Бъргес и покри лицето си с ръце.

— Много си притеснен.

Сър Хю Корбет се приближи и застана прав пред него. Свещеникът вдигна поглед и преглътна нервно. Беше изплашен, не само заради случилите се зловещи убийства, но и от появата на този кралски пратеник с черна коса, привързана в опашка на тила,

продълговато лице и зорък, настойчив поглед. Корбет имаше лице, което можеше да се определи като мургаво, а пълните му с печал очи сякаш никога не трепваха. Взираха се и наблюдаваха, сякаш не искаха да пропуснат и най-дребната подробност. Външността на пазителя на Тайния печат вдъхваше страх на свещеника. Сър Хю носеше тъмносива наметка, пристегната на врата, а отдолу елек от кафява кожа. Панталоните му за езда бяха пъхнати в черни, покрити с кал ботуши, върху които все още дрънчаха шпори.

Корбет свали ръкавиците си и ги втъкна в колана за меча. Да, страх ме е от теб, помисли си Гримстоун. Даже повече от спътника му — как му беше името? А, да, Ранулф-ат-Нюгейт — висок и червенокос, мрачен мъж, облечен досущ като господаря си. Макар и само писар в Канцеларията на Зеления печат, и той внушаваше страх. Бъргес му беше пошушнал, че той сплашва разпитваните от Корбет хора, когато това се налага. Гримстоун погледна бегло бялото му, гладко избръснатото лице с лениво притворени очи. Напомняше му за котката, която кръстосваше гробището. Ранулф стоеше с гръб към вратата и бе насочил поглед към господаря си, който пък се бе загледал с интерес в кръстовидния свод на криптата.

— Странно място за събиране — наруши мълчанието Бъргес. — Не можеше ли да се съберем другаде?

— Студено е — оплака се Робърт Белън.

Куратът седна прегърбен в един от столовете, върху който голямата централна колона хвърляше почти непроницаема сянка.

— Мястото вони на смърт — Уолтър Блайдскот, възпълният, червендалест и оплешивяващ помощник-шериф в Мелфорд заклати глава толкова енергично, че чак челюстта му затрепери. Двойната му брадичка стигаше чак до горната част на бойния плащ, увит около него като пелена.

— Мястото е добро за търсене на справедливост — проговори младият, русоляв сър Морис. Захвърленото му наметало лежеше на земята, а той бе седнал и удряше по коляното си с ръкавици. Нетърпеливо местеше нозете си, сякаш очакваше кралският писар да свика съд на това място и да обяви баща му за невинен.

— Кой я е построил? — попита Корбет. Обходи кръглата крипта и се приведе да разгледа направените за ковчезите ниши. — Досега не съм виждал подобна.

— На това място е имало стара саксонска гробница — обясни Гримстоун. — Съборили я по времето на Хенри II. Построили сегашната църква отгоре ѝ. Ковчезите са на предишните енорийски свещеници, но покойниците вече не се погребват тук. — Изведнъж се засмя. — Аз ще се присъединя към останалите в гробището навън.

— Защо поискахте да се срещнем тук? — попита Бъргес. — Виждате, че отец Гримстоун не се чувства добре.

— По две причини — Корбет седна на някакъв стол. Премести една маслена лампа на полицата зад себе си и сложи ръкавиците си до нея. — Първо, както ви е известно, отседнал съм в „Златното руно“, а подозирам, че там и стените имат уши — устните му се разтегнаха в усмивка, но очите му останаха мрачни. — Второ, исках да видя тялото. Защо впрочем то е тук, а не в църквата?

— Такъв е обичаят — въздъхна Гримстоун. — Тук държим и покойниците, преди да бъдат погребани. Клетото момиче беше открито в понеделник. Вчера вечерта тялото ѝ беше донесено в църквата. Утре сутрин ще бъде изложено пред олтара. Ще отслужи заупокойна литургия и веднага след това ще е погребението.

— Мястото е мрачно, не ще и дума.

Корбет се почеса по главата. Облиза пресъхналите си устни. Щеше му се да се върне в „Златното руно“. С Ранулф и Чансън бяха дошли към обяд, тъкмо когато камбаните на църквата зазвъняха за обедната служба. Блайдскот ги чакаше в голямата зала на кръчмата. Писарят настоя да огледа тялото и по-подробно да разпита неколцина. Би предпочел Бъргес да не присъства, но разтрепераният отец Гримстоун настоя приятелят му да го придружи направо от просторния му, добре обзаведен свещенически дом зад църквата.

— Защо един кралски писар, пазител на Тайния печат — Блайдскот вече говореше внимателно и се опитваше да прикрие пиянското заваляне в говора си, — е благоволил да почете нашия пазарен град?

— Защото кралят пожела! — рязко отговори Корбет. — Мелфорд може и да приютява търговци, но приютява и убийства. Преди години тук са отнети няколко човешки живота по най-ужасен начин. Какъв ден е днес? — той се озърна с присвити очи. — Празникът на свети Едуард Изповедника, тринайсети октомври, лето Господне 1303. Преди пет години — той посочи към сър Морис, — неговият баща, лорд

Роджър Чапълс, е бил обесен публично пред портите на Мелфорд за убийствата на няколко девойки и на заможна млада вдовица. Как се казваше тя?

— Уолмър — отвърна Морис.

— Да, вдовицата Уолмър. По онова време сър Морис е бил едва четиринайсетгодишен, но щом навършил шестнайсет години — Корбет се усмихна на младия лорд, — започнал да изпраща писмо след писмо до Кралския Върховен съд, в които твърди, че баща му е невинен, че съдът е допуснал ужасна грешка. Сега вече кралят може да направи много малко. Лорд Роджър е осъден от съдебните заседатели пред съдията лорд Тресилиън. Били са представени доказателства и е произнесена присъда. Кралят не е видял основания за помилване и присъдата е била изпълнена.

— Баща ми беше невинен! — извика сър Морис и заплашително посочи към Гримстоун. — Ти знаеш.

— Откъде мога да знам? — отвърна свещеникът.

— Преди да го обесят — заговори с мъка сър Морис, — си го изповядал. Чул си последната му изповед. Признал ли е греха си?

— Не мога да кажа какво е изповядал, това е тайната на изповедта.

— Но можеш да ни кажеш какво не е било казано — заяви Корбет.

— Каж ми! — извика сър Морис.

— Така е. Така е — Гримстоун затърка една о друга ръцете си. — Сър Роджър не призна в изповедта си за никакво убийство.

— Бил е държан тук, нали? — попита Корбет и заглежда криптата.

— Да — потвърди Гримстоун. — Понякога мястото се използва за затвор. Има само един вход, който може да се охранява много добре. Наистина изповядах сър Роджър. Но, ако си спомняте, той беше държан тук две седмици, докато чакаше отговор на прощението си до краля за помилване. Междувременно беше посетен и от някакъв странстващ монах. Може да се е изповядал пред него.

— Достатъчно — каза Корбет. — Да се върнем към настоящето, към днешния тринайсети октомври 1303 г. Това лято е намерено убито младо момиче от околните села. Преди три дни — той посочи ковчега, — е открита нова жертва, умъртвена по същия начин, както са били

умъртвени вдовицата Уолмър и останалите жертви преди пет години, с въже — Корбет се обърна към помощник-шерифа. — Как наричат тукашните убиеца?

— Удушвача — отвърна Блайдскот. — Когато е било извършено първото убийство, местният браконьер, Фъръл, е бил наблизко. Изплашил се е и се е скрил, казваше, че било тъмно като в рог. Чул писъците на момичето, а после звънчета като онези, които се закачат на ноктите на ястреб или сокол.

— И къде е този Фъръл? — попита Корбет.

— Изчезна — вдигна рамене Блайдскот. — Никой не знае къде е отишъл. Някои говорят, че е избягал. Други казват, че се е напил, което за него беше обичайно, и е затънал в някое блато или тресавище. Има ги колкото щеш из горите около Мелфорд.

— Но най-вероятно е бил убит! — категорично се намеси сър Морис. — Той единствен настояваше, че баща ми е невинен.

— И защо е твърдял така? — попита Корбет.

— Не знам. Изчезна скоро след процеса.

— Свидетелствал ли е в полза на баща ти в съда?

Сър Морис махна с ръка.

— Фъръл беше скитник, по-често пиян, отколкото трезвен. Нощуваше на открито в развалините на Бийчъм Плейс. Кой би хванал вяра на думите му? Наляво и надясно казваше каквото мисли, и в „Златното руно“, и в съда. Казваше, че баща ми изобщо не е бягал по Гъли Лейн в нощта на убийството на вдовицата Уолмър.

— Да — намеси се Блайдскот, — но баща ти призна, че е посетил вдовицата Уолмър същата вечер. Сър Роджър трябва да е минал по Гъли Лейн на път за дома си.

— Казваш, че баща ми е виновен, така ли? — скочи на крака сър Морис.

— Стига! — нареди Корбет.

— Така ли? — сър Морис заплашително пристъпи към помощник-шерифа.

Ранулф-ат-Нюгейт тихо прекоси помещението и сложи ръка на рамото на младия мъж.

— Предлагам ти да седнеш — рече с усмивка. — Щом господарят ми нарежда, най-добре е да се подчиниш.

Натискът на ръката му стана по-силен. Сър Морис плъзна длан към камата си.

— Не го прави — поклати глава Ранулф. — Умолявам те, сър!

Сър Морис се взря в косо разположените зелени очи и тежко преглътна. Корбет му вдъхваше почитание — но този винаги готов за битка мъж, от когото се носеше леко ухание на парфюм, примесено с мирис на кожа и коне, и с тия зелени очи, които сякаш се усмихваха, макар и да не примигваха... Сър Морис пое дълбоко дъх и седна обратно на мястото си. Чак тогава забеляза, че Ранулф прибира измъкнатата си кама обратно в кожения ѝ калъф, окачен на китката му.

Ранулф опря гръб на вратата и се ухили. Старият ми, вечно намусен господар, помисли си той, пак подхвана играта си. Корбет умишлено беше събрал всички на това място. Не само за да огледа трупа и за да е далеч от „Златното руно“. Искаше да се почувстват ненаблюдавани на това необичайно място и да види дали ще се хванат за гушите, дали ще кажат думи, за които после ще съжаляват. Мрачният му господар щеше да събере тези думи, да ги запише внимателно и да се съсредоточи върху тях като върху партия шах.

Корбет отмести поглед от Ранулф и се загледа в сводестия таван.

— Имаме три различни вида убийства. Младите момичета, убити преди пет години, жертвите от тази година, както и останалите — воденичарят Молкин, чиято глава е пусната да плува в собствения му воденичен яз. Някой го е нападнал смъртоносно, със замах и изневиделица, без да вдига шум. Трудна работа, нали? Разбрах, че Молкин е бил здравеняк и негодяй, така го описа кръчмарят Матю, моят домакин в „Златното руно“. Як като вол и с лош нрав. Искаше ми се да бях огледал и неговия труп, но той вече е погребан — Корбет спря и прехапа устни. — Убит е преди две седмици. Няколко дни по-късно е убит и фермерът Торкъл.

— Намекваш, че всички тези убийства са свързани? — попита Адам Бъргес.

Корбет, леко смръщен, съсредоточено огледа този ветеран от кралските войни. Бъргес изглеждаше болнав, жълтеникавата му кожа напомняше пергамент, но погледът на очите му, с цвят на море пред буря, издаваше непреклонност. Беше лице на войник, с дълги белези от рани по дясната страна, с гъсти и разбъркани вежди, къса сива коса, мустаци и брада. Бива го с меча, помисли си Корбет, има здрави ръце и

широка гръд. Щеше да е и добър стрелец, особено с някой от новите тисови лъкове, донесени от английските войски след войните с Уелс. При срещата им в Залата на Белия печат в Уестминстър, кралят се беше изказал благосклонно за Бъргес, служил като капитан на новобранци.

— А ти мислиш ли, че между убийствата има връзка? — запита Корбет. — Все пак, всички сте присъствали на екзекуцията на сър Роджър.

— Адам е моята опора и моята сила.

Отец Гримстоун се намеси толкова внезапно, че Корбет се почуди дали свещеникът е напълно с ума си. Да не би пък изживяният ужас или някакъв друг внезапен смут да са помрачили разума му? Корбет не обърна внимание на репликата му.

— Е? — повтори той. — Има ли връзка между убийствата? Вярно, Торкъл и Молкин не са девойки. Не са били удушени с въже — Корбет прокара палец по устните си. — Не са били насилени. Но и двамата са тукашни и са взели участие като съдебни заседатели в процеса срещу сър Роджър. Не е ли странно, че убийствата на млади момичета са започнали отново, тъкмо когато двама от мъжете, осъдили предполагаемия убиец, са сполетени от еднакво зловеща насилствена смърт?

— Защо кралят се интересува от тези убийства? — намеси се Блайдскот.

— Мисля, че вече зададе този въпрос.

— Но получих половинчат отговор.

— Е, слушай сега.

Корбет се изправи на крака. Взе ръкавиците си и плесна с тях по бедрото си.

— Сър Роджър може и да е бил убиец — и той замахна с ръкавиците към сър Морис като предупреждение да замълчи, — но е бил и приятел на краля, добър войник. Наистина, обичал е пиенето и хубавите жени, но това не се наказва със смърт на бесилото. Иначе скъпият ми приятел Ранулф да е обесен досега сто пъти — Корбет потропа с пръсти по капака на ковчега. — Какво обаче следва, ако сър Роджър е напълно невинен? Все пак убиецът се е завърнал. Не само за да насилва и да души млади жени... Кръгът на неговите жертви се е разширил и обхваща замесените в невинната смърт на сър Роджър

Чапълс, нали така? Става дума за сериозни престъпления, сър, не само за смразяващи убийства, а и за подигравка с кралското правосъдие. Воденичарят Молкин и фермерът Торкъл са участвали в процеса срещу сър Роджър, дори са били водачи на заседателите.

— Така е, те са били начело на процеса — подчерта Блайдскот.

— Но — продължи Корбет — защо тъкмо тях двамата? Защо не някой друг от останалите десетина? Или убиецът просто е започнал с тях? Да не би пък, след толкова много време, да възнамерява да избие всички замесени в смъртта на сър Роджър?

— В такъв случай — изсмя се сър Морис, — аз ще последвам баща си на ешафода. Вече бях обвинен, че съм се заел с отмъщение.

— Да, възможно е. Радвам се, че го спомена преди аз да съм го сторил — Корбет седна обратно на мястото си. — Можеш ли да ми кажеш къде си бил рано сутринта в неделя преди две седмици? И в нощта на убийството на Торкъл?

— Бях в църквата с останалите — заговори с мъка сър Морис. — А що се отнася до следващата сряда вечер — преглътна тежко — бях в къщата си в имението. Хората от свитата ми ще се закълнат, че е било така — лицето му леко поруменя, и той се размърда неспокойно. — Студено е — додаде след малко. — Докога ще ни държиш тук?

— Отсъства един човек — с втъкнати в колана на меча си палци, Ранулф-ат-Нюгейт пристъпи наперено на светло. — Блайдскот, ти получи съобщението на господаря ми. Къде е съдията?

— Предадох на сър Луис да се яви тук — сви рамене помощник-шерифът. — Не мога да го надзиравам.

— Мастър Блайдскот! — повиши глас към него Корбет. — Нека засега се съсредоточим върху убийствата на младите жени. В последните близо пет години тези жертви са били шест, така ли? В това число и вдовицата Уолмър?

— Напълно необясними убийства — отвърна помощник-шерифът. — Бяха тукашни момичета, всичките хубави, идвали са насам, в града или на пазар.

— Не е ли опасно? — попита Ранулф. — Пътеките и пътищата тук са доста пусти. Храсталаци, тъмни гори, скрити места, удобни за престъпници и разбойници.

Блайдскот объркано отвърна на погледа му.

— Добър въпрос — настоя и Корбет. — Защо им е било на пет млади жени, без да броим Уолмър, да излизат навън сами? Ако добре съм разбрал от съдебните записки, същото се отнася и до последните две убийства. Всички момичета са убити в покрайнините на града. Ако се придържам към общоприетата версия, сър Роджър е бил съден за четири от убийствата, но не би могъл да извърши последните две, нали?

Корбет посочи ковчега.

— Това клето момиче. Как се казваше?

— Елизабет.

— Нейното тяло е било открито край оградата от жив плет, така ли?

— Да, изчезнала е преди две вечери.

— Кога са я видели за последно?

— Баща ѝ е горе в църквата, той ще каже — отвърна помощник-шерифът.

— Тогава най-добре го доведи!

Блайдскот с пуфтене се затътри навън. Чуха се гласове и помощник-шерифът се върна с коларя. Грубоватият мъж, с възпълно, покрито с брадавици, жълтеникаво лице, застана на прага и запристъпва от крак на крак, запрехвърля от ръка в ръка тоягата, която носеше.

— Влизай, коларю! — подкани го Корбет.

Мъжът не го чу. Беше впил очи в ковчега. Раменете му се разтресоха и по обветрените му страни тихо потекоха сълзи. Протегна напред загрубяла и почерняла от работа ръка, сякаш в опит да върне дъщеря си обратно при живите.

— Влизай, коларю!

Кралският писар се изправи и тръгна към него. Развърза кесията си и сложи една сребърна монета в протегнатата ръка на мъжа.

— Знам, че това е съвсем малка утеха — каза Корбет, — но съжалявам за мъката ти. Коларю, казвам се сър Хю Корбет и съм кралски писар.

— Знам кой си — мъжът вдигна глава и погледна съкрушено Корбет. — А аз съм червей, сър.

— Не си — прекъсна го Корбет. — Коларю, ти си гражданин на този град и верен поданик на краля. Кълна се във всичко свято — и

Корбет извиси глас, — че ще заловя убиеца на твоята дъщеря, а после лично ще наблюдавам екзекуцията му.

— Така казваха и преди — промърмори коларят. — И преди казваха, че няма да има повече убийства, след като сър Роджър бъде обесен.

— Е, сгрешили са. Но — Корбет докосна ръката на мъжа, — ако Господ ми даде сила, ще стигна до истината и смъртта на дъщеря ти ще бъде възмездена. Сега влез!

Накара коларят да седне до него в едно от странно издълбаните места за сядане на свещениците. Коларят едва сега осъзна в присъствието на какви хора се намира и се смути.

— Колко деца имаш?

— Елизабет и две момчета, тя беше най-голямата.

— Разкажи за деня, когато тя умря.

Корбет търпеливо зачака. Раменете на коларя се сгърчиха и той отново захлипа. Накрая се прокашля задавено и избърса сълзите си с опакото на ръката си.

— Имам къща с двор на края на Мелфорд. Елизабет беше хубаво момиче. Беше пазарен ден. Искаше да иде до града да си купи нещо. Рожденият ѝ ден мина на Архангеловден^[1]. Имаше две пенита. Знаеш как е с младите жени, нали? Панделка, някакво украшение или пък се надяват да срещнат на пазара някой обожател!

— Имаше ли си някого? — попита Корбет.

— Не — усмихна се коларят. — Беше на петнайсет, но умът ѝ още беше детски. Отиде на пазар.

— И?

— Разпитвах. Видяла се с другите младежи и девойки встрани на площада, където е майското дърво^[2]. Адела, близката ѝ приятелка, която работи като прислужница в „Златното руно“, я е видяла последна. Каза, че Елизабет изглеждала добре, със зачервени от вълнение страни. „Накъде си се запътила?“, попитала я Адела. „Трябва да побързам за вкъщи“, рекла ѝ Елизабет. Било е между четири и пет часа. Повече не я видели.

— Знае ли Адела къде е отишла Елизабет?

— Прекосила площада по посока на пътя, който води извън града.

— Тази Адела спомена ли, че Елизабет е била поруменяла и щастлива, сякаш е имала тайна среща?

Коларят доби озадачен вид.

— Среща с обожател — поясни Корбет. — Беше ли потайна?

Коларят затвори очи.

— Не. Беше си наумила да се омъжи добре. Приказваше често, че не иска да е жена на фермер, искала да си вземе за мъж занаятчия или търговец.

— А в дните преди смъртта? Държеше ли се някак необичайно?

— Като ме попита Блайдскот първия път — и коларят махна с пренебрежителен жест към помощник-шерифа, — рекох, че не. Но сега си мисля, че май имаше нещо — той замълча. — Не казвам, че е била потайна, но се държеше така, сякаш си имаше тайна, нещо важно за нея. Пък и тя непрекъснато се влюбваше — коларят се помъчи гласът му да не затрепери, — никога не ми е минавало през ум, че ще се стигне дотук.

— Мастър Блайдскот — обърна се към помощник-шерифа Корбет, — когато са открили тялото на момичето, ти отиде ли на мястото?

— Взех каруца. Сложих в нея бедната Елизабет, докарах я в града и пратих моите хора да доведат коларя.

— А тялото? — настоя Корбет. Той потупа леко по рамото коларя, който отново захлипа. — Нямаше ли някаква следа от убиеца или от въжето, което е използвал?

Блайдскот поклати глава.

— Видя ли нещо необичайно на мястото, където е намерено момичето?

Корбет сподави гнева си, тъй като от объркания поглед на Блайдскот разбра, че дори не е огледал мястото.

— Къде се намира? — раздражено попита Корбет.

— При Дяволския дъб. Това е голямо, старо дърво на Фалмър Лейн.

— Но той не е на пътя към бащината й къща, нали?

— Не.

— Значи Елизабет е намерена на място, на което не е трябвало да бъде. Извън града, в полето, нали?

— Да, така е.

— Тогава — заключи Корбет — или е отишла да се срещне с някого, или е отнесена там вече мъртва. Прав ли съм?

Блайдскот се оригна.

— А самото тяло? — продължи писарят.

— Ризата и роклята на момичето бяха запретнати високо над корема ѝ — измърмори помощник-шерифът. — Мисля, че е убитата много близо до мястото, на което е открита.

— А мястото на другото убийство? — попита Корбет.

— Долу, близо до Бракъм Миър.

— Как е станало?

— По същия начин.

Блайдскот триеше запотените си длани в дебелиите си възмръсни панталони. Никак не му беше приятно да седи в студената крипта с този кралски писар и да отговаря на безкрайните му въпроси. Той просто откри труповете и после ги докара в града. Вече разбираше, че е трябвало да бъде по-внимателен.

— Коя е другата жертва? — попита Ранулф.

— Името ѝ е Джоана — заяви Блайдскот. — Беше на годините на Елизабет. Бяха си дружки. Отивала по поръчка на майка си на пазара. Няколко души са я видели, говорили с нея, после тя изчезнала и накрая открили тялото ѝ близо до Бракъм Миър.

Корбет отново потупа коларя по рамото и пусна в ръката му още една монета.

— Можеш да си вървиш, ако искаш. Върни се в църквата — рече му насърчително, — запали свещ за себе си и за Елизабет пред олтара на Дева Мария.

Коларят се размърда. Корбет се загледа в ръцете му. После изчака, докато вратата горе, в края на стълбите, се затвори след него.

— Отец Гримстоун, бяха ли тези две момичета порядъчни?

— Да, бяха от добри семейства. Е, кокетничеха и обичаха да се смеят, но идваха на църква. Главите им бяха пълни с мечти за любов и красиви рицари. И двете бяха винаги готови да танцуват, да се веселят, да си споделят шепнешком тайни. Даже — усмихна се на себе си свещеникът, — когато трябваше да слушат мен.

Корбет стана на крака и се протегна.

— И двете последни жертви — заяви той — са били открити на места, където обикновено не ходят. Подозирам, че са познавали убиеца

си. Но какво би съблазнило една жена да иде на някакво безлюдно място?

— Пари — отвърна Ранулф.

— Искаш да кажеш, че са били леки момичета ли? — остро попита Бъргес.

— Не, сър, били са като теб и мен — искали са повече пари! Били са хубави селски моми, румени като ябълки — Ранулф побарабани с пръсти по дръжката на камата си. — Но са били бедни. Чу коларя. Да си купи панделка или украсеният...

— И са били готови да продадат ласките си, така ли! — слабото, безцветно лице на курата почервения, високо над скулите му избиха морави петна от ярост.

— Нямам намерение да оскърбявам паметта им — рече рязко Ранулф, — но те са били селски девойчета. Такива като тях спят в една стая с родителите си и братята си. Известно им е какво удоволствие дава любовния акт. Това не означава, че са били леки момичета. Да прости Бог на всички ни. Означава само, че не е било трудно да ги подмамят и излъжат.

— Не вярвам! — скочи на крака куратът.

— Така ли? — озъби му се Ранулф. — Свещеник си, нали? Предполага се, че познаваш хората си.

— Седни! Седни! — изправи се и отец Гримстоун, задърпа курата за расото. — Нашият гост — свещеникът малко иронично наблегна на думата „гост“ — казва истината.

— Какво всъщност искаш да кажеш, Ранулф? — попита Корбет.

— Господарю, говорим за две момичета от бедни семейства, главите им са били пълни с мечти и фантазии. Обикаляли са пазара, пазарували са всякакви продукти за семейството. После са минавали покрай изложените стоки на някой пътуващ търговец или покрай някоя сергия, пълна със сини и червени панделки, с различни накити — нали така става? За нас тия дрънкулки са дреболии, но за тях са по-ценни от кралски дарове. Защо убиецът да не ги е прилъгал с тези изкушения? Подарък без пари? Или пък само срещу целувка? Жертвата е била набелязана. Помолил е младото момиче, разбира се, да пази тайна и тогава е поставена и втората клопка — на някое усамотено и безлюдно място. Младото момиче си мисли „защо не?“, дотогава не е печелила

пари толкова лесно и с толкова малко усилия и така отива на среща със собствената си смърт.

Корбет го наблюдаваше.

— Но къде са парите?

— Ако нашият помощник-шериф — Ранулф се доближи и стисна Блайдскот за рамото — иде в къщите на двете жертви и ги претърси от пода до тавана, залагам сребърна монета, че ще намери местата, където момичетата са ги скрили. Или онова, което са си купили с тях.

— Действай, Блайдскот — нареди Корбет. — Ако мастър Ранулф се окаже прав, ще ме намериш в „Златното руно“. А ти къде тръгна, сър Морис?

Сър Морис Чапълс се беше изправил.

— Отговорих на въпросите ти, сър — отвърна младият рицар. — Гробът на баща ми... — той преглътна тежко. — Не ми позволиха да отнеса тялото му в нашето имение, но отец Гримстоун беше така добър...

Корбет не можа да разбере думите на младия рицар.

— Искаш да идеш до гроба на баща си, така ли?

Сър Морис кимна.

— Врълетяха ме спомени. Ако имате и други въпроси, добрият ни свещеник знае къде съм.

Корбет му позволи да си тръгне. Направи кратко обобщение на срещата и тъкмо щеше да им каже да си вървят, когато вратата в горния край на стълбите рязко се отвори и се затвори с трясък, последван от бързи стъпки.

— За Бога!

Ранулф незабавно застана до господаря си, когато висок рицар с побеляла коса, загърнат с тъмносин плащ, се втурна в криптата. На лицето си имаше кървяща рана, дрехите му бяха изцапани с кал.

— Нападнаха ме!

— Сър Луис! — скочи на крака отец Гримстоун.

Новодошлият свали едната си останала ръкавица и я хвърли на земята.

— Бях нападнат! — повторно извика той.

— От разбойници ли? — попита Корбет.

— Не знам — Тресилиън седна на един от столовете, като бършеше лицето си с края на наметалото си. — Слава Богу, че Чапълс

не е тук.

— Защо? — попита Корбет.

— Готов съм да се закълна, че ме нападна призракът на неговия баща!

[1] Архангеловден в Англия се отбелязва на 24 септември. — Бел.прев. ↑

[2] Здрав и висок ствол на дърво, който се украсява и около който се танцува на Майския празник — един от традиционните английски празници. Отбелязва се в първата неделя на май и завършва с избирането на Майска кралица. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На съдията му трябваше известно време, за да се успокои. Свещеник Гримстоун се качи до дома си и донесе кана ейл, а също купа с вода и парче чист плат. Тресилиън набързо изгълта ейла, после внимателно избърса лицето си. Раната, като от порязване беше високо на едната му скула, по дланите си имаше драскотини.

— Какво се случи? — попита Корбет.

— Слизах по Фалмър Лейн — отвърна съдията и замълча. — Ти трябва да си Корбет, нали?

Положението беше неловко, понеже разпитът се водеше от Корбет.

Тресилиън го измери с очи от главата до петите.

— Предполагам, че вече са те питали защо си тук? — усмихна се той. — Кралят можеше да поиска от мен да направя разследване?

— Така е, сър. Но ти си бил главен съдия в процеса срещу сър Роджър. Присъствието ми тук говори, че въпросът се оказва важен за краля. Сам виждаш — ти, кралският съдия, си бил нападнат на пътя. Ще ни разкажеш ли какво се случи?

— Яздех по Фалмър Лейн — обясни Тресилиън. — На пътя имаше паднало дърво. Знаеш как конете се плашат от такива неща като голи клони и сухи листа, нали? Не очаквах нищо лошо. Скочих от коня, свалих ръкавиците си, за да го махна, от това са тия драскотини. Изведнъж във въздуха изсвистя стрела — сър Луис потупа раната на скулата си. — Не ме уцели, само ме одраска. Прикрих се зад дървото и клоните му също ме изподраскаха. Не носех лък. Конят ми се изплаши и препусна нанякъде. После профучаха още две стрели. Реших, че не мога да чакам повече. Прецених откъде дойдоха стрелите, измъкнах меча си и се приготвих за бой.

— Но нападателят избяга, така ли?

— Даже не го видях, чух само как се шумугна в орловата папрат и после чух гласа му — Тресилиън замълча, вперил поглед в ковчега. —

За Бога, Корбет, това място е злокобно — той махна с ръка. — А и това клето момиче!

— Какво каза гласът? — настоя Корбет.

— „Помни“. Това каза. Мъжки глас. „Помни как ти, кралският съдия, прати на бесилото невинен човек! Ти и останалите ще платите за това.“ — Тресилиън сви рамене. — После всичко утихна. Нямахше какво повече да направя. Намерих коня си и препуснах насам. Видях, че младият Чапълс се е запътил към гробището. На гроба на баща си ли отиде?

— Да — отвърна Гримстоун.

— Защо мислиш, че е бил призрак? — попита Корбет.

Тресилиън го погледна смутено.

— Когато влезе тук — настоя Корбет, — каза, че според теб те е нападнал призрак.

— Ами очевидно е — отвърна рязко Тресилиън, светлосините му очи заблестяха гневно. — Тук лежи мъртво момиче, друго е било убито. Двама от съдебните заседатели, които признаха сър Роджър за виновен, също платиха с живота си.

— Да, но нали сър Роджър е бил обесен? — попита Ранулф. — Ти не присъства ли на екзекуцията му?

— Присъствах. Но след като произнесох присъдата, преди каруцата да го откара — и Тресилиън изтри широкото си потно чело и мокрите си страни, — сър Роджър продължи да твърди, че е невинен. Твърдеше, че Бог щял да очисти името му от позора, щял да му позволи да се върне, за да се разправи с нас.

Зловещите думи на сър Луис, произнесени в злокобния сумрак на криптата, предизвикаха напрегнато мълчание. Гримстоун и Бъргес се спогледаха. Помощник-шерифът зина, а сетне затвори уста и замърда с устни. Като че ли му се дощя да пие и да забрави за случилото се.

Корбет ги огледа. Всички, включително и съдията, бяха притеснени. Сър Роджър Чапълс е бил лорд, богат земевладелец, рицар, воин, мъж, служил достойно в кралската войска във и извън пределите на страната. Наистина, обичал е жените и пиенето — но ако все пак екзекуцията му е грешка?

— Сър Хю!

Корбет скочи на крака, щом чу гласа, който го викаше от горното стъпало на стълбите.

— Мастър писарю!

Корбет забърза към вратата. Младият Чапълс, с див поглед, вече беше слязъл наполовина по стълбите.

— Сър Хю, най-добре е да дойдеш и да видиш сам.

Корбет и Ранулф, последвани от останалите, хукнаха по стълбите и се качиха в църквата, после излязоха през портата и прекосиха гробището. Смрачаваше се. Небето беше облачно и навъсено. Първите следи от спускащата се вечерна мъгла вече се забелязваха, стелеха се около кривите голи клони на тисовите дървета, и се виеха около кръстовете и гробовете. Само граченето на враните, накацали по голите клони, нарушаваше тишината. Криптата беше мрачно място, но и гробището не беше по-добро. Корбет успя да прикрие раздражението си от начина, по който беше повикан и се загърна поплътно в плаща си. Чапълс ги поведе по отъпкана пътека, надолу към малка гориста долчинка в близкия край на гробището.

— Наричаме я „Хралупата“ — поясни Гримстоун, който подтичваше след Корбет, останал почти без дъх. — Там погребваме телата — той сниши глас — на екзекутираните...

Чапълс вървеше напред. Спря се до една от погребалните могили. Корбет го последва и се взря в позаличения от времето надпис на каменната плоча. Издълбани бяха името на сър Роджър Чапълс, датите на неговото рождение и смърт, и под тях думите „Господи, помилуй“.

— Какво има? — попита Корбет и бързо се прекръсти в знак на почит към покойника.

Застаналият прав от другата страна на могилата Чапълс го покани с ръка да заобиколи. Корбет хвърли поглед върху плочата. С нечетливи букви беше надраскано „ПОМНИ“. Докосна все още незасъхналия надпис и разтърка пръсти.

— Кръв е — заяви той — и е съвсем прясна.

— Чия кръв? — попита Гримстоун.

— Не знам — Корбет се наведе и изтри пръстите си във влажната трева.

— Това не е игра — рязко рече Чапълс. Отиде и сграбчи ръката на съдията, сякаш бяха най-близки приятели.

Жестът събуди любопитството на Корбет, Тресилиън улови озадачения му поглед.

— Между нас няма желание за мъст, писарю. Сър Морис е наясно, че аз само изпълних дълга си — той протегна ръце. — През изминалите години се грижих за момчето като за свое дете — на суровото му, обветрено лице се появи усмивка. — Сега, за любовта ми към него, той се отплаща с любов към дъщеря ми.

Корбет кимна и заоглежда гробището. Забеляза, че в единия край са подхванати някакви строителни работи, на едно място бяха струпани дялани каменни блокове, а под заслон от кожи се виждаше зидария.

— Какво е това? — попита той.

— Работата ми — отвърна Бъргес. — Сър Хю, аз може и да съм военен, но в дните на бурната си и бедняшка младост бях чирак при един майстор-каменар. Впрочем успях да се изуча и да стана занаятчия. После започнаха войните на краля — той вдигна рамене. — Битките и пиенето ми се струваха по-славни от дялането на каменни блокове... Доста работа отхвърлям наоколо. Правя нов каменен кръст, поръчан от отец Гримстоун.

— Доста работа има в енорията — проговори свещеникът. — Може и да не е за вярване в тоя студен октомврийски ден, но имаме пазари и панаири, а също и празник на ейла. Енорияшите обичат да се събират на това място.

Корбет се съгласи разсеяно. Гледаше към кулата, която се извисяваше на хълма и имаше покрив от червеникави плочи и украсени с речни камъчета стени.

— Църквата е добре поддържана, отец Гримстоун — отбеляза той.

— Да, и баща ми я обичаше — обади се сър Морис. — Жалко, нали, отец Гримстоун.

Младият рицар прехапа устни.

— Какво е жалко? — попита Корбет.

— Баща ми специално беше поръчал триптих за църковния параклис.

— И какво жалко има в това?

Свещеник Гримстоун въздъхна шумно.

— Триптихът беше на стената. След екзекуцията на сър Роджър някой го свали и го изгори тук, в двора на гробището — свещеникът придърпа ръкавите си. — Замръзвам, сър Хю. Приключихме ли тук?

— Засега — промърмори писарят. — Покритата порта беше от другата страна, нали?

И без да дочака отговор, потънал в собствените си мисли Корбет тръгна нататък. Спря и се обърна.

— Благодаря ти, че дойде, сър Луис, и съжалявам, че са те нападнали. Каза, че било на Фалмър Лейн. Не беше ли открито там тялото на клетата Елизабет? Чудя се дали не можем да идем с конете дотам?

— Ще дойда и аз — предложи сър Морис.

Корбет и Ранулф се сбогуваха с останалите и се върнаха обратно до покритата порта, където, увит в плаща си, конярят на сър Хю държеше конете им. Пребледнялото лице на Чансън беше възплъщение на истинското нещастие, кривогледството му личеше още повече.

— Сър Хю, премръзнал съм до кости.

— Да беше попял — подразни го Ранулф. — Щеше да накараш всички да се разбягат! — Потупа по рамото младия коняр и добави шеговито: — Заповед на краля. Всички сме премръзнали до кости, Чансън.

— Хубавичко разтрих конете — измърмори Чансън.

Корбет слушаше с половин ухо. Чансън мразеше да чака точно толкова, колкото Корбет мразеше пеенето му. Истинското му име беше друго. Постъпил беше на служба при Корбет като Болдок. Заради неприятния му глас, Ранулф му даде на шега прякора „Чансън“^[1]. Оттогава конярят твърдеше, че това е неговото име и не отговаряше на никое друго. Чансън беше не само добър коняр с дарба да се разбира с конете, но и умееше добре да хвърля ножове — и използваше това си умение да печели награди по панаирите.

— Можем ли вече да се връщаме в кръчмата, господарю? Задникът ми замръзва, пръстите на краката си изобщо не ги усещам!

Корбет хвана поводите и ги преметна на седлото. Проследи с поглед как сър Морис и Тресилиън, поставил ръка на рамото му, се отдалечават надолу към пътя, за да вземат конете си.

— Ранулф — нареди той, — вземи Чансън и идете да се постоплите в „Златното руно“.

— И да понаострим уши?

Корбет нахлузи качулката на главата си и присви очи.

— Да, искам да понаострите уши. Научете колкото можете повече.

Вдигна глава и загледа как другите си тръгват: Блайдскот — дебелият помощник-шериф, двамата свещеници и Бъргес.

— Какво се замисли, господарю?

— Не знам, Ранулф. Гърнето започва да къкри. Лятно време градчето е хубаво място, но сега...

Чу зад себе си някакъв шум и се обърна. По пътя към него вървеше старица и тежко се опираше на тояга. Наближи, вървеше прегърбена и с приведена глава. Корбет леко се отдръпна, като си мислеше, че просто ще се разминат, но тя спря и впери поглед в него. Тънки кичури мръсна посивяла коса се показваха около сбръчканото ѝ лице. Предъвкваше с беззъбите си венци и избърса тънка струйка слюнка, процедила се от ъгълчето на устата ѝ. Гледаше към Корбет с възпалените си очи, сякаш само с поглед можеше да разбере кой е и защо е тук.

— Добро утро, майко.

Ранулф се доближи. Развърза кесията си и взе монета, а жената я грабна.

— Ти ли си кралският писар?

Гласът ѝ беше силен, но хриптящ от насъбралите се в гърлото ѝ храчки. Обърна се и плю, закуцука и сграбчи юздата на коня му.

— Трябва да си кралският писар, нали?

— А ти, майко, коя си?

— Викат ми старата Крауфорд. Колко години мислиш имам?

— Нямах повече от двацет и четири — подразни я Ранулф.

Бързо като птичка старата жена обърна глава към него.

— Я, какъв разбойник! Виждала съм ги много такива като теб — посочи го тя с костеливия си пръст. — Колко години мислиш имам?

— Не са ли седемдесет? — бързо попита Корбет.

— Отмина осемдесет и петото ми лято.

Корбет я загледа невярващо.

— Добре изглеждаш за годините си, майко.

— Иди и прочети църковния кръщелен списък — старата Крауфорд посочи църквата. — Родена в есента на 1218 година. Помня

идването на бащата на краля. Беше нисък и дебел, с коса, руса като житото.

Старицата беше виждала бащата на краля като млад! Корбет зяпна невярващо.

— Та значи дошли сте да ловите призраци, а? — додаде тя. — Мелфорд е пълен с призраци. Винаги си е бил прокълнато място.

— Значи, мястото ти е по сърце, така ли? — подкачи я Ранулф.

— Нищо не ми е по сърце, рижокоси! Истина казва свещеникът. Човеците тънат в пороци.

— За убийствата ли говориш? — попита Корбет.

— Най-вече — старицата пусна поводите на коня му. — В Мелфорд винаги са ставали убийства. Мястото е пропито с кръв. Няма спор! Казват, че градът си го е имало още преди да дойдат свещениците, те само малко са го променили. Както и да е, желая ви всичко добро!

Тя закуцука по пътя си, а Корбет я изпроводи с поглед. Беше виждал такива като нея в много села и градове. Престарели, клатещи глава над делата на децата си — на по-младите и по-силните.

Тресилиън и сър Морис приближиха с конете си.

— Видях, че се срещнахте със старата Крауфорд — рече с усмивка сър Морис. — Хората тук я наричат Йеремиа^[2]. Чули веднъж в проповедта на свещеника как пророк Йеремиа винаги укорявал хората за греховете им. Оттогава я наричат Йеремиа. Не намира добра дума за никого и за нищо.

Корбет гледаше как силуетът на старата жена се стопява в мъглата. Когато наистина се разтършувам, помисли си, ще трябва да се обърна към нея. Старите хора често са наясно с много работи.

— Сър Хю?

— Простете ми — поднесе извиненията си той. — Ранулф, Чансън, ще се срещнем в „Златното руно“. И да се стоплите добре!

Обърна коня си и последва Тресилиън и Чапълс по пътя, който излизаше на главната улица. Вече почти напълно се беше смрачило. Сергиите бяха затворени. Корбет се огледа. Въпреки мрачните думи на старата Крауфорд, Мелфорд изглежда процъфтяваше: солидни каменни и дървени къщи, наскоро измазани, със стъклени прозорци. Тукашните хора не се различаваха по нищо от жителите на богатите търговски градове. Стигнаха до края на главната улица и излязоха на

градския площад, ограден с магазини и къщи на търговци с високи дървени стрехи и стръмни плочести покриви. Внушителната сграда на общината, до чийто вход с красиви колони отстриани водеха няколко стъпала, както и покритият пазар за вълна, където търговците продаваха стоката си, бяха гордостта на площада.

— Защо църквата не е построена тук? — попита Корбет.

— Мелфорд се разраства — отвърна му през рамо сър Морис. — Градът е тръгнал от старата църква, но всичко се променя.

Да, променя се, помисли си Корбет, спрял погледа си върху двамата лордове-земевладелци. И Тресилиън, и Чапълс бяха добре облечени, в дрехи от чиста вълна, поръбени с катеричи кожи, носеха ботуши от испанска кожа, позлатени шпори, а седлата и сбруите на конете им също бяха изработени от най-доброкачествена кожа. Вниманието на Корбет беше привлечено от пръстените по ръцете на мъжете и инкрустациите по краищата на ножниците, които двамата рицари бяха свалили и окачили на седлата. Корбет беше чувал кралят да говори за нарастващото богатство на тия провинциални рицари, превърнали нивите с жито и ечемик в пасища на овцете, чиято вълна толкова много се търсеше от тъкачниците в Нидерландия. Мелфорд се гордееше с благосъстоянието си. Пазарът беше покрит с нова каменна настилка. Позорните стълбове и местата за оковавване на престъпници бяха препълнени със злосторници: скитници, пияни младежи, които не излизаха по цял ден от кръчмите и чиито грубиянски викове смущавали търговията денем. Слугите на търговците важничеха между сергиите. Носеха возни и специално гравирани ножове, с които претегляха или пробваха отделни стоки. Пред една кръчма отговарящите за реда вътре и онези, които отговаряха за качеството на пивото, бяха пробили пълна бъчва с ейл, за да преценят дали кръчмарят не продава долнокачествена стока на най-високи цени.

— Ето мястото, където сте се подслонили! — извика сър Морис, като махна към кръчмата „Златното руно“, намираща се на ъгъла с една малка уличка. Кръчмата представляваше триетажна постройка, с кръстосани черни греди и измазана в светлорозово. Прозорците с ромбовидни стъкла бяха зарешетени и блестяха на светлината от фенерите, запалени в редици от първия до третия етаж.

— Добре ли те обслужва кръчмарят Алиът?

— Хубава странноприемница държи — отвърна Корбет. — Самият Матю Алиът живее заможно.

— Няма спор — отвърна намусено Чапълс.

— Бил е свидетел на процеса срещу баща ти, нали?

Корбет предпазливо смушка коня си. Бяха стигнали до площада. Чапълс държеше здраво поводите и не откъсваше поглед от кръчмата. Корбет забеляза как шумът, виковете и блъсканицата на пазара затихнаха, щом излязоха на площада. Но се чуваха тук-там обичайните провиквания на пътуващите търговци: „Какво ви трябва? Какво търсите?“. Насам-натам се шумгуваха ту кучета, ту деца. Чираци, зорко дебнещи за клиенти, ходеха наперено и си придаваха важност, но на Корбет му се струваше, че мнозина от тях го наблюдават внимателно. Дали само задето виждаха кралския писар и кралския съдия?

— Сър Хю? — Тресилиън се приведе и леко докосна рамото на Корбет. — Чета мислите ти, мастър писарю, и вероятно знам отговора. Хората в града са наясно, че си тук заради убийствата. Търговията си върви както обикновено, но те са разтревожени.

— А можеш ли да четеш мислите на сър Морис? — отвърна Корбет. — Вярно е, нали? Кръчмарят Алиът е свидетелствал срещу баща му.

— Да, свидетелства — Чапълс се отърси от мислите си. — В нощта, в която е била убита вдовицата Уолмър, баща ми отишъл до „Златното руно“ да си накваси гърлото. Според Алиът баща ми казал, че отива оттам в къщата на вдовицата.

— Но Алиът не е излъгал, нали? — попита Корбет.

И изруга, тъй като някакво куче заджафка пред копитата на коня му.

— Не е излъгал — сър Морис събра поводите в едната си ръка. — Няма значение. Да вървим, че вече се стъмва.

Тръгнаха по един тесен път, който водеше към задните улици на града, яздеха покрай градини, кочини и обори. Сетне завиха по една калдъръмена уличка и стигнаха до кръстопътя, който се намираше на леко възвишение — оттук можеше добре да се огледат полята наоколо. Нивите бяха малко, имаше повече ливади, по които пасяха стада овце. Върху равната зеленина изпъкваха малките горички и живите плетове. Вляво започваше голямата гора, която се простираше на север. Корбет засени очи и успя да зърне отблясъци от водите на река Суейл.

— Богата земя — тихо, сякаш на себе си отбеляза той. — Добре поддържана и напоявана. Кара ме да копнея по дома си.

Замисли се какво ли правеше Мейв в имението им в Лейтън. Дали е в кухнята заедно с иконома и главните прислужници, заета да проверява сметки и да планира задълженията им за утре? Елинор щапука насам-натам, а чичо Морган, наведен над бебешката люлка, гъделичка малкия Едуард. И ако Мейв не гледа към него, се опитва да го гушне и да си поиграе още малко...

— Мразя това място!

Корбет се извърна. Сър Морис беше минал напред и гледаше към грамадната бесилка — трите ѝ стърчащи греди се чернееха на вечерното небе. Корбет беше разглеждал картата на Мелфорд. Разбира се, това беше мястото, където са екзекутирали сър Роджър. Ешафодът беше огромен, основният му стълб беше вкопан дълбоко в земята и за подсилване замазан с хоросан. Сър Луис гледаше в същата посока, приковал поглед в остриите куки в края на всяка от стърчащите греди. Сър Морис се прекръсти и поспря с наведена глава. Хладен повеи развя плащовете и изду качулките им.

— Тук ли е станало? — попита Корбет. — Ти присъстваше ли?

— Не, не присъства — прошепна в отговор Тресилиън. — Тогава той беше момче. Слугите му го задържаха в имението Токтън хол.

Корбет тъкмо щеше да зададе още един въпрос, когато сър Морис изруга и скочи от коня си. Тръгна към ешафода. Едва сега Корбет видя, че вятърът развява парче пергамент, прикрепено с гвоздей в основата на стълба. Сър Морис го откъсна и го донесе.

— Същото като на надгробния камък — измърмори и го подаде на Корбет.

Пергаментът беше мръсен къс от стар велен, и на все по-оскъдната светлина Корбет разчете червените драскулки: „ПОМНИ!“

— Някой си е отворил доста работа. Мога ли да задържа това, сър Морис?

Спътникът му кимна. Корбет сви парчето пергамент и го пхна в торбичката си. После хвърли поглед наоколо. Кръстопътят и околните поля вече не изглеждаха толкова очарователни. Вятърът беше студен, мъглата се спускаше над тях като сив воал. Обхвана го някакво предчувствие за беда, за скрита заплаха. Животът на мнозина в Мелфорд беше в опасност. Тайните, които пазеха, скритите грехове,

можеха да излязат наяве и да доведат до кървави и жестоки убийства, особено в нощ като тази. А нощта вече падаше.

Тресилиън настоя да си тръгват. Чапълс яздеше малко по-напред от другите двама. Корбет подхвана с Тресилиън разговор за процеса, но после реши, че не му е нито времето, нито мястото. Изглежда и съдията беше изпаднал в мрачно настроение. Брадичката му опираше в плаща, качулката му се беше спуснала ниско над лицето. Корбет си даваше сметка, че и Тресилиън вероятно е обезпокоен и силно разстроен, понеже е осъдил невинен човек и е надзиравал екзекуцията му. Мълчанието стана потискащо. Корбет си даде сметка защо Ранулф, израсъл из уличките на Лондон, толкова се страхуваше от провинциалната пустош — особено преди настъпването на нощта — където всевъзможни нощни твари чакаха да падне мракът. Пътят, по който поеха, представляваше широка, отъпкана пътека, с вади от двете ѝ страни и високи, трънливи заграждения от жив плет. На места в загражденията имаше портички или стълби.

Корбет дръпна юздите на коня си, принуждавайки и другите двама да спрат.

— Тук съм пришълец — напомни им той, — опитвам се да се ориентирам. Това ли е Фалмър Лейн?

— Да.

— А Мелфорд се пада на юг, нали? — Корбет посочи с ръка. — В единия му край е църквата. После има по-големи и по-малки улици, пазара в центъра, после леко извива към полята, така ли е?

— Градът явно не ти е чак толкова чужд — отвърна Тресилиън. — Да, доста добре го описа.

— Значи има много пътеки и изходи, които водят извън града?

— Да, така е. Мелфорд процъфтява и се разраства. Улиците и пътищата му са заплетени като вълната по овчи гръб.

— А воденицата на Молкин е в оня край на града, където е и църквата, така ли беше?

— Да. Там са воденицата, наблизко е и стопанството на Торкъл. Като малко селце са. Има езеро, воденичен яз.

— А къщата на вдовицата Уолмър?

— На около миля от воденицата.

— И около нея минават безброй пътища и пътеки, така ли? — попита Корбет.

— Мили Боже, да — засмя се Тресилиън. — Ако прочетеш записките от процеса, ще видиш, че един от свидетелите описа Мелфорд като заешки лабиринт. Към и от него вървят всевъзможни пътища и пътеки. Видя портичките и стълбите. Пътечките кръстосват ливадите. Бог знае — въздъхна той — като съдия все трябва да следя кое е нарушение и кое не е. Виждаш ли, Корбет, земята наоколо се промени. Овцете правят благосъстоянието на хората, а не житото. Затова горите бяха изсечени, посадиха се живи плетове за заграждения, издигнаха се огради и се направиха порти.

— Ако съм схванал мисълта ти — обади се сър Морис, — мястото е идеално за убийство, така ли, сър Хю?

— Всяко място може да бъде идеално за убийство — отвърна Корбет. — Ранулф не харесва полето, твърди, че е по-опасно от тесните улички на Лондон. Веднъж и аз да се съглася с него. Когато падне мракът, онзи, който познава пътищата наоколо, може да се движи по тях и през доловете и да прави каквото му скимне. Ще бъде толкова добре защитен, колкото и из лабиринтите на мръсните бедняшки квартали близо до Уайтфрайърс или из мъгливите улички на Съдърк.

— Не съм бил и на двете места — замислено рече Тресилиън. — Предпочитам Мелфорд.

Продължиха по пътя си. Полята бяха оградени от двете страни с горички. Корбет имаше чувството, че се е озовал в глух и тъмен край. Пътят ту се изкачваше, ту слизаше и после пак се изкачваше. Корбет разпозна Дяволския дъб, преди Тресилиън да му го посочи: грамадно дърво с широк дънер, което бележело навремето границата на областта. Някога мълния беше паднала върху огромния дъб, но голите му клони все така стърчаха към небето. Корбет слезе от коня. Огледа полето от лявата си страна: по двата бряга на реката се точеха ливади, явно често заливани от водата. Корбет съгледа руини близо до речния бряг.

— Какво е това място? — попита.

— Бийчъм Плейс — обясни Чапълс. — Навремето е било малко имение с къща и стопански постройки, кочини, гълъбарници и обори, но човекът, който го построил, е бил глупак. Реката често залива земята наоколо. След силни дъждове обикновено я наводнява. В развалини е от около трийсетина години вече. Последният останал от

рода на Бийчъм беше един възрастен луд, когото намериха удавен в една от избите. Хората от града все говорят, че имало призраци — той посочи към дъба. — Казват същото и за дървото, говорят за призрака на клетата Елизабет.

Корбет прескочи вадата. От двете страни на дървото имаше огради от жив плет с пролуки в тях. Корбет се промъкна през едната.

— Тук ли е намерен трупът на Елизабет?

— Да — отвърна Чапълс. — Така каза Блайдскот, че било отдясно на големия дъб, зад оградата откъм полето.

Корбет приклепна. Допирът на тревата охлади изпотената кожа на китката му. Обърса я и погледна към яките трънливи клони на живия плет, но не забеляза нищо особено. С облечената си в ръкавица ръка внимателно опипа наоколо, зарови с пръсти.

— Какво търсиш? — попита Тресилиън.

Корбет се изправи. Тресилиън се беше облегал на дъба, Чапълс стоеше от другата страна на вадата. Корбет потисна тревожното усещане за опасност. Не му харесваше Дяволския дъб. С двама непознати стоеше на мястото, където е било извършено жестоко убийство. Щеше му се да беше взел със себе си Ранулф.

— Защо — измърмори Корбет — такова място внушава усещането за уединеност? Дали е от въображението или заради мрачното настроение? Или пък наистина на това място все още витаят ужасите, на които е било свидетел?

Корбет докосна леко Тресилиън и прескочи вадата. Взе поводите на коня си и го поглади по муцуната.

— Какво търсиш? — отново попита Тресилиън.

— Не знам — отвърна му Корбет. — Любопитен съм. Защо младо момиче като Елизабет ще дойде на подобно усамотено място? Не би трябвало да идва тук, нали? Никое разумно момиче няма да се отдалечи толкова от дома си, за да се срещне с някого наред полето.

— Намекваш, че е убита другаде ли? — попита Чапълс.

— Убеден съм, че е убита другаде — отговори Корбет. — Когато онези две момчета са открили трупа ѝ, те са били изплашени, нали? Побягнали са към града и са довели мастър Блайдскот и другите помощници на шерифа. Те са я видели да лежи там и са я издърпали колкото може по-внимателно.

— И? — попита сър Морис, заинтригуван от думите на потайния мургав писар.

— Мъжът, който е изнасилвил Елизабет, не е бил толкова внимателен. Бил е груб. Нападнал я е, насилвил я е, после е увил въжето около врата ѝ. Даже мъж като Блайдскот, въпреки изпития ейл, е щял да забележи следи от нападението — замълча. — И аз очаквах да намеря кичурчета коса, парчета плат, дори следи от тялото, което е било завлечено под плета. Блайдскот също би го забелязал. Убиецът обаче, изглежда, е бил извънредно внимателен.

— Сериозно ли го казваш? — изсмя се Тресилиън.

Корбет обърна поглед към полето и сърцето му за миг спря. Не беше ли това силует на жена, който се носеше между дърветата от горичката по билото на хълма? Да, сигурен беше, че е женски силует.

— Сър Хю, говореше за убиеца...

— Не мисля, че е бил внимателен — отвърна Корбет, все още взрян в пролуката на оградата от жив плет. — Мисля, че е донесъл увития в платно труп на Елизабет и го е изтъркалял под плета — той хвана поводите и се метна на седлото. — Да наричаме един убиец внимателен? Не, не, господа, имаме си работа с кръвожаден вълк.

[1] От фр. *chanson* — песен. — Бел.прев. ↑

[2] Свети пророк Йеремия, живял 600 години преди Христа, в „Плач Йеремиев“, книга от Библията, призовава към покаяние заради извършените големи грехове. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Спуснаха се на конете си по хълма. В края на полята и на оградите от жив плет пътят навлизаше в малка горичка. Спряха на мястото на засадата срещу сър Луис. Още личаха следите: беше очевидно, че младото дръвче, препречило пътя на съдията, е било отсечено с брадва. Тресилиън откри отнесената от водата стрела в поотдалечената канавка. Следите от конски копита все още личаха върху чакъла на пътя, а Корбет можеше да види гъсталака, където сър Луис беше връхлетял върху нападателя си. Писарят изтегли меча си, за да разчисти трънаците и къпинака и тръгна по следите.

— Сигурен съм, тук се криеше — провикна се сър Луис.

Корбет тръгна в същата посока — към клонест ясен, под който храсталакът не беше така гъст. Нямаше трева, земята беше кална от дъжда, паднал предишния ден. Стигна до него и приклепна. Различи отпечатъците от ботушите на сър Луис, а после забеляза и следи от бос крак.

— Странно! — извика той. — Сър Луис, нападателят ти е бил с боси нозе!

— Какъвто и да е бил, със сигурност се оказа неуловим! — отвърна съдията.

Корбет погледна пред себе си: тясна, кална и хлъзгава пътека криволичеше между дърветата. Върна се при другите двама и огледа стрелата. Припомни си своите дни в Уелс като войник на краля. За да имат по-стабилна опора на земята, уелсците се биеха боси.

— Какво означава всичко това, Корбет? — попита Тресилиън.

— Де да знаех! — писарят наблюдаваше как мъглата започва да се стеле между дърветата. — Но аз ви отнех твърде много време с моето разследване.

— Какво е пък това?

Тресилиън отиде до ръба на вадата. Корбет го последва. Под едно клонесто дърво седеше жена, прикрила лицето си с качулка.

Различи бледото ѝ лице, кичурите коса, подаващи се от окъсаната качулка.

— Ей, ела тук! — нареди Корбет. Сграбчи по-здраво меча си.

Жената не помръдваше.

— Ела тук! Няма да ти сторим зло.

Стори му се, че жената се двоуми. Чапълс сграбчи поводите на коня си и се метна на седлото. Жената се поколеба още няколко мига и тръгна към тях. Приближаваше с големи, решителни крачки. Премина вадата и спря да изстиска края на кърпената си вълнена рокля, ленената ѝ долна риза провисна окъсана и износена над оръфани кожени ботуши. Носеше къса наметка, а около врата си — кърпа от груб лен. Лицето ѝ беше широко, набраздено от времето, имаше леко гърбав нос, хубави, пълни устни и големи, зорки очи. Косата ѝ над челото беше прошарена.

— Ти коя си? — попита Корбет.

— Соръл.

— Соръл^[1] ли? — засмя се Корбет. — Че това е име на растение. Корбет чу Чапълс да възкликва.

— Разбира се, ти си жената на браконiera Фъръл!

— Бях жената на селянина Фъръл — тя ловко прибра косата от лицето си.

— Защо скитосваш из горите? — попита я Корбет. — Сама и без оръжие?

— Не съм без оръжие, писарю. Да, знам кой си — усмихна се тя. — Имам си оръжие. Оставих го сред дърветата при кожената си торба. Не ме грози никаква опасност, щом съм с кралски съдия, сър Морис и всяващия страх кралски писар, нали? А колкото до това, че съм сама, кой би сторил зло на бедната просякиня?

— Видях те преди малко — заяви Корбет — в горичката, в края на ливадата при Дяволския дъб.

— И аз те видях — Соръл погледна небето и въздъхна. — Истина е значи, каквото разправят. Имаш набито око, писарю! Дошъл си да прогониш рогатия от Мелфорд, така ли? В името на Бога и на всичките му ангели, той трябва да бъде прогонен!

— Дръж си езика зад зъбите! — грубо ѝ рече Тресилиън.

— Ще говоря каквото си искам! — сопна се заядливо Соръл. — Сега не си в съда, сър Луис. Заради теб изчезна мъжа ми! Защото каза

истината!

Корбет погледна през рамо към сър Луис, който сви рамене. Нямахше нищо случайно. Соръл ги беше проследила от Мелфорд. Може и да е понаучила нещичко за тях.

— Сър Луис, сър Морис! — извика Корбет. — Задържах ви достатъчно. Трябва да се върна в Мелфорд.

— Ще ми бъдеш ли гост? — попита сър Луис. — Ще дойдеш ли утре на вечеря в общината заедно с твоите спътници?

Корбет прие. Стоеше и гледаше как двамата рицари се отдалечават. Жената не помръдваше.

— Най-добре си вземи торбата и оръжието — усмихна се Корбет. — Ще те почакам тук.

Жената прекоси малката вада, забърза между дърветата и се върна, преметнала през едното рамо торбата, а в другата ръка с тояга, на която да се подпира. Носеше и плащ, който прехвърли през раменете си и завърза под брадичката си. Намигна на Корбет.

— Имам си два плаща. Този е краден. Но по-добре кралският съдия да не знае тая работа.

— Искаш да ми кажеш нещо, нали?

— Да, писарю, искам.

— Къде живееш?

— В развалините на Бийчъм Плейс. При общинските ливади. Никой не знае чии са всъщност развалините, затова не могат да ме изгонят — погледна към великолепия скопен дорест кон на Корбет. — Може ли да пояздя коня ти? Моля те. Винаги съм искала да съм дама и да яздя на високо седло.

Корбет ѝ помогна да се качи на коня, скъси стремената и хвана поводите.

— Така няма да препуснеш нанякъде — пошегува се той — и да твърдиш, че си намерила коня да се скита без стопанин.

Соръл се приведе и перна Корбет по едната страна със загрубялата си ръка.

— Имаш лице на свещеник, мургаво и чисто избръснато. Връзваш косата си на тила, като войник. Погледът ти е тъжен, но остър. Приличаш ми на уловен в примка сокол. В примка ли си, писарю?

Корбет се засмя.

— Така по става — усмихна му се и тя. — Имаш съвест и заради нея страниш от жените, много от които може би не биха ти отказали, нали?

— Не знаех — отвърна писарят, — че съм толкова лесен за разгадаване.

— Не си. Когато обаче си седиш до огнището в „Златното руно“, чуваш разни неща. Славата ти те изпреварва, сър Хю Корбет. Верен на краля в мир и на война. Верен ли си на краля?

Корбет си припомни суровото, набраздено от бръчки лице на Едуард, циничния му поглед, навикът му да говори с него, но очите му да гледат към Ранулф, сякаш служителят на Зеления печат, този човек, който е твърде склонен да престъпи закона, му е по-близък.

— Опитвам се — отвърна Корбет. — Стъмва се, мистрес. Измръзнал съм, гладен съм, а ти имаш какво да ми разкажеш.

Задърпа коня напред и продължи да върви до него. Вдигна очи. Соръл яздеше, сякаш беше истинска дама и тихо си тананикаше с притворени очи.

— Ти си хубава жена — каза той. — Как е всъщност името ти?

— Соръл, киселец, така ме нарече Фъръл. Като киселец съм.

— А защо скиториш из горите?

— Не скиторя, търся — гласът ѝ стана рязък. — Търся гроба на Фъръл.

Корбет спря.

— Защо си толкова сигурна, че е мъртъв?

Потупа челото и гърдите си.

— Убедена съм. Искам да открия гроба му. Искам да се помоля над мъртвото му тяло. Ако открия гроба му, може да успея да открия и убиеца му. Беше добър човек. Аз бях скитница. Срегнах Фъръл преди двайсет години. Дадохме си обет под тисовото дърво в двора на гробищата. Бяхме мъж и жена, толкова близки и обвързани, колкото и всяка двойка, венчана в църква. Той беше веселяк. Свиреше на лютня и танцуваше хубаво. Беше най-добрият ловец и дървар. Можеше да пропълзи и до заек, тих като сянка. Гладни не сме си лягали никога и продавахме каквото ни оставаше.

— Браконьерството е опасен занаят...

— Ами! Някой и друг елен или заек никому не липсват. А и кой щеше да ни издаде? Селяните, на които продавахме? В чиито гърнета

вреше прясно месце за децата им, те ли?

— И кога се промени всичко? — попита Корбет.

— Промени се в нощта, в която убиха вдовицата Уолмър.

— Коя беше тя?

— Живееше в къща в другия край на града. Странна жена беше: хубава като ангел, с пшениченоруса коса и сини като небето очи. Все носеше малко по-тесни дрехи от необходимото. Белосваше си лицето и ходеше цялата накичена с гердани, гривни и пръстени — по врата, ръцете и пръстите. Никой не знае откъде се взе. Джефри Уолмър беше много добър грънчар. Продаваше дори в Ипсуич. Замина нанякъде за една седмица и се върна с нея. Знаеш как става, нали? Венчаха се. Няма по-голям глупак от дъртия глупак, когато е влюбен. Както и да е. Джефри умря и Сесили Уолмър се превърна в стопанка на имота му и вдовица. Във вдовишките си дрехи беше още по-съблазнителна. Мъжете се трупаха около нея, като пчели около гърне с мед.

— Ти харесваше ли я?

— Разбрахме се. Сецаш се каква е била, нали, писарю? Такива истории сме ги чували и преди. Богат търговец отива в големия град. Спечелва много пари, влиза в кръчмата и среща някоя хубава мома, която продава прелестите си. Тя също бърза да се спаси от ужасите на улиците, да си осигури спокойствие на село и да има всичко, което е искала.

— От опит ли говориш?

— Проницателен си, писарю. Да, от опит. Но сега не говорим за мен. Вдовицата Уолмър вече притежаваше своя къща с двор, гълъбарници, свинарници, а из околните поля имаше тлъсти фазани и яребици. После една нощ бе убита. Фъръл отивал към къщата ѝ. Понякога се отбиваше да изпие кана ейл. Промъквал се през градината, после видял вратата да се отваря и сър Роджър Чапълс да си тръгва. Това е, рекъл си Фъръл, един доволен мъж. Лордът се метнал на седлото си като човек, сит на ейл и на ласки. Вдовицата Уолмър стояла на вратата, облежната на прага, със скръстени на гърдите ръце и разпуснати по раменете коси. Фъръл решил да зареже ейла и да се измъкне тихомълком.

— Значи вдовицата е била жива, когато сър Роджър си е тръгнал?

— О, да. Не вярвам, че сър Роджър е убил онези жени. Беше развратник и пияница, но беше добър с мен и Фъръл. Знаеше, че

бракониерстваме из земите му, но на Коледа винаги ни изпращаше пиле или гъска. Защо му е било на сър Роджър, при всичките слугини, които има, да излиза, да напада селските момичета? Това се питам.

— Посещавал е вдовицата Уолмър.

— Да, но тя е съвсем друго — засмя се Соръл. — Опитна прелъстителка. Сър Роджър знаеше къде да метне въдицата.

— Харесваха ли го? — попита Корбет.

— Не, нито свещениците, нито гражданите. Сър Роджър беше потаен и не даваше глас на мислите си, освен една вечер в кръчмата, когато нарекъл всички свещеници „лъжци и лицемери“. Макар че изглежда с отец Гримстоун си имаха приказката.

— Но това не е достатъчна причина толкова много хора да говорят против него.

— Не знам. Фъръл каза нещо странно. В деня след екзекуцията на сър Роджър, мъжът ми и аз си хапвахме тук, сред развалините. Фъръл се понапи и изведнъж заяви, че сатаната бил дошъл в Мелфорд. „Защо, попитах го аз. Ами, отвърна ми той, за да накара ония хора да кажат това, което казаха“.

— Говориш за свидетелите ли?

— За всички — отвърна тя. — Защо в къщата на сър Роджър е открита принадлежалата на една от убитите жени гривна? Как дърводелецът Девърел е бил толкова сигурен, че е видял сър Роджър да бяга от къщата на вдовицата Уолмър?

— Да бяга ли?

— Така каза. Уж много бързал.

— В записките от процеса пишеше, че са намерили ножницата с камата на сър Роджър в къщата на вдовицата.

— Фъръл не вярваше, че сър Роджър я е оставил там. Всъщност той ми разказа доста неща.

— Доста? — поинтересува се Корбет.

— В нощта, когато беше убита вдовицата, Фъръл видял сър Роджър да си тръгва, но твърди, че поне трима други мъже, по различно време, са се движели по Гъли Лейн към къщата ѝ.

— Трима ли? — попита Корбет.

Спря и продължително се загледа в нея.

— Каза същото и на процеса. Според него, на вдовицата Уолмър ѝ се е отворила много работа онази нощ. Но той бъркаше по

отношение на нея. Каквато и да е била преди да дойде в Мелфорд, Сесили Уолмър тук играеше ролята на почтена вдовица. Ако е вършила друго в град като този, езиците щяха бързо да се развържат и да тръгне клюката.

— Мъжът ти, Фъръл, каза ли на процеса всичко, каквото знаеше?

— Разказа го под клетва, но никой не му повярва. Казаха, че е бил пиян, пък и всеки знаел колко любезно се държи с него със Роджър. Дори твърдяха, че е подкупен.

Корбет затвори очи и си припомни записките от процеса: браконьерът Фъръл беше защитил със Роджър.

— Какво е имал предвид мъжът ти, когато е говорел за дявола, който кара хората да лъжат? Да не твърдиш, че са били подкупени?

— Подкупени или заплашени, какво значение има? Умря добър човек.

— Трябва да внимаваш — предупреди я Корбет.

— О, не се притеснявай, писарю, държа си устата затворена. Скитосвам из околностите, като че не съм с всичкия си, но си държа езика зад зъбите. Соръл не вижда нищо, нищо не разбира.

— Но вярваш, че Фъръл е убит и погребан?

— Убедена съм, че Фъръл е убит и погребан. И искам да открия гроба му.

— След пет години? — попита Корбет.

— Знам само, че една нощ излезе и не се върна. Мелфорд и околните поля са прорязани от пътища и пътеки, пълно е с къпинаци, шубраци, гори и тресавища. Но се моля. Всяка вечер, преди да си легна, се моля да открия тялото на Фъръл.

— А Фъръл е убит заради казаното от него пред съда, така ли?

— По всяка вероятност. Както казах, Фъръл беше хитрец, непроницаем като нощта. Когато не беше пиян, беше способен да пази тайна дори от мен.

— Значи мислиш, че е видял нещо?

— Обзалагам се, че е видял нещо. И е трябвало да го накарат да замълчи завинаги. Все пак той е бил единственият, чул Удушвача.

— А, да — Корбет остави конят да притисне муцуна към ръката му, — чух вече. Какво всъщност е видял или чул Фъръл?

— Бил е навън и е ловувал, недалеч от тук. Паднала нощта. Видял сянка и чул пъхтене, звън на камбанки. Фъръл бил на едно от

тайните си места, където криел еленско месо. Не искал да го хванат с пляката в ръце. Решил, че е някой тукашен с изгората си или може би женен мъж с любовницата си. Спомни си, мастър писарю, че Мелфорд е малък град, където и улиците, и стените имат уши. Ако си имаш закачка със слугинята на жена ти, най-добре си поиграйте някъде в полето. Пък и младите с техните любовни срещи под звездите... Фъръл си обрал крушите. Когато Блайдскот започнал да разпитва, Фъръл му казал какво е чул. След това Фъръл непрекъснато твърдеше, че това било грешка. Съжеляваше, че си е отворил устата.

— Но за сър Роджър Чапълс си е отворил устата все пак, нали?

— Различно е. Беше в съда, под клетва, стоеше изправен пред кралския съдия. Фъръл не мислеше, че го грози опасност.

— И какво друго знаеш? Ако бродиш из горите, трябва да си видяла неща, които другите не са. Проследила си ме от Мелфорд. Чула си за пристигането ми. Нямахте търпение да говориш с мен.

— Говоря с теб, писарю, но те умолявам да не казваш никому — Соръл огледа през рамото си назад по пътя.

— Страхуваш ли се от Тресилиън или от Чапълс?

— Не.

Усмихна му се в тъмнината.

— Добре си играя ролята. Те са важни земевладелци. Убедени са, че и ти мислиш като тях: кой вярва на клетата, луда Соръл?

Тя дръпна поводите на коня и Корбет спря. Даде си сметка колко внезапно се възцари тъмнината. Бяха вече излезли от гората. От двете им страни имаше живи плетове, далеч напред се простираха поля. На обсипаното със звезди небе грееше ярка, бяла пълна луна.

— Такава ясна нощ щеше да хареса на Фъръл — прошепна тя. — Той обичаше да знае къде се намира.

Корбет долавяше напрежението у жената. Правеше се на побъркана, уж нещастна руина след изчезването на браконiera, а всъщност женската ѝ душа беше изпълнена с желание за справедливост, за отмъщение.

— Молиш ли се, Соръл?

— Имам фигурка на Девата — отвърна тя. — Дървена е, доста поочукана и нацърбена. Даде ми я свещеник Гримстоун. Всяка сутрин и вечер паля специално купена свещ. Моля се така: „Пресвета Майко, ти не си загубила съпруга си, но аз го загубих“.

Корбет се усмихна на съчинената молитва.

— Аз ли съм отговорът на Девата към теб, Соръл?

Тя се наведе и го сграбчи за рамото. На лунната светлина, Корбет си даде сметка, че на младини е била хубавица.

— Искам справедливост, писарю — в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Толкова много ли е онова, за което се моля? Не може ли добрият Бог в неговия рай да ми даде на мен, бедната вдовица, малко справедливост? Да, ти си отговорът на молитвите ми. Когато те видях да яздиш коня си из пазара, помислих, че сам Господ е слязъл в Мелфорд.

— Това е богохулство! — подразни я Корбет.

— Не, писарю, това е истината. Ако донесеш справедливост на бедната Соръл, ако откриеш къде лежи моя мъж, ако виновниците бъдат изправени пред Божия съд, тогава всеки ден ще паля свещ за теб.

Корбет едва се сдържа да не потръпне. Беше присъствал на кралските процеси в Уестминстър. Слушал беше толкова молби за възстановяване на правдата. Преследвал беше Каинови синове с окървавени ръце. Но никога не се беше изправял пред страст като тази — толкова силна жажда за справедливост, която извираше от дълбините на душата.

— Ще ми помогнеш ли? — попита Соръл.

— Чувствала ли си някога как се луташ като в лабиринт, мистрес? Така се чувствам аз сега. Мелфорд е истински лабиринт с малки улички, пътеки и всякакви потайности. Сенки се движат и изчезват. Имаме да разкриваме убийствата на младите момичета, на мистрес Уолмър, сега на Молкин и Торкъл.

— Нищо не знам за тях — озъби му се Соръл. — Да ме прости Господ, писарю, сърцето ми подскочи радостно, когато чух за смъртта им. Идва, рекох си, Божието възмездие.

— Какви ги говориш? — изуми се Корбет.

Взря се в нея и улови жестокост в погледа ѝ. Дали не е убийца, мина му през ума. Дали е толкова ненаситно желанието ѝ за справедливост? Дали не си е мислила, че Торкъл и Молкин по някакъв начин са били виновни за смъртта на съпруга ѝ?

— Знам какво ти минава през главата, писарю — измърмори тя. — Казах, че съм била радостна, а не виновна.

— Но каква полза има от смъртта им? — попита Корбет. — Да не би някой друг също да вярва в невинността на сър Роджър и да се е заел с отмъщението?

— Не знам. Трябва да си поговориш с вдовиците им. Сигурна съм, че ще ги намериш и двете заедно. Жените на Торкъл и Молкин са роднини, макар и далечни.

Соръл измъкна нозе от стремената и Корбет ѝ помогна да слезе.

— Достатъчно яздих.

Мушна загрубялата си, но топла ръка в тази на Корбет. Той се зачуди какво ли би си помислила лейди Мейв, ако случайно разбере как се е разхождал из потъналото в нощен мрак поле с някаква странна браконьерка.

— Слушай. Ще ти кажа три неща и приключваме — заяви тя. — Първо, видях те при Дяволския дъб. Оглеждаше мястото, където бе открито тялото на Елизабет. Нали?

Корбет кимна.

— Видях я — добави Соръл. — В деня, в който изчезна. Беше късно. Елизабет си имаше тайно място в горичката над ливадата.

— Тайно място?

— О, мастър писарю, нали си бил дете? Живял си в къща с родителите си, братята, сестрите, кучето. Имал си свое тайно място. Елизабет, дъщерята на коларя, също си имаше, като всички деца.

— Значи си била последната, която я е видяла жива, така ли?

— Да, и преди да попиташ, ще ти кажа, че Елизабет бързаше. Скрих се и почаках да ме отmine. По лицето ѝ се виждаше, че е развълнувана и някак доволна.

— В такъв случай — отпусна ръце Корбет — съм съвсем объркан. Видяното от теб доказва, че Елизабет е убита някъде между тази горичка и Дяволския дъб. Убиецът ѝ хитро е прикрил всички следи от злодейството си. Мога само да заключа, че тялото ѝ е пренесено от мястото на убийството до това, на което е намерено. Не ми остава нищо друго — въздъхна той — освен да чакам да дойде мига, в който да претърся внимателно мястото. Какво друго?

— През последните пет години шест млади жени, в това число и вдовицата Уолмър, са били изнасилени и убити около Мелфорд. Но не са само те — стисна ръката му. — Не забравяй, че аз кръстосвам пътищата, но и други го правят: скитниците, калайджиите, пътуващите

търговци, семейства, които търсят препитание. Оpozнах много от тях. Разговаряхме — тя сви рамене. — Две или три от техните момичета също са изчезнали.

— Но за това не се е чуло — отвърна Корбет. — Техните жени често...

— Не, не, слушай ме какво ти говоря — прекъсна го Соръл. — Има открити трупове, но се чудя колко ли други убийства са станали. Дали е трябвало да бъде открито тялото на коларската дъщеря, Елизабет? Виждал ли си как ловуват невестулките, мастър писарю? Имат си скривалище. Кривят там телата на жертвите си, за да могат да се върнат по-късно и да ядат от тях. Удушвача е като невестулка: убива и крие, но понякога не е достатъчно бърз. Разпитай Блайдскот, той прибира телата.

— Не харесваш помощник-шерифа, нали?

— Покварен глупак! — Соръл сякаш изплю думите си. — Най-много обича да говори на висок глас в кръчмата пред онези, които искат да го слушат. Нека ти напомня, че той проведе претърсването в къщата на сър Роджър.

Корбет сграбчи ръката ѝ.

— Да не искаш да кажеш, че му е било платено да открие доказателства?

— Знаех си, че ти сече умът — подразни го тя. — Защо му е на сър Роджър да убива момиче, да ѝ краде евтините дрънкулки и да ги мъкне в господарската си къща? Трябва да мислиш по-ясно и да действаш по-бързо.

Корбет долови присмеха в думите ѝ.

— Иначе мастър Блайдскот ще се присъедини към Торкъл и Молкин. Скоро ще положат тлъстото му тяло в земята.

— И накрая? — попита Корбет.

— А, да. Маскирания.

— Маскирания?

Соръл се засмя гърлено.

— Беше преди много години, понаучих малко латински. Сещаш ли се онзи пасаж от Евангелието, писарю, където Юда решава да издаде Христос? — тя замълча. — Беше нещо като: „Юда си тръгна и нощта падна“. В Мелфорд е така. Щом падне нощта, всякакви неща се случват. Това им е проблемът на хората от града. Мислят си, че като

излязат в полето и сред горите, са съвсем сами. Но не са. О, и не става дума само за жребеца, който иска да утоли похотта си с избраната от него фуста. Има други неща. Например мъж като младия курат, Робърт Белън. Този наистина си е чудак. Срегнах го долу, близо до река Суейл. Коленичил в калта, само с парче плат около слабините си, шибаше гърба си с пръчка, молеше се със затворени очи.

— Доста странно...

— Така е, писарю. Защо ли млад мъж, Божи служител, чувства, че трябва да се самонаказва така?

Корбет преглътна с мъка. Беше чувал за подобни практики в манастирите и абатствата, за желанието да се бичуваш, да се самонаказваш. В някои случаи ставаше дума за крайна форма на принижаване на плътта, в други за дълбоко чувство за вина. Не беше ли се самобичувал сам крал Хенри, прекосявайки Кентърбъри, заради убийството на Томас Бекет^[2]?

— Говорила ли си с курат Белън? — попита той.

— Много малко. Но си мисля, че той е много нещастен, мастър писарю. Защо ще иска млад свещеник да прави такива неща? Какви тайни грехове има да крие?

— Може ли той да е убиецът?

— Всичко е възможно, сър Хю. Той не направи почти нищо, за да се прикрие, когато го видях.

— Ами свещеник Гримстоун?

— Приятен мъж. Обича похапването, печеното свинско, угоения петел, поднесени със сос... И чашите с бордо също. Но не съм чула нищо за някакъв скандал около него. Понякога е раздразнителен. Той и онзи другият, Бъргес, са неразделни, като две клюкарстващи старици.

— А Маскирания? — попита Корбет.

— Случи се точно преди да започнат отново убийствата. Фъръл беше споменал за някакъв мъж с маска, яздец кон, но беше преди години. Тогава беше обърнал много чашки. Както и да е, беше спокоен ден, един от онези хубави дни, когато времето е променливо. Бях на Шийпкоут Лейн — тясна пътека през полята. Радвах се на слънцето, бях се настанила удобно зад няколко скали, когато чух кон. Обикновено това място е пусто, но погледнах и зърнах за миг един мъж, наметнат с плащ. На главата си носеше от ония маски, които пътуващите артисти използват в поучителните си представления^[3].

Маската беше дяволска — цялата кървавочервена, с изкривена уста и рога. Толкова се уплаших, че веднага се скрих. Профуча покрай мен. Не бих се замислила кой знае колко върху станалото. Защо да не е младеж, който се забавлява? Из тези места хората много обичат да гуляят. После си спомних думите на Фъръл, че някакъв пътуващ търговец, когото срещнал из тези места, също бил видял нещо подобно.

Докосна ръката на Корбет и посочи пролука в живия плет.

— Трябва да си вървя — тя потропа с тоягата си по земята. — Ако искаш, ела с мен — вдигна ръката си в жест, сякаш пие от чаша, — имам много добро вино.

Корбет впери поглед в тъмнината.

— Видяла си Елизабет да минава през полето към Дяволския дъб, нали? Не заподозря ли нещо? Защо не я последва? — запита той.

— Не видях друго, мастър писарю. Не съм от Мелфорд. Малцина ме харесват, но ме търпят. Не искам да ме обвинят, че душа и се навирам, където не ми е работата. Видях Елизабет да отива в горичката. Нямаше никого наоколо, нямаше нищо подозрително, затова си тръгнах.

— Значи тя трябва да е отивала на среща с убиеца си? Защо иначе — настоя Корбет — младо момиче ще иде на усамотено място в полето, освен за да се срещне с някого? И как е знаела точно къде трябва да иде? Обзалагам се, че едва е умеела да чете.

— Не знам, писарю, но ако дойдеш с мен, може би ще ти помогна да си изясниш.

Корбет грабна поводите на коня си.

— Пълна тъмнина е — промърмори той.

— Не говориш само за нощта, нали, Корбет?

— Не, не само за нощта — потръпна той. — Вярваш ли в призраци, Соръл?

— Вярвам, че мъртвите обикалят наоколо и се опитват да ни говорят.

— Надявам се да проговорят и на мен — отвърна Корбет. — Заради всички ония клетки момичета, изнасилени и убити по такъв жесток начин. Крайно време е духовете им да посочат техния убиец.

[1] От англ. sorrel — киселец. — Бел.прев. ↑

[2] Свети Томас Бекет (1118–1170 г.) — архиепископ на Кентърбъри. Опълчва се срещу крал Хенри II заради привилегиите на църквата и е съсечен в Кентърбърийската катедрала от привърженици на краля. През 1173 г. е провъзгласен за светец. — Бел.прев. ↑

[3] Средновековни представления, изпълнявани пред църквите. Имали са поучителен характер и са били на религиозна тематика. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Повел коня си, Корбет пресече вадата след Соръл и нагази в ливадата, която реката при дъжд редовно заливаше. Земята под краката му беше мокра, но твърда. На Корбет му се струваше, че върви като в сън: заобикалящите го дървета и храсти бяха окъпани в лунна светлина, Соръл уверено крачеше пред него, размахваше тоягата си и тихичко си тананикаше. Над тях прелетя бялата сянка на излязъл на лов бухал. Конят на Корбет се стресна и за да се успокои, той го остави да подуши ръката му. Чудеше се какво би казала Мейв, ако можеше да го види — него, своя съпруг, богатия земевладелец и собственик на имение — как върви из потънали в среднощен мрак горички и храсталаци с тази тайнствена жена. Кацналият на далечно дърво бухал започна да буха в среднощната тъма, ниско и мрачно.

— Мъжът ми — заговори му през рамо Соръл — казваше, че бухалите са душите на свещеници, които никога не са отслужвали литургии.

— В такъв случай — отвърна ѝ Корбет — горите трябва да са пълни с такива птици!

Соръл се засмя и продължи нататък.

— Какво можеш да ми кажеш за гражданите на Мелфорд?

— Много неща, писарю. Но тогава ще се досетят, че двамата сме си говорили. Според мен е най-добре сам да откриеш тайните им. Ще ти покажа какво имам и ще те накарам да се замислиш. Но — тя замълча и го зачака да я настигне — ти каза, че се луташ като в мъгла, затова нека да ти помогна. Тлъстият Блайдскот е продажен. Девърел има доста неща за криене, а Риптън — кралският наместник — е хладнокръвен и суров. Но работата не е там, нали, мастър писарю? Ако тези мъже бяха пред теб сега, или пък техните съпруги или любими, и те щяха да ти разправят лоши работи за мен.

— Ами старата Крауфорд? — попита Корбет. — Какво ще кажеш за Йеремиа от Мелфорд?

— Тя ли? И онзи Питъркин! Да започнем оттук, писарю: Маскирания може да крие лицето си, но и тия като Крауфорд и Питъркин не падат по-долу. Не са това, за което се представят, но истинската им природа ми се изплъзва. Тя все мърмори и се вайка. Той се прави на побъркан, тича да изпълнява заръките на този и онзи, дава всяка припечелена пара за захаросани плодове.

— А какво ще кажеш за историята на Мелфорд?

Жената спря и удари с тоягата си по земята.

— Както ти казах, не съм от Мелфорд. Преди двайсет години бях скитница и тогава срещнах Фъръл. Той беше много мил, научи ме как се живее на село. Мислех си, какво му е пък толкова лошото? По-добре да съм сред Божиите треви и дървета, отколкото на вмирисаните улички на...

Корбет предположи, че се канеше да каже: „Норич“ — най-близкият голям град, но тя прехапа устни.

— Фъръл казваше, че Мелфорд е странно място. Тук е имало селище, още преди да дойдат римляните. Знаеш ли кои са били римляните, писарю? С крал Уилям^[1] ли са дошли?

Корбет се засмя и поклати глава отрицателно.

— Не, не. Живели са в други времена.

— Както и да е — продължи Соръл. — Фъръл вярваше, че тук са живели диви племена. Принасяли в жертви живи хора — посочи към отдалечена горичка. — На грамадни каменни плочи. Или са ги бесили на дъбовите дървета.

— Мислиш ли, че затова старата Крауфорд твърди, че Мелфорд е място, пропито с кръв?

— Може би — измърмори Соръл. — Тази нощ ще ти покажа една тайна. Можеш и да се срещнеш с моите приятели.

— Приятели?

— Скитниците — поясни тя. — Могат да ти разкажат любопитни истории. Но искам да ти покажа нещо, писарю, нещо, което ме озадачава.

И тя закрачи още по-решително. Вече се спускаха по хълма. Корбет съгледа реката и тъмните развалини на Бийчъм Плейс с неговите порутени стени и празни прозорци, които ясно се очертаваха на звездното небе. Врълхлетяха го спомени от детството за една къща с

призраци от родното му село. Спомни си как искаше да прекара там една нощ и гнева на майка му, когато откри, че леглото му е празно.

Накрая стигнаха до временен мост, издигнат над тесен ров, от който се носеше отвратителна воня.

Корбет се притесняваше за коня си, който се изплаши, когато копитата му затропаха по дъските. Най-после пресякоха, преминаха през стара порта и влязоха в покрит с калдъръм вътрешен двор. По някаква случайност — а беше възможно строителят да го е направил и умишлено — вътрешният двор сякаш събираше като в чаша цялата лунна светлина, от което имението ставаше още по-призрачно.

— Тук сякаш има духове! — възкликна Корбет. — Не те ли безпокоят?

— О, хората казват, че има духове — ухили се Соръл. — И за да ги държа далеч оттук, измислям разни истории.

— Не се ли страхуваш?

— От призраците ли? — възкликна тя. — Вярно е, че нощем се чуват странни звуци. Често се чудя, дали Фъръл не идва да ме наглежда, но живите ме притесняват повече. И ако ме питаш, писарю, чак да съм уплашена от странници и разбойници, не съм. Защо им е на тях да вредят на такива като мен? А и най-вече — провикна се тя, когато прекоси двора — имам си яка тояга, кама, без да броим арбалета и стрелите.

Введе Корбет в едно разрушено помещение. По-голямата част от покрива го нямаше и гредите му стърчаха голи. Соръл запали факлата и на трепкащата им светлина Корбет различи избелели рисунки на стената в другия край на помещението. Някога покритият с каменни плочи подиум сега беше оголен.

— Можеш да завържеш коня си тук — рече му Соръл.

Корбет я послуша, а после тръгна след нея по подиума. Вратата в стената отзад беше поправяна и отново закачена на кожените си панти. Зад нея се разкри просторно помещение, някога вероятно служило за дневна стая на цялото семейство на стопанина на имението. Покривът над него беше все още здрав, а мазилката подновявана. Корбет се изненада от чистотата и подредбата. Имаше столове, пейка, скована от дъски маса, два широки сандъка, шкаф, а в насрещния ъгъл — и легло с балдахин от овехтели червени завеси. Из стаята имаше поставени

свещи в железни свещници, по стените имаше и факли, които Соръл веднага запали.

— Настанявай се — покани го тя.

Корбет се огледа и подсвирна тихичко.

— Много е удобно.

— Разбира се, че е — подвикна Соръл.

Влезе в съседната стаичка и домъкна железен мангал. Корбет наблюдаваше как умело разпалва въглищата и ги поръсва отгоре с благоуханни треви, държани в малка торбичка.

— Кой направи всичко това? — попита Корбет.

— Ами Фъръл. Разбираш ли, сър Хю, никой не е собственик на Бийчъм Плейс. Хората много се боят от призраци и освен това, ако реката заприижда, може да стане опасно. Но залата, дневната и моят склад са на сигурно място — гордо добави тя. — Фъръл си го биваше като браконьер. По-рано днес отнесох в Мелфорд три фазана за „Златното руно“. Хората плащат щедро за хубаво, прясно месо от дивеч, добре изкормен и почистен. Фъръл купи леглото от някакъв търговец, който заминаваше да живее в Лондон. Другите неща ги донесоха такива като Девърел. Така плащаха на Фъръл.

Корбет се загледа в рисунките по стената в другия край на стаята. Стана и се доближи да ги разгледа. Бяха направени с въглен, рисунъкът беше груб и представяше сцени от селския живот. На повечето от тях бяха изобразени мъже и жени, които ловяха диви зайци. Някои рисунки бяха по-грубовати: излитащ от преципа фазан, с извърната назад глава, сякаш ударен с прашка; или сръндак с високи рога, паднал със забита дълбоко във врата му стрела.

— Кой ги нарисува? — попита Корбет.

— Фъръл. Ако ти работиш денем, не забравяй, че той работеше нощем.

Корбет продължи да разглежда грубоватите рисунки. Соръл взе две метални канчета. Напълни ги с вино, после грабна ръжена и го пъкна в нагорещения вече мангал. После го измъкна, загря виното в канчетата с него, а сетне поръси подправки. Обви едното канче с кърпа и го подаде на Корбет.

— Бива си го виното, нали? — рече му тя и седна на пейката срещу него, блестящите ѝ очи бяха пълни с очакване.

Корбет усети леко неудобство.

— Каж ми — запита я той, — наистина ли вярваш, че мога да разкрия истината?

— Трябва да я разкриеш! — И Соръл посочи към малка ниша, в която стоеше фигурката на Девата, с поставена пред нея восъчна свещ. — Всеки ден ѝ се моля. Господ те праща като отговор на молитвите ми.

Корбет отпи от виното. Беше приятно топло и с мек вкус. Стана му по-леко, пък и в известен смисъл се чувстваше малко поласкан. Повечето хора не издържаха на острия му поглед и отбягваха присъствието му. Кралският писар, човекът, който държеше Тайния печат, беше смятан за опасен човек, човек, с когото и кралят се съобразява.

— И така — отпи пак от виното Корбет, — сър Роджър Чапълс е обесен преди пет години. Фъръл се е явил на процеса и е свидетелствал в негова полза, нали?

— Така е, казах ти вече.

— И какво се случи после?

— Ами — Соръл се намръщи, — сър Роджър остана за кратко в затвора. Сър Луис изпрати молба за помилване до Лондон, но кралят върна молбата. Съдебните заседатели обявиха сър Роджър за виновен — Соръл отпи от своето вино. — Горкият човек даже предложи да очисти името си чрез изпитание в бой^[2]. Но му отказаха. Смъртната присъда беше потвърдена и го обесиха.

— Ти беше ли на екзекуцията?

— Не. Нито пък Фъръл.

— А кога изчезна съпруга ти?

Соръл притвори очи.

— Около месец след екзекуцията на сър Роджър. Фъръл си беше чудак. Имаше си трески за дялане. Понякога съм се питала дали ме е мамил с други жени, но така или иначе по свой начин ми беше верен. Както ти казах вече, дадохме си клетва под тисовото дърво и той се грижеше за мен. Беше мил и нежен, дори и да е пийнал, не е вдигал ръка срещу мен. Понякога беше сладкодумен, друг път сядаше и се умисляше, крясваше по някоя и друга дума, като онзи път, когато спомена Маскирания — тя посочи към стената. — Мисля, че затова му харесваше да рисува. Фъръл много се боеше, че един ден умът му ще отслабне и самотата ще размъти разсъдъка му.

— Да се върнем към екзекуцията на сър Роджър — Корбет внимателно насочи мислите ѝ обратно на въпроса.

— А, да — и Соръл отметна с opakото на ръката косата от лицето си, после опря топлото канче до загрубялата си буза. — След обесването на сър Роджър на моя мъж много не му се радваха в Мелфорд. Посрещаха го с натезжали погледи в „Златното руно“, бутаха го с рамене из пазара. Фъръл обаче не обичаше да изпуска следата, а умът му беше обсебен от невинността на сър Роджър. Ще ми се — въздъхна тя — да бях слушала по-внимателно какви ги бръщолеви. Все едно и също повтаряше: „Сър Роджър не е убил вдовицата Уолмър. Той си тръгна от къщата ѝ тихо и кротко, преситен от любов и вино, а тя си беше здрава и читава.“

— И? — попита Корбет.

— След време Фъръл пак отиде до къщата на вдовицата. Можеш да се сетиш какво стана след смъртта ѝ. Градският съвет си присвои собствеността ѝ, уж за данъци. След нощта на убийството, съветът сложи стража пред имота ѝ. Обаче знаеш как става: уж вратата и прозорците са заковани, но хората не се спират от такива неща — разграбиха кокошките ѝ и отмъкнаха всичкия ѝ добитък. Само смъртта — горестно додаде тя — може така да разгори людската алчност. Фъръл много внимателно проучи всичко — внезапно тя посочи към вратата на своята спалня. — Каквито и да ти ги дърдорят за моя арбалет и за камата, за през нощта спускам резетата. Както и ти, нали, мастър писарю?

Корбет кимна.

— Е — разпалено продължи Соръл, като остави канчето на пода и размаха ръце, за да подсили думите си, — в нощта, в която е умряла, вдовицата Уолмър е забавлявала сър Роджър, нали така?

Корбет я гледаше внимателно.

— А когато той си е тръгнал, какво е трябвало да направи тя? Била е пила вино, била се е любила, значи е била уморена. Ако бях на нейно място, щях да загася огъня и свещите...

— ... да затвориш капаците на прозорците и да пуснеш резето на вратата — довърши думите ѝ Корбет.

— Точно така! Още повече, че е останала сама. А какво би било, ако някой е дошъл да я нападне, насили и убие?

— Вратата щеше да бъде разбита?

— Да, но Фъръл откри, че няма такова нещо. И вратата, и капациите на прозорците си били съвсем здрави. Значи нашата вдовица трябва да е познавала посетителя си.

— Не съм правник — отвърна Корбет, — но тук щях да възразя, че може би сър Роджър се е върнал при нея. По някаква причина. И вдовицата Уолмър щеше да го пусне да влезе.

— Така е — съгласи се тя, — но защо му е трябвало да си тръгва? И ако е искал да я убива, защо не го е сторил още първия път?

Корбет разклати канчето в ръката си.

— Хайде, нека аз бъда правникът, мистрес. В името на спора, да приемем, че сър Роджър си е тръгнал и не се е връщал повече. Убиецът е дошъл отгоре по пътя — той замълча. — И какво става? Убиецът чука на вратата, вдовицата Уолмър трябва да се е чувствала в пълна безопасност и е пустила убиеца си. Толкова е била спокойна в негово присъствие, че вероятно се е обърнала с гръб към него и тогава той е обвинил въжето около шията ѝ. Виждал съм такива убийства в Лондон. Не трябва много време, за да се научиш да използваш въже, то е безшумно и нещата свършват бързо. Не знам — разтърка лицето си той — дали първо не е направил така, че тя да загуби съзнание, после я е изнасилил. А може би е осквернил вече мъртвото ѝ тяло. Но съм сигурен в едно: не е носил маска. Вдовицата Уолмър никога не би пустила подобно създание в къщата си. Кого тогава е поканила да влезе?

— Списъкът е безкраен — отвърна Соръл. — Сър Луис, кръчмарят Матю, Риптън, кралският наместник, който беше влюбен в нея. Отец Гримстоун, Бъргес, куратът Белън. Дори Торкъл и Молкин не могат да бъдат изключени.

Корбет се позалюля напред-назад на стола си. Защо наистина, питаше се той, една вдовица ще отвори вратата на къщата си посред нощ? Да не забравяме, че се е радвала на почит. Била е под закрилата на мъж като сър Роджър. А ако посетителят е бил някой състоятелен гражданин или свещеник от Мелфорд?

— Убиецът — замислено рече Корбет — трябва да е използвал някакъв претекст, за да влезе в къщата ѝ.

— Което не е било трудно — усмихна се Соръл. — Вдовицата Уолмър е била пияна от вино и любов. Посетителят ѝ може да е казал

каквото си иска, например, че носи съобщение от сър Роджър, нали? — Тя улови косия поглед на Корбет. — Знам какво си мислиш, писарю.

— Какво си мисля, мистрес?

— Фъръл е бил браконьер, нали? И по тази причина се е радвал благоразположението на вдовицата Уолмър. Онази нощ е бил близо до къщата ѝ. Вдовицата не би се изплашила от него. Фъръл беше опасен само за живота на безчет фазани и яребици.

— Така мисля — потвърди Корбет. — И ти си мислила същото в дните след обесването на сър Роджър.

— Затова рекох на Фъръл да си държи устата затворена. Казах му, че мислите на хората могат да се обърнат, може би от съжаление заради смъртта на сър Роджър — и да нарочат него. Рекох му, че не искам да чувам нищо повече за тая работа, така че каквото има да казва, да го запази за себе си.

— Намеквал ли е, че знае каква е истината?

— Веднъж спомена Риптън, кралския наместник, но както казах, после стана потаен.

— Ходеше ли някъде? Срещаше ли се с някого?

— И да е, не ми е казал.

Откъм залата долетя шум и Корбет застана нащрек. Конят му процвили. Ръката на Корбет се плъзна към камата в колана.

— На сигурно място си — успокои го Соръл. — Прекарала съм тук много нощи, писарю. Различавам звуците. Сами сме — ухили се хитро, — без да броим призраците.

— А нощта, в която Фъръл изчезна? Каза, че една нощ излязъл, нали?

— Фъръл вече не споделяше с мен. О, приказвахме за обичайните неща — за времето, за това какво ще лови, какво да си купим. Вече не ходеше и в „Златното руно“, пиеше в други кръчми. Стана много напрегнат и предпазлив. Все по-често мърмореше за дявола. Една нощ излезе, загърнат в плаща си.

— Беше ли с оръжие?

— И той като мен беше въоръжен с кама и тояга. На сутринта не се прибра. Зачудих се дали не се е напил и не се е проснал да спи някъде. А можеше да са го задържали. Отидох долу до Мелфорд, но никой не го беше виждал. Измина седмица. Една нощ се молах пред статуята. Есента беше настъпила по-рано. Помня, че в къщата се

стелеше мъгла. Знаеш ли, писарю — сълзи изпълниха очите й, — просто изведнъж разбрах, че Фъръл е мъртъв и е заровен някъде, така започнах да кръстосвам из полето. Не вярвам на слуховете. Фъръл не беше човек да избяга и да остави дома си и мен — тя примигна бързо. — Не съм побъркана. Не вярвам много във видения и сънища, но имах кошмари, в които виждах тялото на Фъръл в плитък, кален гроб, цялото в белези и неопято. Помня какво казваше той. Как, когато умре, иска тялото му да бъде опято в църква и помазано, а за душата му да се отслужи литургия.

— Отиде ли при отец Гримстоун?

— Отидох. Той и мастър Бъргес бяха много отзивчиви. Свещеникът рече, че ще отслужи литургия за Фъръл и отказа монетата, която му предложих. Но аз все пак искам да открия гроба му. Открих много неща, които искам да ти покажа, но не и Фъръл.

— Много неща ли? — заинтересува се Корбет.

— Ела с мен.

Соръл остави канчето си на пода. Взе факла от стената, подаде я на Корбет и взе една за себе си. Поведе го към залата, през двора и прекрачи през малка, обрамчена с каменни плочи врата.

— Внимавай — предупреди го тя и го поведе по някакви разрушени от времето, разкривени стъпала.

Корбет я последва предпазливо. Стъпалата бяха тесни и хлъзгави. Корбет се опита да не обръща внимание на подскачащите наоколо изплашени плъхове. Най-сетне стигнаха дълго, тясно помещение, подобно на предишното. Покривът беше паднал, а мазилката по стените беше съсипана от вятъра и дъжда. По формата на покрива, на празните прозорци, по издигнатия под в отсрещния край и по нишите в стените, Корбет предположи, че това е бил параклисът на имението.

— Искам да ти покажа нещо.

Една изплашена от стъпките им птица изведнъж изхвъркна от гнездото си между гредите и полетя към нощното небе. Писарят затвори очи и си пое дълбоко дъх. Потисна връхлитащата го умора. Трябваше да се върне в „Златното руно“, да отдъхне, но на идване към Мелфорд Корбет непрекъснато беше повтарял на Ранулф и Чансън как трябва да действат бързо.

— Трябва да действаме изненадващо — беше им казал, — за да нямам време хората да си съчиняват измислици.

— Мастър писарю, спиш ли?

Корбет отвори очи. Факлата му натежа, отпусна я и се усмихна извинително.

— Какво има? — попита той.

Соръл се бе заела да измъква тухли от стената. Корбет се приближи и видя, че зад тях има ниша. Соръл му каза да се дръпне малко назад — и измъкна от нишата парче дърво, което служеше като преградка.

Онемял от изненада, Корбет се втренчи в скелета, който се показва. Наведе факлата си. Костите бяха пожълтели от времето. Челюстта беше хлътнала, почернелите зъби бяха изпочупени, загубили цвят кичури коса все още стояха по черепа. Замърмори някаква молитва, леко размести костите и съгледа евтината, позеленяла гривна под тях.

— Какво е това? — шепнешком попита той. — Някогашен обитател на Бийчъм Плейс ли?

— Не, не — отвърна му тя. — Всичките му обитатели са погребани в енорийското гробище. Аз го сложих тук.

— Казала ли си на някого?

— Я стига, мастър писарю — Соръл взе гривната от ръката му. — Знаеш закона. Който и да е открил трупа, веднага става заподозрян. Знаеш какво ще започнат да питат, нали? Имаш ли пръст в това, Соръл? Да не е работа на мъжа ти, Фъръл? Затова ли е избягал?

— Ще кажат същото и ако дойдат тук и намерят костите...

Соръл поклати глава.

— Ще хитрувам. Ще кажа, че не знам нищо. Може да са на някоя лейди, а може и да са на някоя слугиня, която е живяла тук.

— Значи знаеш, че са на жена?

Соръл затвори очи.

— Разбира се, че са на жена, нали е с гривна. Открих и пръстен, останки от пояс. Пазя ги като съкровище.

Корбет продължаваше да държи факлата, но сега седна на мръсния студен под.

— Обясни ми, Соръл! Какво прави тук скелетът?

Тя взе факлата от ръката му и я закрепил на стената, закрепил и своята факла, после удобно се настани до него.

— Няма да казваш на никого за това — предупреди го тя. — Не искам да ме торМОЗЯТ. Съвестта ми е чиста като на пеленаче.

— Разкажи ми — настоя Корбет.

Соръл потри с ръце лицето си.

— Фъръл го биваше много в лова. Познаваше горите и всички пътеки. Когато тръгвах на лов с него, той винаги ми казваше да стоя далече ту от едно, ту от друго място. Питам го защо. И той ми разказваше за жертвоприношенията, ставали едно време в Мелфорд. Опитваше се да ме плаши с разни приказки за мъртъвци, които ходят из горите — внезапно се засмя тя. — Искаше в тъмните нощи да съм на сигурно място, вкъщи до огнището.

Корбет се вгледа в нея с любопитство. Седеше в някакво греховно свърталище на призраци, небето се провиждаше през гредите отгоре му, студеният вятър люлееше пламъка на факлите. Пред него стояха останките на някоя клетница, а тази вдовица му разказваше злокобни истории от тъмното минало на Мелфорд.

— Та тогава — продължи Соръл — изобщо не му обърнах внимание. Хората говореха за убийства, вълнуваха се за изчезването на други жени. Аз обаче мислех, че това не ме засяга.

— Докато Фъръл не изчезна, така ли?

— Да. Осъзнах, че оная нощ Фъръл не е ходил в ничия къща, не е ходил и до „Златното руно“, нито в някоя от другите кръчми из Мелфорд. Осъзнах, че е бил убит някъде из полетата, а трупът му е бил заровен. Започнах да търся — тя прехапа устни и замълча. — Да приберем ли костите?

— След малко — кротко ѝ отвърна Корбет. — Довърши историята си, мистрес.

— Ще ме обвинят ли?

— Няма да те обвинят — потвърди Корбет и додаде с ирония: — Но ми се ще да добавим и плът към костите.

Мрачната шега я разсмя.

— Някога Фъръл е бил разбойник. Знаеше всичко за Шърруд^[3] и останалите просторни лесовете на север от Трент. Разказвал ми е как разбойниците, ако убият пътник, го заравят близо до пътя или пътеката, където са го причакали. Местата, от които ми казваше да

стоя далече, бяха близо до пътища и пътеки. Вече видя Дяволския дъб, нали — тя притвори очи. — Представи си сега, че си сокол и летиш над ливадите и полята около Мелфорд. Хайде, затвори очи!

Корбет я послуша.

— Странно — измърмори той, — денят не е ясен, а сив и мрачен.

— Добре — съгласи се Соръл. — Сега си припомни полята от двете страни на Фалмър Лейн — неравни и стръмни, нали? Пътищата и пътеките изглеждат като издълбани ровове из полето. Така им казваше Фъръл.

— Да, да, мина ми и на мен през ума — съгласи се Корбет. — Така изглеждат, заради оградите от жив плет.

— Те са направени от овчарите.

Корбет отвори очи.

— Какво искаш да кажеш? — прекъсна я той.

— Браконьерът винаги стои в скривалище — отвърна му тя. — Когато се налага, ще бяга покрай вадите или оградите от жив плет. Така би постъпил всеки разумен човек. Ще е защитен от едната страна, а и няма да позволи да го заловят на открито. Зайците и фазаните постъпват по същия начин. В нощта, когато изчезна, Фъръл трябва да е отивал да се срещне с някой покрай някоя от оградите. Вероятно там е бил и убит — тя си наложи гласът ѝ да не трепне, — а тялото му заровено. Мислех, че оттам трябва да започна.

— Но аз те видях в една горичка, доста далеч от Дяволския дъб?

— Търпение — измърмори Соръл. — Споменах за пътеката, по която би тръгнал Фъръл, но той обичаше и закътаните и потайни горички. Претърсвах и двете места. Открих този скелет тук, сър Хю — и тя почука с пръст по черепа, — още първата седмица. Беше под една ограда близо до Хамдън Миър, място, до което Фъръл много държеше да не припарвам. Бях любопитна. Изкопах дупка, дълбока не повече от две педи, и се натъкнах на гроба — просто трап в земята, в който бяха нахвърляни останките. Забелязах пръстена, гривната и парче от пояс. Щях да го оставя, където си беше, но съвестта ми не ми позволи. Наистина, търсех трупа на Фъръл, а ето че не можех да дам на тия жалки останки достойно погребение. Не вярвам на Блайдскот, нито на друг от богатите граждани. Мислех да ида до отец Гримстоун, но кой щеше да ми повярва? Взех пръстена като отплата, омотах скелета в парче кожа и го домъкнах тук.

— Тук някога е било параклис, нали? — попита Корбет. — Считаш го за свято място, така ли?

— Да. По-късно обаче съжалих за състраданието си.

— Защо?

— Открих други два гроба — призна тя.

— Какво!

— Казах, че открих други два гроба. Затова сравнявам убиеца на онези млади жени с невестулка, но... — тя замълча.

— Какво? — подкани я Корбет.

— Не знаех дали клетите жени са били убити. Огледах костите. Няма следи от удар по главата. Нито по ребрата. Нищо!

Корбет се изправи. Пръстите му бяха измръзнали и ги протегна към пламъка на факлата. „С какво разполагаме тук?“, помисли си той и се загледа в пламъка на факлата. Соръл очевидно беше опитен браконьер. Познаваше околностите на Мелфорд. Беше срещал такива хора и из своите имоти. По следите, оставени на земята, можеха да кажат какво животно през кои пътеки е минало. Фъръл трябва да е открил пръснати из полето гробове. Какъвто е бил умен и проникателен, трябва да ги е поразгледал, дал си е сметка какво е открил, покрил ги е отново и се е опитал да държи Соръл далеч от тях със силата на разни суеверия. На свой ред тя, докато е търсела гроба му, тъй като има набито око и с наученото от него е открила единия гроб: от почит или заради суеверие, тя е пренесла жалките останки в разрушения параклис. Но на жертви на убийства ли принадлежаха тези останки?

— Какво се замисли, мастър писарю?

— Може да са на жертви на убийства — изговори на глас мислите си Корбет. — Може да са жертви на убиеца на Елизабет и на другите момичета, но може и да са убити по-отдавна, от друг убиец. Погледни скелета. Плътта и дрехите са се разложили напълно — останали са само крехки, пожълтели кости. Впрочем гробовете може изобщо да не са свързани с убийства — Корбет седна пак на пода. — В Лондон, мистрес Соръл, всеки ден умират просяци по улиците, особено през зимата. Зараят телата им в калните равни места, в ливадите покрай Темза, понякога и в нечия градина. Мелфорд е процъфтяващ град — продължи той, — но помисли за младите момичета от Норич и Ипсуич, за скитниците и за пътниците. Някоя

жена може да се разболее и да умре от треска или да пострада при нещастен случай. Какво правят другите тогава? Излизат от пътеката, но без да се отдалечават много, и изкопават плитък гроб. Може и да положат тялото на жената в някоя усамотена горичка. При всички случаи обаче скелетът не доказва убийство — заключи той. — Дори не знаем къде е умряла горката жена. Още ли пазиш пръстена й?

Тя поклати глава.

— Дадох го на един търговец срещу игли и конци.

Корбет разгледа гривната.

— Медна е, позеленяла заради престоя си във влажната земя — повдигна я срещу пламъка. — Но струва ми се...

— Какво, писарю?

Корбет извади камата си и почука с нея по гривната.

— Не е чиста мед — вече убедено каза той. — Във всеки случай е евтина дрънкулка. Такива вероятно са били и дрехите, и пояса.

Приклекна до скелета и внимателно го заоглежда. Соръл имаше право. Ребрата наистина бяха здрави, не видя да има счупване на черепа, ръцете или краката. Огледа гърдите, линията на гръбначния стълб — нямаше и следа от нараняване.

— Следите от въже обаче — измърмори той — изчезват с разлагането на трупа. Колко са тия гробове, казваш?

— Още два и телата са разложени колкото и това тук.

Все така озадачен, Корбет върна гривната на мястото й. Подреди костите отново в нишата, покри ги с парчето плат. Помогна на Соръл да върне обратно на място тухлите. Опитваше се да си припомни част от разговорите с приятеля си — лекар в болницата „Сейнт Бартоломю“ в Лондон.

— Не откри ли някаква връв? Нищо ли нямаше около врата? — попита той.

— Нямаше.

Корбет тъкмо се канеше да попита още нещо, когато дочу шум. Изправи се и отиде до прозореца.

— Имаш остър слух, писарю — запази спокойствие Соръл.

— Мисля, че чух кон, ездачът...

— Рекох ти, че ми се ще да се видиш с едни хора — обясни тя.

Корбет стоеше до прозореца, поставил ръка на дръжката на камата си. Дочу звънтене на сбруя. Който и да беше дошъл, вече беше

прекосил моста. Избуха бухал, но бухането дойде някъде отдолу. Соръл се приближи до прозореца и отговори също с бухане. Сграбчи ръката на Корбет.

— Онези, които чакахме, дойдоха.

— Скитниците?

— Чакането им е досадило — обясни Соръл. — Гледат кое време е, както монасите гледат дали е час за литургия!

Корбет вдигна очи към обсипаното със звезди небе. Да, аз също трябва да гледам кое време е! Кое ли време е? Беше излязъл от църквата със сър Луис и сър Морис час преди смрачаване. Трябва да има, запресмята той, три часа до полунощ, а го чакаше още работа. Най-напред да говори с вдовицата на Молкин... Чу шум. С факлата в ръка, Соръл стоеше на входа.

— Хайде! — подкани го тя.

Излязоха на калдъръмения двор, посетителят на Соръл ги чакаше, застанал в средата. Корбет различи тъмния му силует.

— Нарочно застанах тук — обади се силуетът; изговорът му издаваше, че не е тукашен. Корбет разпозна говора от югозападните краища. — Не исках да ви плаша.

Мъжът пристъпи към светлината. Беше висок. Гарвановочерната му коса, разделена на път по средата, падаше по раменете му, имаше зорки като на птица очи, крив нос, а устата и брадичката му бяха скрити под гъсти, черни мустаци и брада. Кожата му беше мургава и Корбет забеляза, че на ушите носи сребърни обици. От него се носеше мирис на дим и щавена кожа. Странникът беше облечен в животински кожи от горе до долу: предницата на коженото му яке беше от кожа от къртица, панталоните му за езда от щавена еленова кожа бяха натъпкани в здрави черни ботуши. Носеше боен пояс с нож и още една тънка остра кама. По китките му проблясваха гривни, а по двете му ръце — пръстени.

Странникът измери от глава до пети Корбет.

— Ти си значи писарят на краля?

— Трябваше да изчакаш — нахвърли му се Соръл. — Щях да го доведа.

Погледите на двамата мъже се срещнаха.

— Не искам да се срещам с него — отвърна той непочтително. — Не харесвам кралските служители, нито кралските писари. Само

казах, че може и да го видя, защото ти искаш. Нямам много неща за казване.

Корбет погледна Соръл и се усмихна. Беше любопитен — какво беше замислила тя да се случи тази вечер?

— Смешен ли ти изглеждам? — попита заплашително мъжът.

— Не, сър — уморено отвърна Корбет. — Не те намирам смешен. Ти си водачът на скитащите цигани, нали?

— На един от техните родове.

— И не си дошъл тук, защото си се уморил да чакаш, а защото не си искал да дойда при вас, така ли е?

Очите на мъжа проблеснаха.

— Не харесваш дворцовите служители — продължи Корбет, — защото високомерно минават край каруците ви като всесилни богове. Крадат стоките ви, пребиват мъжете ви, тормозят жените ви. Вземат конете ви и ви обвиняват за престъпления, които не сте извършили. Тръгват си само когато им дадете сребро или злато. За такъв ли ме мислиш? Не съм, уверявам те! — Корбет развърза кесията си и извади две сребърни монети. — Дошъл си тук, заради приятелството ти със Соръл. Хайде, вземи двете монети като обезщетение за притесненията си!

Мъжът взе монетите.

— Невъзпитан грубиян! — възкликна Соръл. — Писарят не е Блайдскот.

Мургавият мъж протегна ръка.

— Името ми е Брануей. Дойдох, за да ти кажа нещо.

Корбет улови ръката му.

— Ще ти кажа, каквото имам да ти казвам, тук, под небето Божие. Така ще знаеш, че ти говоря истината. Аз съм от скитащите цигани. Пътуваме от Корнуол към старата римска стена на север. Имаме си каруци и коне. Ние сме калайджии, шивачи, дърводелци, бояджии. Купуваме и продаваме и, да, понякога, когато са гладни децата ни — крадем. По-добре и от самия крал познаваме земите му. Пристигнахме преди два дни и утре сутрин потегляме.

— Какво искаше да ми кажеш? — попита Корбет.

— Не можем да минем от другаде — продължи Брануей — и да избегнем Мелфорд по пътя ни към морето. Но никога няма да видиш

някоя от жените ни да се скита по пътищата. В последните години изчезнаха няколко.

Корбет пристъпи към него.

— Казваш изчезнали, а не избягали, така ли?

— О, знам какво си мислиш, писарю. Вземали сме с нас, под наша закрила, някои от клетите жени, които бягат от градовете ви. Нашите жени обаче не бягат. Вече не ни учудва, когато някоя от тях изчезне. През последните години шест или седем жени изчезнаха, главно момичета — достатъчно глупави, за да се скитат сами. Излезли са и не са се върнали. Ние ги търсихме, но не ги намерихме. Чувал съм същото и от други пътуващи племена. Само това мога да ти кажа.

— Но не си ли се оплакал в общината?

Брануей нахлупи отново шапката си и се изсмя.

— И да отнеса един бой заради усърдието си ли? Не, мастър писарю, просто избягваме Мелфорд. И докато сме тъдява, жените ни са в стана.

— Да си забелязал нещо странно?

— Казах ти каквото знам: ни повече, ни по-малко.

Мъжът кимна на Корбет, целуна Соръл по двете страни и си тръгна в мрака.

Корбет известно време го наблюдаваше как се отдалечава.

— И аз трябва да тръгвам. Благодаря ти за всичко, което ми разказа.

Той кимна на Соръл, пожела й лека нощ, взе коня си и нагази в ливадата до реката. Поспря и погледна към небето, замислен над онова, което научи тази нощ.

— Точно така — прошепна в тъмнината, — това място е сцена на отвратителни убийства.

[1] Уилям Завоевателя — крал на Англия (1066–1087 г.). — Бел.прев. ↑

[2] Съдът чрез изпитание се практикувал в Европа през Средните векове, но има сведения за подобно съдопроизводство приблизително до 16 век. Той представлява на практика съдебно оправдан дуел и е останка от старо германското право — предвижда се за случаи, в които отсъстват свидетели и няма самопризнание на обвиняемия. Спорът се

разрешава в двубой. Предполага се, че правото е на страната на спечелилия двубоя. — Бел.прев. ↑

[3] Според преданията Робин Худ и неговата дружина са живеели в Шъруудския лес. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Дори буден, Уолтър Блайдскот виждаше такива кошмари, че молеше Бога всичко да е сън. След срещата си с всяващия страх кралски служител в криптата под църквата „Сейнт Едмънд’с“, Блайдскот се запъти да даде разпореждания на хората си. Вървеше бързо и надменно, с цялата си обичайна напереност. Обаче щом се отдалечи от любопитните очи, които го съпровождаха, той тежко се отпусна под една черница и дебелилото му тяло се разтресе. По гърба му се стичаше пот, а стомахът му беше свит на топка и така го присвиваше, че се наложи да се скрие по-далеч зад дърветата, за да се облекчи.

Вцепеняващ страх беше завладял Блайдскот.

— Живея в Долината на призраците — прошепна той и се озърна. Стори му се, че съзря някакви фигури сред дърветата. Или това беше само стелещата се вече мъгла? На Блайдскот му се струваше, че призракът е някъде наоколо. В ума му изникнаха думите на свещеника за човешките грехове, които като гладни псета надушват миризмата на гнило и след години се връщат с оглушителен лай. Мислите му се отнесоха към миналото. Не можеше да забрави деня, в който екзекутираха сър Роджър: не можеше да забрави как Чапълс стоеше в каруцата, с примката около врата си. Твърдеше, че е невинен и крещеше, че един ден ще си отмъсти.

Блайдскот загледа ръцете си. С кръв ли бяха покрити? Избърса ги в панталоните си и усети студената кал под себе си. Какво ли щеше да се случи, ако писарят — тая упорита хрътка, разрови пепелта, покрила миналото? Вече не ставаше дума за някакъв местен проблем: беше се намесил и кралят. Великият съвет в Уестминстър беше издал съдебно решение, подпечатано с големия държавен печат. Блайдскот познаваше законите. Дрехите на сър Хю можеше и да са скромни, а ботушите — изцапани с кал от пътуването, но той бе представител на короната. Можеше да ходи, където си ще, да види, каквото си поиска и да задава всякакви въпроси. Бог и неговите ангели да са на помощ на

онзи, който се опита да му попречи. Самият Блайдскот имаше толкова много мръсни тайни... Понякога му се струваше, че единственото спасение е да се подстриже в монашество, да изповяда тайните си грехове в църквата, да се покае, да пали свещи, но от тези мисли товарът на душата му ставаше още по-тежък.

Постепенно страхът му така се усили, че Блайдскот чак се задъха — реши да се върне в града, за да потърси компания. Влезе в някаква долнопробна кръчма. По едно време му прилоша поради бързото пиене от мръсната бъчва и кожената чаша с полепнала по нея нечистотия. Реши, колкото да се поразсее, набързо да опипа един угодничещ прислужник в една от пристройките, но действието на ейла вече отшумяваше и краткото оживление отстъпваше място на угризенията на съвестта. Блайдскот се запрепъва по пътя към площада и „Златното руно“. В гърдите му като черен гарван беше свила гнездо вината. Беше се престорил, че не е чул молбата на Корбет да посетят семействата на жертвите. Какво ли можеха да кажат! В замъгленото му съзнание се гонеха зловещи картини. Блайдскот — отново парцаливо и сополиво момче — стоеше пред отец Хоудън, старият свещеник, който служеше в църквата „Сейнт Едмънд’с“ много преди отец Гримстоун да дойде тук.

— Не лъжи, момче! — гърмеше гласът на стария свещеник. — Лъжата отеква като камбана над геената и демоните я чуват.

Блайдскот спря и избърса потта от небръснатото си лице. Винаги се беше боял неимоверно от църквата: фигурите с чудовищни лица, които му се хилеха от колоните, дърворезбите, изобразяващи царството на мъртвите, танцуващите скелети... Стана му толкова горещо, че се почуди дали не е усетил адския огън. Спря и се облегна на стената на някаква къща и взе да попива плувналото си в пот лице с крайчеца на плаща си. Тъкмо щеше да продължи, когато усети студен допир на стомана по мокрия си врат. Блайдскот се опита да се извърне.

— Остани на мястото си, помощник-шерифе на Мелфорд!

Натискът на стоманеното острие се засили. Блайдскот не можеше да овладее треперенето си. Гласът беше нисък, гърлен и приглушен, сякаш онзи, който говореше, носеше маска. Блайдскот направи усилие леко да обърне глава. Маската се оказа сатанинска и в ярки цветове — лице на дявол. Блайдскот притвори очи и захленчи. Кошмар ли сънуваше? Умрял ли беше вече? Вихрушка от ада ли го беше

връхлетяла, за да го отнесе? Въпреки че гласът сякаш му беше познат отпреди години...

— Виж ти, виж ти, мастър Блайдскот, пак се срещнахме.

— Удържах на думата си — изломоти Блайдскот. — И все още си държа езика зад зъбите.

— И защо да не си държиш езика зад зъбите, мастър Блайдскот? — чу безучастния отговор. — Какво би могъл да сториш? Да признаеш всичко на кралския съдия или да си поговориш насаме с кралския писар? Ще му кажеш ли истината? Можеш да увиснеш на въжето за лъжесвидетелстване, Уолтър — думите бяха произнесени насмешливо. — Или още не си чул новините? Кралският съвет в Уинчестър е издал нов закон, не знаеш ли? Лъжесвидетелстването вече се равнява на предателство! А знаеш ли какво очаква предателите?

Блайдскот изскимтя.

— Ами нека ти обясня, мастър Блайдскот. Тъкмо в мрака сме си само двамата. Пък и ние сме рожби на мрака, нали? Подскачащи плъхове с безчет тайни, нали не греша?

По уличката се чу някакъв шум.

— Остани, където си! — изсъска гласът и сатанинската фигура изчезна в мрака.

Блайдскот не помръдна. Отдолу по пътя идваше просяк и тикаше малка ръчна количка с купища парцали и други боклуци, събрани от градското бунище. Малкото колело на количката скърцаше и тракаше по калдъръма. Блайдскот се обърна. Искаше му се да побегне, но знаеше, че онази фигура дебне наблизко, притаена в тъмнината. Просякът все повече се приближаваше. Позна Блайдскот, пусна долу количката и се ухили, разкривайки болни венци. Блайдскот, доловил вонящия му дъх, се сепна и махна с ръка.

— Добър вечер, мастър Блайдскот.

— Махай се! Махай се!

Мъжът беше готов да недоволства, но Блайдскот го сграбчи за рамото.

— Изчезвай или ще те окова за скитничество.

Просякът вдигна количката си и почти побягна надолу по улицата, ругаейки полугласно нямащите страх от Бога помощник-шерифи.

Блайдскот понечи да си тръгне, но стоманеното острие отново докосна врата му.

— „Златното руно“ ще почака — прошепна гласът. — Тъкмо ти разказвах какво е наказанието за предателство или лъжесвидетелстване. Ще те отведат в Лондон и ще те затворят в Нюгейт. После ще те завържат за един кон и ще те влачат през целия път до Смитфийлд. Ще те качат на една стълба и ще те обесят. Дебелите ти крака ще ритат във въздуха, лицето ти ще стане мораво и ще изплезииш език. След някое време ще прережат въжето и ще те свалят полужив. Ще разчекнат жалкото ти туловище, ще го осолят, после ще потопят в катран частите и ще ги закрепят над градските порти. А пътниците ще си казват едни на други: О, ето го мастър Блайдскот!

— Чух какво каза — хрипливо задиша Блайдскот. — Казах ти. Държа си езика зад зъбите и така ще бъде до деня на моята смърт.

— Така ми харесваш, мастър Блайдскот. Е, ще ми разкажеш ли сега за смъртта на Молкин и тази на Торкъл?

— Нищо не знам. Казвам ти, нищо не знам. Ако знаех...

— Ако знаеш, мастър Блайдскот, ще се върна и ще си поговорим с теб по-надълго. Сега се обърни към стената. Хайде, обърни се! Гледай към стената!

Блайдскот се подчини.

— Плътно до стената! — настоя гласът. — Докато не усетиш вонята на урина и не преброиш пет пъти по десет!

На Блайдскот му се стори, че стоя така цяла вечност. Когато се обърна, нямаше жив човек в тъмнината. Тръгна към светлините в края на уличката. Опита се с цялата сила на волята си да се отърси от ужаса на мрака. Не се усети как побягна. Стигна до пазара, калдъръмът беше хлъзгав от нощната влага. Мястото беше спокойно. Вратите и прозорците на къщите и магазините бяха затворени и залостени, но свещите и фенерите светеха, смекчавайки дружелюбно мрака и студа. Блайдскот забеляза, че е загубил оръжието си. Затича обратно по уличката, намери го и се върна към пазара. Потресът от срещата с онзи демон като че ли малко го беше отрезвил. Нагласи елека си, придърпа плаща около раменете и тръгна уверено през пазара. Спря при позорния стълб, където стърчеше Падликот, с ръце и глава, здраво привързани към стълба, осъден да стои там до призори.

Падликот вдигна глава.

— Мастър помощник-шериф, милост!

Блайдскот злобно го перна по едната страна и се запъти към пълната със светлина и топлина кръчма „Златното руно“.

Ранулф-ат-Нюгейт и Чансън се бяха разположили в удобната къща на мастър Джон Самлър, която се издигаше в самите покрайнини на Мелфорд. Ранулф изпитателно я оглеждаше. Покритият с тръстика под бе чист, стените изглеждаха наскоро варосани, така че държаха настрана мухите. Сплитки лук и големи късове месо бяха повесени от гредата на тавана и чакаха да бъдат опушени на дима, виещ се от откритото огнище. Чансън седеше на пейката до Ранулф и прегладнял гребеше от купа със задушено месо, поръсено с повече подправки, за да прикрият лошия му вкус. Ранулф си отчупи парче хляб, усмихна се на домакина и натопа залька си в купата.

— Е, Джон, твоята работа е да правиш сламени покриви, така ли?

Седнал срещу него, наблюдавайки с кръгли от възхищение очи важната особа, която седеше на трапезата му, домакинът кимна. Зад него стоеше жена му, цялата порозовяла от вълнение. Децата им, надзиравани от най-голямата дъщеря, стояха скупчени при стълбата. На Ранулф му приличаха на бухалчета заради белите личица и ококорените очи. Около къщата имаше зеленчукови лехи, както и неголяма овощна градина. Посещението на Ранулф бе впечатлило прекомерно стопаните; домакинът покани госта си да влезе сякаш беше самият крал, и му поднесе най-хубавия ейл, приготвен от жена му.

— Пет деца ли имате, мастър Самлър?

— Имахме осем, две починаха... — гласът на мъжа заглъхна.

— ... и Джоана — Ранулф погледна към децата.

— Да, и Джоана.

— Научих — кротко продължи Ранулф, — че дъщерята на коларя Елизабет е била убита преди няколко дни, а дъщеря ти Джоана е била убита по-рано през лятото. Не греша, нали?

Жената на Самлър захлипа. От почит към мъката ѝ, Чансън престана да яде и остави на масата костената си лъжица.

— Добро момиче беше, сър — отвърна Самлър. — Не беше някоя вятърничава.

— Кажи ми какво стана в деня, когато умря?

— Работех навън. Тя отиде до пазара по някаква поръчка. Радваше се, когато можеше да отиде до пазара и да си поговори със своите дружки — Самлър сви рамене. — Отиде, но така и не се върна.

— Имаше ли си някого? Някой на сърцето? — поясни Ранулф. Извърна глава към най-голямото момиче. — Как се казваш?

— Изабела — отвърна Самлър вместо момичето. — С две години е по-голяма от Джоана.

Ранулф огледа девойката. Бе доста хубавка, със светла като лен коса, която падаше по раменете ѝ, със слабичко лице и ясен поглед. Знае повече, отколкото е казала на родителите си — издаде я лекото потрепване на лицето ѝ.

— И нямаш представа защо е била убита?

— Защо ще му е на някого да убива младо момиче като Джоана? — рязко отговори Самлър. — Казах ти, сър, тя нямаше тайни. Танцуваше с този и онзи, кокетничеше, но нямаше никой, който да ѝ е по на сърце. Нали, Изабела?

Ранулф се усмихна към дъщерята, която седеше на стъпалата, над братята и сестрите си.

— Била е убита в полето — продължаваше Ранулф. — Долу, близо до Бракъм Миър.

— Казах ти, каквото знам, сър — все така рязко му отвърна Самлър. — Един следобед отиде по поръчка до пазара и не се върна.

— Ще го заловиш ли, сър? — обади се Изабела Самлър.

— Ще го заловим — отвърна Ранулф. — Господарят ми е като сокол, бърз и умен, с поглед, който нищо не пропуска. Ще се понесе над Мелфорд и където и да се крие убиецът, ако ще и в най-гъстия къпинак или в най-високата трева — Ранулф се изправи и с жест започна да показва, а Изабела го наблюдаваше — ще го връхлети, с присвити криле, с разтворени хищни нокти, и ще сграбчи убиеца на сестра ти.

— Само така приказваш.

— Не, мистрес, давам ти думата си.

Ранулф развърза кесията си и постави на масата сребърна монета. Домакинът понечи да възрази.

— Не, не, вземи я — насърчи го Ранулф. Потупа Чансън по рамото. — За теб и за семейството ти.

Тръгна към вратата, взе плаща си и колана с меч и хвърли поглед към стопаните. Жал опари сърцето му — бяха се скупчили, подобно на зайци, вцепенени пред хищник.

— Мисля ви доброто, наистина. Нямаме друго за казване, така ли? Няма ли още какво да ми разкажете за смъртта на Джоана? — и той стрелна с поглед Изабела.

— Беше добро момиче — заговори жената на Самлър.

Ранулф сложи ръката си на резето и се обърна.

— Нямаше ли си любим?

— Не — бързо отвърна Изабела. — Имаше обожатели, но им се присмиваше.

— А нямаше ли си някакво тайно място? — не спираше Ранулф. — Всеки си има тайно място.

— Същото като на Елизабет — избъбри Изабела. — Ходеха в горичката на хълма над Дяволския дъб. Не е чак тайно място.

— Можеш ли да ми покажеш пътя?

— Сега е тъмно — намеси се Самлър.

— Не, не — усмихна се Ранулф. — Имах предвид Изабела да ни покаже пътя обратно към „Златното руно“.

Дъщерята на Самлър не изчака повторна покана и грабна закачения си на стената плащ. Ранулф пожела на домакините си спокойна нощ, както стори с пълна уста и Чансън. Взеха конете си. Пътят беше тъмен и кален. Изабела вървеше пред тях.

— Вървете все направо — каза им тя, когато стигнаха края на уличката. Посочи към една странична пресечка. — Води към пазара.

Ранулф направи знак на Чансън да продължи напред.

Изабела гледаше как Чансън повежда напред конете. Приблужи се и втренчи поглед в странния зеленоок кралски служител. Животът на момичето беше минал доста затворено. Не беше срещала досега подобен мъж: висок, слаб, от него се носеше мирис на коне, на кожа и на ароматен сапун. Бялата му риза беше развързана на врата и под нея проблясваше сребърна верижка. Върхът на меча потропваше по ботуша му. Ако господарят му беше сокол, какъв тогава беше той?

— Наистина ли ще го хванеш?

Ранулф я щипна по брадичката.

— Ако ми кажеш, каквото знаеш, ще стане много по-скоро.

Със смесица от страх и кокетност, Изабела се приближи още малко към него.

— Сестра ти доверяваше ли ти се? Знаеш ли къде е ходила, с кого се е срещала?

— Често лежахме будни в леглото си. Разказвахме си всякакви страшни истории за разбойници, които върлуват нощем.

— Но в Мелфорд няма разбойници, които върлуват нощем, нали?

Изабела се залюля лекичко напред-назад, като да се радваше на загадката, която бе поставила.

— Много ще се изненадаш, ако знаеш какво върлува нощем из градските улици и пътищата около Мелфорд. Говори с отец Гримстоун. Тук греховете са много повече, отколкото в твоя голям град.

Ранулф извади сребърна монета от кесията си и я сложи в ръката ѝ, сви пръстите ѝ и здраво ги притисна.

— Дадох една на баща ти, но и сестра ти е имала такава, нали? Затова ли е отишла на срещата? Затова ли е отишла в полето? — Ранулф леко я докосна по бузата с ръкавицата си. — Джоана е била добро момиче, но вие нямате много пари, нали? А амбулантните търговци продават толкова красиви неща — панделки, брошки, може и огърлици от камъчета, които примамливо блестят, така ли е? Ще ми кажеш ли?

Изабела погледна монетата и облиза устни.

— Сестра ми не е имала такава монета.

— С кого се е срещнала, знаеш ли?

— Не знам. Може да е бил обожател, а може да е бил и Маскирания.

— Маскирания?

— Само чух за него.

— Разправяш ми някакви небивалици ли?

— Не съвсем — Изабела се взря в монетата. — Веднъж срещнах едно момиче, което минаваше през града ни. Твърдеше, че е видяло Маскирания. Той носел маска на лицето си, а конят му препускаше като вихър по пътищата около Мелфорд.

Ранулф си помисли за безлюдните пътища из полето, по които бяха яздили на идване към Мелфорд. В сърцето му неволно се

промъкна страх, като си представи как маскиран мъж язди кон, който препуска безшумно като призрак.

— Казах ти — тя сграбчи края на елека му — всичко, което знам, сър.

— Няма ли друго? А какво ти разказа онова момиче, което е минавало от тук?

— Било на мръкване. Не е могло да види кой знае какво. Не се бях замисляла за приказките му, докато сестра ми не беше убита. Не посмях да кажа на никого. Уплаших се да не си навлека ядове.

Ранулф притисна монетата в дланта ѝ.

— Сега най-добре е да се прибереш.

Ранулф задържа ръката ѝ.

— Не излизай из полето и си отваряй очите за Маскирания!

Пусна я и тя се затича в тъмнината.

— За какво беше цялата работа? — Чансън се връщаше назад с конете. — Ранулф, изморен съм и ми е студено. Нищо, че ядох у Самлър — каквото хапнах, все едно съм го хвърлил зад гърба си, нищо не попадна в търбуха ми. Гърлото ми вече пресъхна, забравило е какво значи да се накваси. Къде е сър Хю?

— О, нашият вечно намусен господар — Ранулф взе поводите на коня си. — Сигурно язди из тъмните пътища, изправен на седлото и със спусната над лицето качулка. Умислен е. Твърде много премисля сър Хю. Мислите му кипят като вода във воденичен яз. Ще се прибере и ще седне, навъсен и неразговорлив, в стаята си, и ще втренчи поглед в прозореца.

— Дали не е в опасност? — попита Чансън. — Искам да кажа, нали лейди Мейв го е предупредила да бъде предпазлив.

— Преди време го нападнаха в Оксфорд — замислено отвърна Ранулф. — Стрела го улучи високо в гърдите, но кралският лекар го излекува.

— Мъчи го любов по лейди Мейв ли? Затова ли е непрекъснато умислен?

Стигнаха до края на уличката. Ранулф се загледа в нещастника, окован на позорния стълб. Пазарът беше безлюден, а боклукът — почистен. Мяркаха се само отделни случайни сенки, повечето запътили се към „Златното руно“. От време на време се чуваха

обичайните нощни звуци: хлопване на врата, проплакване на дете или пролайване на куче.

— Сър Хю е високопоставен служител — заяви Ранулф. — И ако ти, Чансън, ми служиш добре, един ден можеш да постъпиш на кралска служба...

Чансън замилва муцуната на коня си.

— Мога ли наистина да постъпя на кралска служба, мастър Ранулф?

— Да, в конюшните работят важни хора, отговарят за конете на краля. Така стоят работите. Аз съм служител на Зеления печат, в домакинството над мен са малкият Едуард и Елинор, дъщерята на сър Хю Корбет.

— А по-нагоре кой стои? — попита Чансън. — Сър Хю ли?

— Да, сър Хю. После кралят, после Бог — ухили се Ранулф срещу Чансън. — А на самия връх отгоре е лейди Мейв.

Присвил очи Чансън го погледна, но усмивката беше изчезнала от слабото лице на Ранулф. Всъщност, конярят знаеше, че не се шегува. Ранулф нямаше страх от никого и Чансън му се възхищаваше. Ранулф бе роден и отрасъл на улицата. Когато прекрачваше важно прага на някоя кръчма, момичетата засияваха в усмивка, а той вземаше подправените си зарове и започваше да кани всички посетители. Беше бърз като котка. А за сър Хю говореше с лек присмех. Обаче изпитваше вцепеняващ страх от лейди Мейв, макар тя да беше дребна жена, а златистата ѝ коса да обрамчваше лицето ѝ така, че напомняше на Чансън за нарисуваните в старата църква ангели. Веднъж подпийналият Ранулф му беше признал какъв страх изпитва пред погледа на лейди Мейв.

— Светлосини очи — заваляше думите си той, — остри и бързи, нищо не им убягва. Чувал ли си някога израза „стомана, обвита в коприна“? — Ранулф се беше облегнал назад. — Това е нашата лейди Мейв. Дори си мисля, че нашият вечно намусен господар също малко се бои от нея.

Ранулф подкара коня си по калдъръма.

— А ти влюбен ли си, мастър Ранулф? Чух да се споменава някоя си лейди Алиша...

Ранулф се извърна като змия в нападение, с изкривени устни и съскащ. Чансън подскочи толкова рязко, че конят му се сепна и замята

глава.

— Е, стига! Стига сега! — усмиряваше го Чансън, но не изпускаше от разтревожения си поглед Ранулф, който още го гледаше гневно. — Съжалявам...

Ранулф се отпусна.

— Не си виновен — отвърна Ранулф и сложи ръка на рамото му. — Ще ти кажа, че наистина я обичах, а тя ме напусна. Отиде в манастир, така направи. Може и аз да я последвам...

Чансън го зяпна с увиснала челюст.

— Никак не те виждам с монашески одеяния.

— Не, не, Чансън, нямам предвид да отида в манастир, а да приема пост в служба на Църквата. Често си мисля за това. Представяш ли си архидякон Ранулф. Или може би — Ранулф, епископ на Норич.

Чансън, който беше виждал какви ли не всевластни църковни люде, сподави усмивката си. Ранулф-ат-Нюгейт във великолепна, богато надиплена роба, с митра и жезъл, тържествено върви из огромните коридори на Уестминстърското абатство...

— Какви ти ги разправяше онова момиче? — смени той посоката на разговора.

Спряха пред коритото за водопой, за да напоят конете си. Ранулф погледна към небето, после пак обърна поглед към представителната предна част на пазара, към дървените сгради, фенерите и прясно варосаните стени.

— Господарят ще поиска да знае какво сме свършили. Да видим какво имаме дотук, а, Чансън? Богат, процъфтяващ град, където всеки се радва на благополучие. Лордовете, които са богати земевладелци, като например лорд Морис и лорд Тресилиън, съдията. Търговци, земеделци, воденичари, добре охранени свещеници. Погледни добрия Самлър, който прави сламени покриви, и работите му вървят от добре по-добре. Може би не е чак толкова заможен, но след няколко години ще може да изпрати синовете си на училище в Ипсуич — Ранулф замълча. — Денем пазарите са претъпкани с народ, търговията върви добре. От ръце в ръце преминават сребро и злато, но с благоденствието идва и покварата — воняща и в огромни количества, тя също процъфтява. Хората прекарват повече време със скръстени ръце. Мъжете заламтяват за жените на съседите си. Прикритите грехове

започват да избуюват като плевелите сред зърното. Вдигат се гуляи, но и недоволството нараства. Появяват се странни гледки и звуци...

— Какво говориш? — недоумяваше Чансън.

— Виж семейството на Самлър. Момичетата им са млади, свежи и закръглени. Разполагат с времето си и вече не е като преди — цялото семейство да работи от зори до мрак. Хранят се с пухкав хляб и разреден ейл и спят чак докато съмне. Нещата са се променили. Но сега, в този малък рай е влязъл демон, мъж, на когото му харесва да насилва и да убива.

— Има ли такива мъже? — занемя от учудване Чансън. Самият той изпитваше ужас от жените и се задоволяваше с усмивката и на най-мърлявото слугинско плашило.

— Иди в Лондон, Чансън, и поговори с кралиците на нощта в Съдърк. Ще ти разкажат за мъже, които обичат да ги бият и да ги нараняват, понякога много жестоко, преди да извлекат удоволствие от телата им.

— Имаш предвид, че понякога жребецът много се разгорещява, преди да се качи на кобилата ли?

— По-добре от това не мога да го кажа — иронично го изглежда Ранулф. — Такъв е нашият убиец. Мелфорд е идеалното място за него. Има двайсет или трийсет улици, които водят направо към полето, заобикалящо града, а то цялото е осеяно с безлюдни ливади, гори и горички. За убиеца — продължаваше Ранулф — е лесно да влезе и да излезе от града.

— Даже и на кон ли?

— Ти разбираш от коне — отвърна Ранулф. — Впрочем, кажи ми, Чансън, ако искам тропотът от копитата на коня ми да не се чува, какво трябва да направя?

— Зебло или слама — отговори конярят. Наведе се и вдигна предния крак на коня си. — Можеш да махнеш подковата, но ще нараниш животното, може дори да окуцее. Но ако вземеш парчета плат, напълниш ги със сено или трева, а после здраво ги овържеш около копитата като ботуши, почти няма да има тропот. Защо, момичето да не е видяло някого?

— Нарече онзи, когото е видяла, Маскирания. Бил е с маска и е яздил кон.

— Не е трудно ездачът да се движи безшумно — потвърди Чансън. Метна се на седлото и събра поводите. — Ако омотая така копитата на моя кон, ще мога да яздя по калдъръма и ти няма да ме чуеш.

Ранулф му се ухили.

— Представи си обаче, че съм хубаво девойче. Ако те срещна, Чансън, как яздиш по пътя с маска, ще тичам, докато душата ми не излезе от бързане.

Конярят се намръщи и се настани по-удобно на седлото.

— Всъщност — отбеляза Ранулф — с маска или без, всяка селска фуста ще хукне да бяга през глава, щом те погледне.

— Не съм виновен за кривогледството си — почервения Чансън. — Такъв съм роден.

— Шегувам се — Ранулф го потупа приятелски по рамото. — Но виж какво ще ти кажа, Чансън — Ранулф посочи към „Златното руно“. — Намериш ли отговор защо момичето не би избягало, ще ти купя най-вкусния пай и голяма чаша пенлив ейл, блестящ като ангелско питие.

Чансън облиза устни.

— Ще удържиш ли на думата си?

Ранулф вдигна лявата си ръка.

— Толкова е сигурно, колкото и че конят ти има опашка.

Чансън събра поводите в едната си ръка и настървено се огледа. После като смушка коня си внимателно, го насочи към мястото, където джебчията Падликот кротко дремеше на позорния стълб. Конярят слезе от коня си, взе съда с вода, окачен дотогава на седлото му и го допря до устните на изтерзания мъж. Онзи го погледна с благодарност.

— Слушай — поде Чансън и развърза торбата си. Извади парче сушено месо, даде на втрещения джебчия да си хапне от него и посочи с ръка към „Златното руно“. — Кажи ми името на слугинята в кръчмата.

— Адела, дъщерята на Матю. Доста си я бива.

Чансън му благодари, остави коня си и се върна обратно при Ранулф.

— Та значи, казваш, бил съм грозен, така ли, мастър Ранулф?

— Е, не съм употребил тази дума — засмя се Ранулф. — Но съм виждал и по-хубави фигури по водоливниците.

— Голяма чаша ейл, пай и сребърна монета — заплашително рече Чансън.

— Срещу какво?

— Че ще ти доведе хубавата слугиня от кръчмата.

— Но тя вече те познава — тросна се Ранулф.

— Не, там не ме познават. Виждали са само теб — високоблагородния лорд, и сър Хю.

— Приемам.

— Сега се сетих — Чансън се върна обратно. — Искам две сребърни монети.

Ранулф сви примирено рамене. Чансън, очевидно раздразнен, изчезна зад вратата на „Златното руно“. Ранулф, който не обръщаше внимание на хленченето на Падликот за още малко солено месо и вода, стоеше изумен. Чансън знаеше всичко за конете, но имаше непреодолим свян или страх от нежния пол, което го правеше безпомощен пред тях, а и те също се плашеха от него.

— Знам какво ще направи — измърмори Ранулф. — Ще започне да пее. Ще го чуят и кръчмата ще се изпразни по-бързо, отколкото ако настланият с тръстика под вземе, че пламне.

Тъкмо се беше запътил да поговори с Падликот, когато за негово изумление вратата на кръчмата се отвори широко. Сякаш тръгнал на разходка, от там излезе Чансън, като водеше за ръка млада червенокоса жена. Вървяха по калдъръма, сякаш бяха любовници. Момичето имаше хубаво закръглено лице, чип нос и доста безсрамна уста. Изглежда Ранулф от глава до пети.

— Да, теб те знам. Какво става? — тя пусна ръката на Чансън и заразтрива длани. — Студено е. Имам си работа. Обеща ми сребърна монета.

Ранулф погледна към победоносно ухиления Чансън, въздъхна, отвори кесията си и подаде монетата. Слугинята я сграбчи, изкикоти се и се втурна обратно към кръчмата.

— А другата монета? — попита Чансън.

Ранулф неохотно му подхвърли монета.

Чансън се усмихваше.

— Спомняш ли си какво ми каза за онова момиче, Джоана? Никоя селска фуста не може да устои на сребърна монета.

— И ти какво направи? — попита Ранулф.

— Влязох в кръчмата и повиках Адела. Тя заприпка насреща ми, наперена като червеношийка. „Ти ли си Адела?“, питам я аз. „Защо?“ отвръща ми тя. „Отвън има един човек, който иска да ти даде сребърна монета“. — Чансън сви рамене. — За малко да ме прегази от нетърпение.

— Разбира се — затвори очи Ранулф. — Така трябва да е сторил и Маскирания. Но той не би се доближил до нея. Извикал ги в полето, „Елизабет, Джоана, имам нещо много ценно за вас!“ — Ранулф отвори очи и тупна Чансън по рамото. — Обещал е да остави монета на някое определено място, за да ги примами към смъртта им. Разбираш ли, Чансън?

— Че нали аз точно това исках да докажа...

— Ако подхвърля на някое момиче — размишляваше Ранулф, — че го чака сребърна монета при Дяволския дъб, то ще се засмее, но и любопитството му ще се събуди.

— И няма да каже никому.

— Не, разбира се, че няма — заключи Ранулф. — В град като Мелфорд има хора, които биха убили за сребърна монета. И това е истината.

ГЛАВА ОСМА

Църквата „Сейнт Едмънд’с“ тънеше в мрак. Светеше само малката лампа пред олтара, светло петънце сред възцарилата се навсякъде нощ. Измъченото от страданията лице на разпнатия Христос гледаше надолу, към изпълнените с мъка лица на майка Му и на Йоан Кръстител. Мъглата се процеждаше подобно на пара през пролуките на прозорците, под вратата, нахлуваше в църквата и от нея каменната настилка на пода се покриваше с влага и леден студ. В трансепта топуркаха мишки, търсеци храна. Нямаше никакъв свидетел на болката и непоносимата мъка на курат Белън, когато той коленичи на ниската пейка пред олтара в параклиса. Беше свалил расото, панталоните и ботушите си. Той коленичи на студените плочи, пренебрегвайки съпротивата на плътта. Вдигна поглед към статуята на свети Едмънд, обявения за мъченик крал на Източна Англия^[1]. Белън стискаше толкова силно ръцете си една о друга, че го боляха ставите на пръстите. Молитвите му бяха изпълнени с мъчителни призови за закрила, мъдрост и опрощение.

— Толкова много грехове — мърмореше той. Не беше си и представял толкова зло! Ръкоположен от епископа на Норич, курат Белън не беше навикнал с низостите и порочността на света. Той с все сили се мъчеше да не се отклонява от правия път и се опитваше да живее с мисълта за отвъдното. Беше убеден, че сатаната е дошъл в Мелфорд, но се питаше дали и самият той е толкова виновен, колкото останалите?

Белън въздъхна и стана на крака, мърморейки си полугласно. Свали долните си дрехи и се просна гол върху каменната настилка. По-добре това, помисли си той, отколкото геената огнена. Какво друго би могъл да направи, освен да се моли и да чака изкупление? Студът обхвана топлото му тяло и той отначало само потръпна, после затрепери целия, докато съзнанието му се съпротивляваше на мъчителното усещане. Още по-здраво сграбчи молитвената си броеница. Щеше да се моли, да се покае, да се покае още веднъж. Защо

свети Едмънд, покровителят на тази църква, да не помоли Бог да изпрати свой ангел, който да го утеши? Дали Бог го беше грижа за него?

Куратът затвори очи. Трябваше да стане монах. В опит да подреди поне малко мислите си запя отделни молитви от Часослова. Впери поглед в мрака. Изваяните от дърво фигури се бяха втренчили в него: ангели, демони, лица на светци, изображения на свещеници и курати, които бяха служили тук преди него. Какво, какво да стори? Да пише на епископа ли? Да се изповяда напълно? Но какво доказателство можеше да представи? Дали пък да не отиде направо при онзи писар с всевиждащите очи? Той беше кралски пратеник, но беше и мъж на място, може би щеше да го разбере.

Белън чу как от вятъра клоните на тисовото дърво навън пукат и проскърцват. По едно време се чу звук като от щракане на резе. Но това беше невъзможно — нали беше затворил вратата? Въздъхна и стана. Излезе от параклиса и тръгна по трансепта към страничната врата. Резето си стоеше спуснато. Белън трепереше и се чувстваше много глупаво, но си даде кураж, вдигна резето и отвори вратата. Нахлу студен нощен въздух. Навън в окъпаното от лунната светлина гробище цареше покой. Тъкмо щеше да затвори вратата, когато погледна надолу към земята и по премръзналия му гръб пробягаха тръпки. Видя следи от ботуши. Някой се беше прокраднал около църквата като крадец в нощта, за да го наблюдава от мрака.

Сър Хю Корбет дръпна поводите на коня си и се загледа към църквата. Покритата със стреха порта беше затворена, но на лунната светлина можеше да различи пътеката, кръстовете, и гробните могили. Тревите и преципът проблясваха влажно от мъглата. Корбет беше уморен и измръзнал. Откъм гробището избуха бухал. Корбет се усмихна. Следващия път, когато разказваше приказка на малката Елизабет, щеше да си спомни за това място, за сенките, които се редуваха с лунни петна, за изпълнената с нечие невидимо присъствие тишина и злокобния вик на нощната птица.

Корбет усети глад. Затвори очи и се замисли за дневната в господарската си къща в имението Лейтън. В мислите си се видя седнал в стола с висока облегалка или на възглавниците пред големия

пращящ огън — загледан как ръженът се нагорещява до червено в пламъците. Щеше да го измъкне и да загрее приготвените за него и Мейв чаши с мляко, вино и подправки. Тя пее полугласно една от своите тъжни уелски песни. Цепениците пукат и прашят, пламъците се издигат все по-високо... Корбет отвори очи.

— Боже — помоли се той, — вятърът е студен, нощта тежка. Иска ми се, Господи, да съм в леглото си, в прегръдките на моята любима.

И той се засмя тихо. Мейв го наричаше трубадур.

Конят му изцвили и удари с копитото по коравата земя на пътеката. Корбет го потупа по врата.

— Кротко! Кротко! Добро момче! — успокояваше го той. — Дотук препуска здраво и свърши добра работа. Тази нощ ще получиш овес и чиста слама за легло.

Дорестият кон отметна назад глава и процвили, сякаш вече подушваше острия топъл мирис на обора си в „Златното руно“.

Корбет се беше сбогувал със Соръл и прекара близо час в езда около Мелфорд. Искаше да види кой път или пътека накъде води, в случай че се изгуби.

— Истински лабиринт — измърмори той.

Мелфорд не беше като градовете от старо време по южното крайбрежие или като кралските градове около Медуей^[2], които имаха градски стени и порти. От село Мелфорд се разраснал в град, когато приходите от вълната започнали да растат. Лесно беше за един убиец да се вмъкна и измъкна от подобен град. На места Корбет почти се изгубваше сред къщи и колиби, после само завиваше и се озоваваше на кален път напред полето. Поне в главата си носеше запечатан образа на картата и можеше да преценява кое къде се намира. Как и къде убиецът извършваше убийствата си, все още беше трудно да се предположи. Сега възнамеряваше да посети вдовицата на воденичаря Молкин. Не искаше да се бави. Колкото по-дълъг бе престоят му в Мелфорд, толкова повече тукашните хора имаха време да размишляват, да казват това, което биха предпочели да чуе той, и да го объркват.

Корбет пришпори коня си, мина покрай църквата и без да се отклонява от вече избраната посока, тръгна по един кален път. Влезе в имота на воденичаря и дръпна юздите на коня си пред блестящия на лунната светлина воденичен яз. Корбет се замисли как таблата с

отрязаната глава на Молкин се е носила и полюлявала над ледената водна повърхност. Слезе от коня и го поведе покрай воденичния яз. Над него се извисяваше грамадната воденица, опънатите платници на крилете ѝ стърчаха в нощта. Съгледа светлина и продължи към къщата. В тъмнината залая куче. Корбет спря и протегна ръка.

— Кротко! Кротко! — прошепна. — Не идвам с лошо.

Кучето отново излая. Отвори се врата и Корбет различи неясна фигура с фенер в ръка.

— Кой е там? — попита някой заплашително.

— Сър Хю Корбет, кралският писар! Ще съм ти благодарен, ако кажеш на кучето си да спре да лае.

Ниско просвирване разсече тъмнината. Кучето се шмугна нанякъде с подвита опашка и Корбет се приближи. Мъжът с фенера на прага беше млад, с едро лице, червенокос; имаше нападателен и свадлив вид. Носеше дълга до коленете туника, посипана с брашно; ботушите му също бяха побелели от брашното.

— Какво искаш?

— Вежливо посрещане, няма що! — тросна се Корбет. — Аз съм кралски пълномощник.

— Ралф, Ралф — провикна се глас откъм къщата. — Отведи коня на госта ни — гласът беше нисък и топъл. — Влез, сър Хю Корбет, кралски писарю, нощта е много студена.

Младият мъж отведе коня. Корбет отвърза колана с меча си, свали плаща и тръгна след жената към кухнята — топло, настлано с каменни плочи, дълго и изпълнено с приятни ухания помещение. Капаците на прозорците на отсрещния ѝ край бяха затворени, в огнището весело гореше огън, а от разположените от двете страни на огъня фурни идваше аромат на печено и изпълваше въздуха. Жената, която го посрещна, беше руса и стройна, с усмихнато и красиво лице. На масата зад нея седяха други две жени. Едната без съмнение беше дъщерята на Молкин. Косата ѝ беше светла, а лицето — миловидно. Чертите на другата бяха по-груби. Имаше въздебели бузи и дебнец, враждебен поглед. Сивата ѝ коса беше скрита под тъмносин воал. Седеше с навити нагоре ръкави на горната си дреха и в ръцете си държеше остър нож — режеше зеленчуци. Пусна зеленчуците в гърнето на масата, без да отмества поглед от лицето на Корбет.

— Аз съм Урсула — рече дружелюбно русата жена.

— Вдовицата на воденичаря ли?

Очите ѝ, в които се таеше усмивка, огледаха настойчиво Корбет.

— Да, аз съм вдовицата на воденичаря. А ти си доста по-хубав, отколкото разправят.

Корбет усети, че се изчервява. Жената се засмя с дълбок гърлен смях. Трябва да беше забелязала, че пъстрата ѝ рокля изненада Корбет.

— Вдовишките дрехи са за погребението, мастър писарю. Молкин е мъртъв и заровен — всичко е приключило. Това е заварената ми дъщеря, Маргарет. А тази тук, която, както виждам, не откъсва очи от теб, е Люси, вдовицата на Торкъл.

Корбет се почувства наистина неудобно. Стоеше пред три жени, загубили близки мъже. Две от тях бяха загубили съпрузите си, а третата — своя баща. Но по стените нямаше окачен тъмен плат в знак на траура им. Разпятието не бе покрито с тъмен плат, нито шкафовете и сандъците. Кухнята сякаш беше част от кралското домакинство, блестяше от чистота — изтъркана и измита.

— Не искам да се натрапвам... — започна Корбет.

— Не се натрапваш — очите на Урсула го следяха неотклонно. — Всички чухме за пристигането ти. При нас са идвали кралски пратеници, готови да ни отнемат житото, но не и кралски писар. Това е висока чест! Цялата енория ще говори утре за нас. Ела сега!

Урсула го поведе към стол от другата страна на масата. Не прие отказа му и му поднесе прясно изпечен хляб, купички с масло и мед и голяма метална чаша с ейл, която наточи от една бъчва в ъгъла.

Синът ѝ Ралф се върна. Корбет пресметна, че трябва да е около двайсетинагодишен и очевидно беше поел работата във воденицата. Седна непохватно на пейката и намусен отпи от чашата, която му подаде майка му. Вдовицата на Торкъл и Маргарет продължиха да режат зеленчуци. Урсула седна на пейката, близо до Корбет.

— За Молкин ли дойде да говорим?

Корбет задъвка хляба внимателно. Имаше чувството, че жената му се присмива.

— Не съм дошъл точно за Молкин. Повече ме интересува убиецът му. Минах покрай ешафода на кръстопътя. Преди да си тръгна оттук, искам да видя как убиецът му се гърчи на него.

— А убиецът на съпруга ми?

— Да, мистрес. Мисля, че двамата са убити от един и същ човек!

— По какво съдиш, че е така? — намеси се отново Урсула.

— Имаме — погледна към нея Корбет — двама достойни граждани на Мелфорд: преуспяващ воденичар и също толкова преуспяващ фермер. Някой отрязва главата на Молкин, слага я на поднос и я оставя да плува по воденичния яз. По-късно същата седмица същият убиец влиза в постройката, където вършеят житото, взема пръта за вършеене и размазва главата на твоя съпруг.

— Бил е злодей — лицето на Люси придоби решителен израз.

— Кой казва, че е мъж? — попита Корбет. — Преди време в Уелс една жена бе отрязала главата на мъж с нож за стригане на овце.

Люси погледна към ножа, който държеше и го остави на масата.

— А пръта за вършеене може да се използва от всеки — Корбет сви рамене. — Мощно оръжие. И така — продължи той, — защо ще му е на някой да убива мъжете ви? Били са от една и съща енория, съпругите им са роднини, но не само това ги свързва, нали? Молкин е бил главен съдебен заседател, а Торкъл негов заместник в съдебния състав, осъдил сър Роджър Чапълс за зловещи убийства. Така че според тяхното решение един кралски рицар е бил изправен на бесилката подобно на обикновен престъпник.

— И с основание — Ралф удари с чашата си по масата. — Бях на петнайсет години. Присъствах на процеса. Сър Роджър беше пияница и развратник. Ръцете му бяха изцапани с кръвта на онези млади жени.

— Сигурен ли си? — попита Корбет.

— Всички сме сигурни — студено отвърна Урсула. Стрелна с поглед Люси. — Молкин и Торкъл често обсъждаха процеса. Нито веднъж не се поколебаха по отношение на вината му.

— Браво, смели мъже — отвърна също така студено Корбет. — Те виждат как един рицар увисва на бесилката...

— Какво като е бил рицар? — прекъсна го Ралф. — Нима рицарите имат право да убиват? Само защото са собственици на земята, не са по-различни от останалите...

— Не са — съгласи се Корбет, — но Чапълс е положил клетва да зачита закона и до смъртта си е твърдял, че е невинен. Странно е, че баща ти и Торкъл ни най-малко не са се поколебали в решението си.

— Имаше доказателства — Люси вдигна ножа, с който режеше.

Корбет забеляза, че младата жена, Маргарет, едва го поглежда и държи лицето си извърнато настрани, сякаш присъствието му я

отблъсква.

— Какви доказателства? — настоя Корбет. — Какво според тях е уличавало сър Роджър като убиец?

— Бил е при вдовицата Уолмър в нощта на убийството ѝ. Девърел го е видял да бяга по Гъли Лейн. Претърсиха къщата му и сред вещите му откриха гривна, принадлежала на едно от момичетата. Всички знаеха, че развратничи.

— С кого? — попита Корбет.

— С вдовицата Уолмър на първо място.

— Ами останалите жени от града? — полюбопитства Корбет. — Излезе ли някоя да заяви, че е преспал с нея?

— Домашните прислужници и слугините от имението му го познаваха много добре.

— Да — съгласи се Корбет, — но не за това те попитах. Защо му е на лорд със собствено имение и със свои домашни прислужници да преследва, напада, насилва и убива млади момичета от града?

— Може да му се е нравело да убива? — заяви намусено Ралф.

— Сър Роджър е казал на всеослушание в кръчмата „Златното руно“, че отива да се види с вдовицата Уолмър. Защо му е било да обявява това, ако е имал намерение да я убие?

— Казвам само — додаде той след кратко мълчание, — че доказателствата срещу сър Роджър не са били категорични и безспорни.

— Напротив — Люси повъртя костената дръжка на ножа между пръстите си. — Мастър писарю, не забравяй, че жертвите бяха жени от града. Видели са сър Роджър близо до къщата на Уолмър. Когато претърсиха неговата къща, откриха вещи на мъртвите жени, без да споменаваме неговия нож с ножницата, който беше намерен в къщата на вдовицата Уолмър.

Корбет сведе поглед към масата, беше забравил тази подробност.

— Имам съмнения по този въпрос — заяви той. — Но вие сте сигурни, че Молкин и Торкъл не са говорили за никакви нередности, така ли?

— Сам си отговори — усмихна му се безочливо Люси.

Помисли, че Корбет ще отклони очи, но той улови лукавия ѝ поглед към младия Ралф, устата ѝ беше полуотворена, а езикът ѝ се показваше между зъбите. Ти си развратна жена, помисли си Корбет.

Имаше нещо нередно в тази къща. Тези жени не бяха две скърбящи за мъжете си вдовици. По-скоро изглеждаха като съзаклятнички, които се правят, че скърбят, но тайно тържествуват. Имаше ли по-особена връзка между безочливата Люси и младия воденичар? И защо Маргарет не вдигаше очи и избягваше погледа му? Седеше тихо, като да беше глухоняма, режеше зеленчуците почти напълно откъсната от случващото се около нея. Не за първи път Корбет разследваше случай в град като Мелфорд. Бе предупредил Ранулф и Чансън да очакват заплетени отношения, тайни страхове, завист и непочтеност. Всички тези опасности можеха да се изразят в удар с кама в гърба или в смъртоносно насочена към тях брадва.

— Уморен ли си, сър Хю?

Подигравателното хладнокръвие на Урсула изчерпа търпението му. Почувства се, сякаш хлопа на врата с ясното съзнание, че онези, които са вътре, го чуват, но не желаят да му отворят. Бутна настрани чашата си. Доця му се да ги нагруби, да им каже в очите каквото мисли — но усети уловката. Те очевидно не скърбяха, но това си беше тяхна работа. Ако ги притиснеше, с лекота щяха да го излъжат. Бяха ли убийци? Не за първи път духът на Каин щеше да се е вселил в някое семейство. Погледна към Люси, която седеше в края на масата и сякаш се наслаждаваше на някаква известна само на нея шега. Дали тъкмо тя не е влязла в пристройката за вършеене на житото, не е взела пръта и не е убила съпруга си, за да може да си ляга със сина на Молкин? Придърпа обратно чашата си.

— Не съм уморен — отвърна той, — събирам си мислите.

— Аз имам работа — троснато каза Ралф.

Корбет отвори торбата си, извади кралската заповед с печата на краля. Внимателно наблюдаваше с крайчеца на окоето си младия мъж, чиято неприязън ясно долавяше. Правеше се на зает, уморен воденичар, но враждебните му погледи бяха толкова заплашителни, колкото и тези на кучето, което лаеше насреща му в тъмнината.

— И аз си имам работа — кротко каза Корбет. — И кралят си има работа. Ти, сър, ще седнеш тук или където аз ти кажа и ще отговориш на въпросите ми.

— Не искаше да те обиди — заигра се с русите си къдрици Урсула. — Но ти, сър Хю, дойде тук и заразително за съдебен процес,

който се е състоял преди пет години. Те само са обявили решението на заседателите. Сър Луис Тресилиън издаде присъдата.

— Ще разпитам и него, когато му дойде времето — отвърна ѝ в същия тон Корбет. — Пет години са дълго време, но няколко дни литват само за миг, нали? Съпругът ти, Молкин, добър воденичар ли беше? Богат и уважаван? — посочи с широк жест кухнята. — Какви помещения още има в къщата? Дневна, килери за провизии, стая, където се водят сметките, а отгоре са спалните, така ли е?

— Да, а леглото ми е меко като пух.

— И в него ли лежеше — попита Корбет — през нощта, когато съпругът ти е срещнал зловеща смърт?

— Молкин обичаше ейла — отвърна му заядливо тя. — В събота по пладне затваряше воденицата. През пролетта и лятото участваше в разни игри и турнири покрай реката. Ходеше и от време на време на лов с кучето, а понякога и на бой с петли долу при рова зад „Златното руно“.

— А през есента и зимата?

— Вземаше малка бъчвичка с ейл, сядаше във воденицата сред чувалите си и, да си говорим откровенно, сър, се напиваше до такава степен, че се опикаваше.

Корбет трепна от грубостта ѝ.

— И Господ да му е на помощ, сър Хю, на оня, дето се осмелеше да му разтури удоволствието. Било аз, било синът му или дъщеря му.

— Никога не съм влизала там — Маргарет вдигна очи, погледът ѝ блестеше на слабото ѝ бяло лице. — Никога не съм влизала там. Ти знаеш, майко.

— Тихо!

За първи път, откакто я видя, Урсула не беше съсредоточена, а молеше с поглед Люси и Ралф да ѝ помогнат с Маргарет.

— Защо не си влизала? — попита Корбет. — Говори, дете!

— Не съм дете — Маргарет не се и помъчи да прикрие омразата си. — Девойка съм. Вече започнаха месечните ми неразположения. Не харесвам воденицата — тя рязко спря. — Никога не съм харесвала воденицата! Воденичните камъни, търчащите мишки, и оня яз — дори и през лятото изглежда усоен.

— Дъщеря ми още тъгува — бързо се намеси Урсула.

Корбет едва се сдържа да не отвърне, че явно тя е единствената, която тъгува тук, но бързо се овладя.

— Значи — продължи той, — дотук излиза, че Молкин си почивал от задълженията в събота по пладне с бъчвичка ейл. Няма как да не си се разтревожила, когато не се е дотърлил до леглото, нали?

— Защо да се тревожа? — усмихна се Урсула. — Смърдеше на бъчва и хъркаше като шопар.

— Но си изпратила някого до воденицата, за да разбереш поне как е?

— Там си имаше легло. Защо да искам да ми цапа чистите завивки?

— Пиенето му по-тежко ли стана след екзекуцията на сър Роджър?

— Не. Даже след смъртта на сър Роджър за кратко време Молкин изглеждаше щастлив, ако изобщо можеше да изпитва такова чувство.

За миг жената примигна и леко потръпна. Корбет обърна внимание на начина, по който Урсула произнесе името на сър Роджър — не сурово, не както се споменава жесток убиец. Писарят реши да промени посоката на разговора.

— Мистрес, познаваше ли сър Роджър?

Смехът от очите ѝ се стопи.

— Познаваше ли го? — настоя Корбет.

— Аз — тя стрелна с очи писаря — съм го виждала в църквата — поклати глава. — И от време на време из града. Само съм го виждала.

Пак лъже, реши Корбет. Още парченца от мозайката си идват по местата, помисли си той. Урсула имаше жарки очи, беше красива и привлекателна. Нямаше съмнение защо сър Роджър е бил изпратен на бесилката. Колко ли други мъже в Мелфорд е направил рогоносци? Обаятелен, сладкодурен благородник, какъвто е бил, сър Роджър е можел да язди на воля където си реши и да ухажва която жена си поиска. А жените са се чувствали поласкани. Вероятно са давали мило и драго да бъдат съблазнени. Дали заради това Молкин беше взел такова решение на процеса? Било ли е отмъщение към сър Роджър и към собствената му жена, които са го мамели?

Урсула стана и, без да попита, взе чашата на Корбет и отново я напълни. Върна се и само от един поглед Корбет разбра, че е разкрил

истината. Раздвижването ѝ около буренцето с ейл не беше успяло да прикрие напълно руменината по страните ѝ.

— Кой избра съдебните заседатели? — попита Корбет.

— Питай Блайдскот — презрително каза Люси. — Не е ли това задължение на помощник-шерифа?

— Но не той ги е избирал — твърдо отвърна Корбет. — Според закона е трябвало да стане с жребий.

— Така ли е вече? — иронично попита тя. — Знам само, че са се събрали в кръчмата „Златното руно“. Имената на предложените са били написани на парчета пергамент. Изтеглени са дванайсет. Първи били изтеглени Молкин и Торкъл. — Няма как — додаде сладко Люси — такъв избор да е подправен, нали?

Ралф обхвана с ръце главата си и тихо се разтресе в смях. Люси откровено се подиграваше на Корбет.

Понякога кралският съвет издаваше присъди заради подправен избор на съдебни заседатели. Тези практики бяха постоянен повод за остри петиции от страна на Камарата на общините. Корбет обърса потта по врата си. С нетърпение чакаше срещата си със сър Луис Тресилийн следващата вечер.

— И така, Молкин е убит, главата му е отсечена и сложена на поднос, оставен да се носи из воденичния яз, нали? Як мъж ли беше?

— Бил е мъртво пиян — изправи се на крака Ралф. — Не можеш ли да го проумееш, мастър писарю?

Корбет го измери с поглед.

— Воденицата е отдалечена. Кучето лае само ако някой се приближава към къщата. Ще те заведе, ако искаш.

Корбет поклати отрицателно глава.

— И какво мислиш, че се е случило?

— Молкин е лежал пиян като свиня в леглото си — заобяснява Ралф. — По някое време рано сутринта убиецът се е качил по стъпалата и е влязъл във воденицата. Носел е меч, брадва или сатър. Отрязал е главата на баща ми — посочи към Люси, — както тя реже главите лук. С един бърз удар. Сложил е главата на подноса, наместил е тялото с чашата в ръка на стола и си е тръгнал. На излизане е взел подноса и го е пуснал да плува във воденичния яз. Където горкият Питъркин я е открил — опрял ръце на масата, младежът завря лицето си в това на Корбет. — Да ми прости Бог, мастър писарю. Знам какво

си мислиш. Че не скърбим. Знаеш ли защо? Защото не сме лицемери! Молкин беше гадина, млатеше наред всички, с пестници или с тояга. Ако питаш за враговете му, иди в Мелфорд, потропай на хорските врати, особено на пекарите. Те ще ти разкажат как ги е мамел при тегленето на житото, за пръстта и варовика, които добавяше в брашното. Как мамеше фермерите и как си определяше цените. И чаша вода на умиращ човек нямаше да подаде. Да, радвам се, че е мъртъв. Ако питаш мен, дано гние в ада!

И младият мъж ядно се втурна навън в нощта и затръшна вратата след себе си.

— От името на всички ли говори? — попита Корбет.

— Да — бързо и хапливо отговори Маргарет. — Със сигурност говори и от мое име.

Погледна предизвикателно към майка си.

— И от твое ли, мистрес?

Урсула прокара пръст по устните си.

— Маргарет — нареди тя, — остави зеленчуците и се качи горе!

Провери дали грейките за леглата са готови.

Момичето понечи да ѝ възрази.

— Казах да се качиш!

Момичето хвърли ножа и изхвърча навън ядосано като брат си.

— Не са мои деца — поясни Урсула. — Аз съм втора жена на Молкин.

— При раждане ли е умряла първата му жена?

Люси сподави кикота си. Корбет не погледна към нея.

— Паднала е — Урсула посочи стълбите. — Нещастен случай.

— Знаеш ли, мистрес, уморен съм — Корбет отпи от чашата. — От лъжи, от коварен присмех, от игри на криеница, сякаш сме деца. Не е паднала, нали? Има съмнения, че е била блъсната. Това ли ми казваш?

— Молкин нямаше мяра в боя. Първата му жена е паднала, лицето ѝ е било смазано и вратът ѝ бил счупен. Молкин твърдеше, че е станало, докато е работел във воденицата.

— Но ти не вярваш, че е било така, нали?

— Не вярвам. Беше жесток, обичаше да налага. И с мен щеше да направи същото. Аз се пазех. Казах му, че ще застана под кръста на пазара и ще заявя на всеослушание какъв е в действителност. Казах му

също, че ако понечи да ме удари, някоя нощ ще се промъкна във воденицата и ще му прережа гърлото, както е пиян. Молкин може и да беше як мъж, но имаше ума и стомаха на лакомо дете. Но, ако ме питаш — Урсула отметна назад косата си, — не съм го направила. Разбира се, че не скърбя за него. Колкото до креватните занимания — тя скри с ръка усмивката си — по-весело щях да си поиграя с онзи, дете все ходи с преbledняло лице, курата на отец Гримстоун.

— И вдовицата на Торкъл ли мисли така? — попита Корбет.

Люси усърдно закълца нещо на дъската, после изтри уста с опакото на ръката си.

— Ако Молкин беше ръмжащо псе — отвърна тя, — Торкъл беше миша душица. А що се отнася до смъртта му, слез долу в стопанството ми, мастър писарю. Или по-добре питай младия Ралф. Той беше у дома, когато убиха Торкъл, седеше в кухнята и говореше с мен и децата. Не знам защо е умрял Торкъл. Беше тиха душа, все си държеше устата затворена. Беше го страх от Молкин.

— Ами дъщеря ти, мистрес? — попита Корбет. — Не беше ли разстроена?

— А! — Урсула се изправи на крака и избърса ръцете си в роклята си. — Ако е разстроена, то е защото, мастър писарю, ти спомена вдовицата Уолмър. Може би не знаеш, но тя често работеше при нея като домашна прислужница — Урсула се изсмя на изненадата на Корбет. — Е, не точно прислужница — тя беше едва на дванайсет години, повече ѝ правеше компания. Често преспиваше там, прекарваше вечерите при нея, за да не е сама добрата вдовица.

— А в нощта, в която се предполага, че е била убита от сър Роджър?

— Ами вдовицата е чакала посещение. Каза на Маргарет да не ходи при нея, това е всичко, което знае тя, и което и аз мога да ти кажа.

Корбет се загледа замислено в огъня. Беше научил достатъчно. Събра различни парченца от загадката, чието точно място трябваше да намери, но може би не тази вечер. Бутна назад стола си, взе плаща си и колана с меч, благодари за гостоприемството и излезе на двора.

[1] Кралят-мъченик Едмънд (?840-870 г.) отказал да се отрече от вярата си и е бил пронизан от стрели. Първи светец-покровител на Англия и почитан като такъв до XV век. — Бел.прев. ↑

[2] Пет града: Струд, Рочестър, Чатам, Гилингам и Рейнъм, разположени на река Медуей, графство Кент, известни като „петте града на Медуей“. По-късно се сливат. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Вятърът се беше засилил, огъваше клоните на дърветата и отвяваше сухите листа. По окъпаното в лунна светлина небе бързо преминаваха облаци. Корбет заби шпори в коня си и го поведе през моста по пътя, който водеше обратно към църквата.

— Истинска нощ на демони — прошепна си Корбет.

Припомни си приказките от детството. Майка му го слагаше на коленете си и му разказваше за дивия горски човек, рошав и с пламтящи очи, който живеел в гората — а гората беше точно до стопанството им! Корбет притвори очи и се усмихна. Какви приказки бяха! Всяко дърво, всеки храст беше част от този приказан свят, пълен със зли гоблини^[1], зли горски хора, дракони, грифони^[2] и ястреби, големи колкото човек. Бе разказвал такива приказки и на малката Елинор, но винаги шепнешком. Мейв ясно беше изразила отношението си към тези легенди.

— Когато бях дете, чичо Морган ме плашеше до смърт!

— Мен и сега ме плаши! — беше прошепнал Корбет.

Чичо Морган беше пристигнал преди години на „кратко гостуване“ и се беше установил, без да показва и най-малкия признак, че възнамерява да се връща в Уелс. Но в нощ като тази Корбет беше доволен, че чичо Морган е в Лейтън.

Корбет придърпа поводите на коня си, когато от тъмнината изникна някаква фигура. Чу шумолене в храсталаците, звук от прокрадващи се стъпки. Зърна насочена към крака му тояга. Конят му процвили и се изправи на задните си крака. Писарят изруга, намести се отново на седлото, ръката му затърси дръжката на меча. Миг покъсно нападателят му беше изчезнал, безшумно и тайнствено.

— Какво, за Бога...? — Корбет слезе от коня, започна да го потупва и да му говори, за да го успокои. Конят обаче очевидно бе силно изплашен, дърпаше се назад, изправяше се на задните си крака, разтърсваше глава и остро процвилваше. Корбет държеше поводите изкъсо и му говореше тихо, както го беше научил Чансън.

Накрая животното се усмири. Корбет му даде да подуши ръцете и лицето му, преди да се качи обратно на седлото. От всички нападения, които му се бяха случвали, това беше най-неочакваното. Човек без кон може да нанесе малко вреди на конник. Ударът обаче беше насочен към крака му и само необясним късмет беше спасил него и коня му от сериозно нараняване. Но защо бе това?

Корбет излезе от гората и се загледа към обяната в лунна светлина църква. Пое си дълбоко дъх, опита се да подреди мислите си и да се поуспокои. Стигаше за днес. Твърде дълго се беше разхождал из мрака! Пришпори коня си в лек галоп и изпита облекчение, когато стигна до площада, залян от светлината и топлината на „Златното руно“. Заобиколи кръчмата и повери коня си на един слуга от странноприемницата.

— Специално се постарай — нареди Корбет. — Разтрий го добре. Имаш ли чулове? Наметни го хубаво и после провери дали е нахранен и напоен.

Сънливото момче обеща да изпълни заръката. Корбет му подхвърли дребна монета, разкопча колана на меча си и грабна дисагите си. Влезе през задната врата, мина по коридора до оживеното главно помещение на кръчмата, което предлагаше гостоприемна отмора от студа и мрака.

Кръчмата беше претъпкана, осветена от фенери и свещи, пращящ огън разпръскваше уютна топлина. Мирис на восък и пушек от горящи дърва насищаше въздуха. Някъде някой свиреше напевна мелодия на лютня. Корбет долови изкусителния аромат на свинско, печено на шиш — две момчета със зачервени лица стояха приклепнали пред огнището и въртяха шиша — и устата му се изпълни със слюнка. Момчетата бавно въртяха печеното и го поливаха със сос от подправки и зехтин. Слугините, понесли в ръце колкото могат халби с пенлив ейл, сновяха през блъсканицата и пътом ругаеха проявилите своеволия пътуващи търговци и нехранимайковци. Ранулф и Чансън се бяха разположили в ъгъла наред една малка групичка. И двамата имаха сит и доволен вид. Ранулф държеше в ръцете си скъпоценните си зарове и приканваше зяпачите да направят залог.

— Най-сетне се върна!

Погледът на Корбет се насочи зад гърба на Ранулф. В студената и тъмна част на кръчмата седяха Блайдскот и Бъргес. Бъргес

изглеждаше сдържан, както винаги, но очите и носът на Блайдскот бяха зачервени, сякаш бепил много и набързо. Бъргес му махна да иде при тях.

— Препоръчвам ти пай от пъдпъдъци и от онова свинско.

Кръчмарят Матю пъргаво си проправи път към тях. Корбет поръча храна за себе си и ейл за своите сътрапезници. Поръчката му не се забави дълго. Лично кръчмарят поднесе храната на широк дървен поднос — половин пай, от който се издигаше пара, парчета хрупкаво свинско и зеленчуци, залети със сос от сирене и подправки. Корбет извади костената си лъжица и малък нож от ножница в десния си ботуш. Яде бързо, с апетит, като се наслаждаваше на всяка хапка. С половин ухо слушаше разговора между Блайдскот и Бъргес за променливото време и приготовленията за празника на Все светии.

— Изглеждаш ми умислен, сър Хю — каза Бъргес, щом писарят се нахрани. Старият войник вдигна чашата си към него за тост.

Корбет го погледна. Блайдскот може и да обичаше да си попейва, но широкото лице на Бъргес със светлосиви очи и усмивка на уста беше дружелюбно. Писарят се зачуди какво ли още знаеше за Мелфорд този стар войник.

Корбет избърса уста с опакото на ръката си.

— Ще ти кажа следното, мастър Бъргес: ако някога французите нахлуят в земите ни...

— Но французите изобщо нямат намерение да ни нападнат — усмихна се Бъргес. — Затова и една от хубавите страни на града ни е, че можеш да си влизаш и излизаш, когато си искаш — и той вдигна чашата си. — Пък и Бог ми е свидетел, че в тази кръчма има достатъчно хора, които дебнат кой какво прави и къде ходи.

— А следят ли пътуващите търговци и нехранимайковците?

Корбет посочи към неколцината търговци и скитници, които седяха на пода с препълнени подноси до тях. Единият хранеше опитомена катерица — малка, червена топка козина, застанала на рамото му, която настървено гризеше подадените й парченца храна. От време на време катерицата спираше да гризе и влизаше в пререкание с един злобен пор — питомец на другия.

— Имам предвид — продължи Корбет, — че те могат да скитат, да влизат и излизат, когато си искат, без да плащат пазарната такса...

— Нека да опитат — изломоти Блайдскот, — а и кой ще купи от тях? Ще ги издадат, ще ги оковат на пазара и ще им се забрани да идват тук за цяла година. Така че горят от желание да дойдат на пазара и да си платят таксата.

— Твое задължение ли е това? — попита Корбет.

Наблюдаваше дебелото, потно лице на помощник-шерифа срещу себе си, лице, лишено от брадичка, с увиснали краища на устата и съзлививи очи. Блайдскот беше от ония слабохарактерни хора, които обичаха да се перчат и бият в гърдите, но надвиснеше ли върху им заплаха, ставаха опасни и бяха способни да действат лукаво и подмолно.

— Аз съм помощник-шериф — отвърна Блайдскот. — И си върша добре работата.

Корбет отпи от чашата си.

— Бил си сред първите, които са видели трупа на вдовицата Уолмър, нали?

— Да — потвърди с кимване помощник-шерифът. — Няма да забравя оная вечер. Бях тук в кръчмата, нали, Бъргес, бяхме с теб и с кралския наместник...

— Разкажи ми точно всичко — помоли Корбет.

— Аз ще ти разкажа — предложи Бъргес. — Помниш ли, Блайдскот, че тогава се бяхме събрали рано тук? Бяхме ти, аз, кръчмаря Матю и Риптън.

— Кой е този Риптън? — попита Корбет.

— Ей там седи — посочи му Бъргес.

Корбет се обърна, накъдето му сочеха.

— Онзи със сплъстената коса, високия като върлина. Вдовец е, и си беше харесал вдовицата Уолмър — искаше да се жени за нея, наистина.

Риптън беше висок, слаб и кокалест, с жълтеникаво, озлобено лице. Кафявата му сплъстена коса се спускаше по раменете. Носеше тъмнозелена туника. Беше сприхав по природа, и в този миг също ожесточено спореше с хората около него.

— И — продължи Блайдскот — Риптън тъкмо разправяше, че ще иде до вдовицата Уолмър. „А, не, рече кръчмарят Матю, тая вечер там се разпорежда сър Роджър Чапълс.“

— А Матю откъде го е знаел? — полюбопитства Корбет, макар и да знаеше отговора.

— Ами... сър Роджър бил минал по-рано същия ден и си поразвързал езика след няколко чашки! — подхвана пак Бъргес. — И Риптън се вбеси, мърмореше си нещо под нос. Искаше да отиде и да се види с нея. Цяла вечер не беше на себе си. Излезе някъде и после се върна.

— Към колко часа?

Бъргес се намръщи.

— Трябва да е било между десет и единайсет вечерта. Помня, че погледнах докъде е изгоряла свещта — посочи към разграфената по часове свещ, която стоеше под бронзов капак близо до кухненската врата. — Риптън беше обърнал няколко чашки. Помоли ме да ида с него — Бъргес отпи от чашата си. — Съгласих се. Беше доста хубава вечер. Слязохме по Гъли Лейн. Но още щом наближихме къщата, разбрах, че има нещо нередно. Предната врата беше измъкната от пантите си, един от капациите на прозорците зееше. Вътре на пода на кухнята лежеше вдовицата Уолмър — ужасяваща гледка! Роклята и фустата й разкъсани и раздърпани, краката й подвити, главата й изкривена странно, а по гърлото й имаше морави петна. Виждах съм в Шотландия мъже, удушени с тетива от лък. При нея беше същото — лицето й беше синьо-черно, очите й изскочили, устата изкривена. Казах на Риптън да остане на място и се върнах за Блайдскот.

— Помощник-шерифе? — обърна се към него Корбет.

— Бях си пийнал доста — изломоти Блайдскот. — Взех неколцина мъже от кръчмата и отидохме в къщата. Заварихме... каквото рече Бъргес — отвратителна и потресаваща гледка. Прилоша ми и излязох. После претърсихме къщата. Не забелязах нищо да липсва, а под кухненската маса открихме ножа на сър Роджър, малка, остра кама, на дръжката от слонова кост и на ножницата й беше издълбан неговият герб.

— Какво каза сър Роджър, когато това доказателство бе представено?

— Каза, че го е подарил на вдовицата Уолмър.

Корбет не издаде безпокойството си. Предположението, че този покварен помощник-шериф, или който и да било друг, нарочно е подхвърлил уличаващото доказателство, трябваше да бъде отхвърлено.

Макар че всеки, на когото е било известно, че вдовицата е приела подобен любовен дар, е можел да го използва, за да хвърли вината върху сър Роджър.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Какво се случи после? — продължи да разпитва Корбет.

— На следващата сутрин отидох да се видя със съдия Тресилиън. Отначало не повярва на думите ни, после издаде съдебна заповед. Отидох в Токтън хол. Сър Роджър, разбира се, отрече всичко, но му показах съдебната заповед. Въръженият отряд, който водех, претърси къщата му. Откриха гривната и една брошка в личния му сандък. Били са на две от убитите момичета.

— Сър Роджър отрече ли, че са били у него?

Блайдскот се усмихна хитро и потупа самодоволно носа си отстрани.

— Накъде биеш, сър Хю? Че някой от моите хора, от моя отряд, е подхвърлил нарочно тия дрънкулки там, така ли? Не, не, сър Роджър призна, че са му били изпратени в малка кожена торбичка като подарък. Сложил ги в сандъка и повече не ги и погледнал.

— Като любовен дар, това ли имаш предвид?

— Именно, мастър писарю, нещо като любовен дар! Попитахме го за ножа. И той отговори както вече ти казах. После го попитахме за убитите три млади жени. Сър Роджър пак призна, че едната от тях е работила в Токтън хол и той се е повъргал с нея — Блайдскот изду бузи. — Твърдеше, че е невинен за убийствата. Казах му, че това ще решат съдебните заседатели. Съдия Тресилиън се яви в общината, с още двама съдии — но той беше главният съдия. Състоя се процес и бяха изслушани показания.

— От доволно много враждебно настроени свидетели. Сър Роджър май не се е радвал на добро отношение?

— Така е — включи се Бъргес. — Мелфорд е процъфтяващ град, сър Хю. Старите нрави отмират. Хората негодуват срещу лорда-земевладелец, който задява жените им и се прави на някогашен феодал^[3]. Сър Роджър не беше никак сдържан и когато се ядосаше, казваше направо какво мисли. Хората вече можеха да му отвърщат.

— И все пак това не е доказателство.

— Не, сър Хю, не е. Признавам, че имаше какви ли не приказки и слухове. Тогава дърводелецът Девърел се изправи пред съдията. Положи клетва и заяви, че е видял сър Роджър да бяга по Гъли Лейн, целият раздърпан и смутен.

— И какъв беше отговорът на сър Роджър при това обвинение?

— Каза му, че е лъжец и син на уличица.

— А какво е правел Девърел на Гъли Лейн през нощта?

— Прибирал се в Мелфорд с товар дървен материал.

— Значи — Корбет разклати чашата си — имаме нож, брошка и гривна. Знаем, че сър Роджър Чапълс със сигурност е посетил вдовицата Уолмър, както и че е признал за отношенията си с една от убитите жени.

— Има и още едно доказателство — обяви Блайдскот. — Сър Роджър не можа да обясни къде е бил по времето, когато са убити трите жени. Няколко пъти го питаха. Отговорът му беше един и същ: не помнел.

— А пергаментите, които изгорил? — додаде Бъргес.

— Какво? — изненадано запита Корбет.

— А, да — Блайдскот се наклони напред и размаха пръст. — Когато пристигнах в Токтън хол със заповедта от съдията, свитата на сър Роджър вдигна тревога. Имаше малко стълкновение и трябваше да ги изблъскаме. Заварихме сър Роджър в спалнята му, а ръцете му бяха целите в сажди. Беше горил някакви документи. Разгледах остатъците. Бяха любовни писма, спомени от негови завоевания.

— Какво обясни сър Роджър?

— Каза, че можел да разполага както си иска със своята собственост. Съдия Тресилиън беше много настойчив. „Кажни ни, сър Роджър, какво си изгорил“, а той му отвърна: „Лични писма“. И толкоз.

Корбет се обърна и се провикна към слугинята да донесе още пресен ейл.

А ако аз бях на мястото на съдията Тресилиън, размисли се той, и ми беше представено такова доказателство? Положението на сър Роджър е изглеждало безизходно. Той не е възразил срещу нито едно от представените „доказателства“, с изключение на свидетелските показания на Девърел... И все пак е имал един приятел...

— Сър Хю?

Корбет погледна към Бъргес.

— Какво се замисли?

— Ами Фъръл, браконьерът? Защо не са повярвали на неговите свидетелски показания? Твърдял е, че е видял как сър Роджър излиза от дома на вдовицата Уолмър, която е била жива, а после видял други хора да отиват към къщата ѝ.

— Фъръл беше браконьер — изсмя се Блайдскот. — Обичаше да си попейва — лицето на помощник-шерифа стана аленочервено, като си даде сметка за лицемерието в думите си. — Даже повече от мен — добави той. — При това Фъръл беше в ръцете на сър Роджър.

— Какво искаш да кажеш? — попита Корбет.

— Виж, сър Роджър наистина беше добър с него. Мисля, че Фъръл е знаел повече, отколкото трябва, за сър Роджър. Нашият достоен рицар не ходеше често на църква — повече го привличаха забавленията в късните доби.

— Да не би да намекваш, че е бил магьосник и че се е занимавал с магии? — с насмешка попита Корбет.

— Има нещо вярно — намеси се Бъргес.

— Стига, стига! — Корбет отпи от чашата си. — Ако взема да ви вярвам за всичко, ще излезе, че у сър Роджър не е имало и грам добродетелност. Да не твърдите сега, че е танцувал по огрени от луната полянки с кралицата на магьосниците? Или е поднасял кървави жертвоприношения на горските демони?

Бъргес се ухили.

— Не, не. Сър Роджър наистина се интересуваше от магии — от тази мътна област, където се сливат светлината и мракът. Случваше се да говори за това тук.

— А свидетелските показания на Фъръл? — попита Корбет, като реши да насочи разговора към не толкова хлъзгава почва. — Свидетелствал е под клетва, че когато сър Роджър си е тръгнал от вдовицата Уолмър, тя е била жива и здрава.

— Но той би могъл и да се върне — отвърна Блайдскот.

— Да, обаче Фъръл е дал показания, че е забелязал други да слизат по Гъли Лейн към къщата на вдовицата Уолмър.

— Е, добре — Блайдскот се ухили над чашата. — Откъде да сме сигурни, че сър Роджър наистина не се е върнал? Имаме и свидетелските показания на дърводелеца Девърел.

— Ами съдебните заседатели?

— Както обикновено, бяха избрани с жребий, тук, в кръчмата.

— Но не е ли чудно, мастър помощник-шериф, че един от съдебните заседатели, а също и техният водач... — Корбет замълча. — ... Да го кажа така — със сигурност Молкин не е бил приятел на сър Роджър, нали?

— Какво намекваш? — лицето на Блайдскот грозно се разкриви. — Че съм подкупил съдебните заседатели? Тегленето на жребия беше открито и честно! Сър Роджър нямаше приятели, казах ти вече. Пък и аз съм само помощник-шериф, а не съм съдия. Сър Луис Тресилиън можеше да изпрати сър Роджър да бъде съден от кралския съд^[4] в Лондон.

— Да, да, могъл е — Корбет разклати чашата си. — И тук има нещо чудно.

Когато Корбет се срещна с краля в Уестминстър, беше задал същия въпрос: Едуард, който обичаше да коментира хитрите уловки на правото, само беше поклатил глава. „Сър Луис го стори, но отказах — бе му казал кралят. — Щях да създам прецедент, Корбет. Можеш ли да си представиш какво ще се случи, ако започнат да изпращат всяко дело за убийство в Уестминстър? Съдът ще затъне, като колело в кал.“

— Сър Хю Корбет! Сър Хю Корбет!

Писарят се обърна. Облечен с туника над ризницата, върху която бяха изрисувани разгневени леопарди, кралският пратеник стоеше на прага, ботушите и шпорите му бяха целите в кал.

— Тук съм! — провикна се Корбет.

Мъжът уморено си запроправя път. Подаде два свитъка на Корбет.

— Известия от Уестминстър — заяви той.

Сър Хю забеляза зачервените очи на мъжа.

— Как ти е името?

— Варли, сър.

Корбет извика кръчмаря.

— Трябва да тръгвам призори — предупреди го вестносецът.

— Засега няма да отговарям — заяви Корбет. — Кръчмарю, осигури на този мъж чисто легло, храна и хубав ейл.

— Всичките ни легла са чисти — отвърна кръчмарят и на ъгловатото му, с червени бакенбарди лице, се появи усмивка.

Той отведе кралския пратеник. Корбет счупи печатите и развърза свитъците. Първият беше препис на записките от процеса срещу сър Роджър, които беше поискал, преди да тръгне от Уестминстър. Вторият свитък беше от Канцеларията на Тайния печат и съдържаше подробности относно военната служба на сър Роджър в Гаскония и по време на военните походи в Шотландия и Уелс. Корбет помоли за свещ и изчете внимателно написаното. Измърмори нещо и нави обратно свитъка. Хвърли поглед през помещението, търсейки Риптън. Кралският наместник вдигна глава и погледите им се срещнаха. Корбет се сепна от враждебността, която видя в присвитите му, близко разположени очи. Обърна поглед към Блайдскот и каза:

— Време е да си побъбря с мастър Риптън.

Блайдскот се поуспокои и бавно тръгна през кръчмата да повика кралския наместник. Корбет зачака. Когато усети присъствието на мъжа пред себе си, вдигна поглед.

— Седни, мастър Риптън — покани го той. — Пийни малко ейл.

Кралският наместник си придърпа стол.

— Пия само с приятели — отблизо лицето на Риптън изглеждаше дори още по-злобно.

— С такива ли си сега тук? — допи чашата си Корбет. — Пил си и в нощта, когато вдовицата Уолмър е била убита, нали?

— Точно така. Бях тук с приятелите си, докато убиецът е насилвал и душил жената, която обичах.

— А тя обичаше ли те?

Кралският наместник примигна.

— Така и не успях да я попитам, писарю. Но ако тя беше отвърнала на любовта ми, щях да я чакам в църквата, за да разменим клетви.

Корбет внимателно наблюдаваше кралския наместник. Носеше туника от фин плат. Кафяв колан от хубава кожа опасваше кръста му, панталоните му бяха от тъмносиня фина вълна, дори ботушите му бяха майсторска изработка. Мъж, който явно се радва на добър доход, заключи Корбет. Кралски наместник, управител на земи — общинска собственост. Със сигурност имаше и свое стопанство, с което задоволяваше нуждите на домакинството си, а и тези на пазара.

— Какво има, писарю?

— Чудя се защо се държиш толкова враждебно? Разказвал си историята си хиляди пъти. Сигурно можеш да я разкажеш още веднъж?

— Добре. Ще ти я разкажа — думите на Риптън прозвучаха като лай. — Онази вечер пиех тук. Искях да ида при вдовицата Уолмър. Помолих Бъргес да ме придружи.

— Това не е вярно, нали?

— Лъжец ли ме наричаш? — ръката на Риптън се плъзна към ножа в ножницата.

— Само казвам, че доста си позабравил. Пиел си тук и си решил да идеш до мистрес Уолмър. Кръчмарят Матю обаче ти е казал, че вдовицата има друг посетител тази нощ.

Кралският наместник преглътна с усилие. Корбет си даде сметка, колко е притихнала кръчмата.

— Това е първият ми въпрос — усмихна се Корбет. — Защо си решил толкова късно вечерта да идеш при жена, за която си знаел, че се забавлява с друг? Нямало е да ѝ хареса, а сър Роджър дори е щял да се разгневи. Коров мъж е бил сър Роджър. Не вярвам, че е щял да те посрещне радушно.

— Затова взех с мен Бъргес.

— А! — поклати глава Корбет. — Винаги ли се движиш с подкрепление, когато отиваш при жена?

Кралският наместник сграбчи ръба на масата.

— Какво намекваш?

— Нищо не намеквам, мастър Риптън. Опитвам се да стигна до истината. Посещавал ли си преди това вдовицата Уолмър? Кажи ми?

— Да, но... Това си е моя работа.

— Достатъчен ми е отговорът ти. И молил ли си и друг път някого да те придружи? — Корбет се наклони към него. — Назови някой, който те е придружавал.

— В нощта, когато сър Роджър беше там, имах нужда...

— Така ли? Да, разбира се, било е много късно, нали? Може би сър Роджър си е бил тръгнал?

— Не знам какво намекваш! — Риптън скочи на крака. С едно движение измъкна камата си от ножницата. Отдръпна се и застана леко разкрячен.

И преди е участвал в побоища — помисли си Корбет — кръчмарски скандалджия.

— Какво прави тоя любопитен писар тук? — извика Риптън и сърдито огледа хората в кръчмата.

Въпросът му предизвика одобрителен шепот.

— За кого се мислиш? Чапълс беше убиец!

Думите му бяха посрещнати с всеобщо одобрение.

— Убил е вдовицата Уолмър и онези жени. Затова беше обесен. Сега палето му праща просби до Уестминстър.

— Сядай си на мястото, наместнико — нареди Корбет. — Махни ножа и сядай!

— Да не мислиш, че ще правя каквото ми наредиш, писарю? — Риптън вдигна ножа си. — Само за това ли те бива — да си вреш носа навсякъде и да дърдориш? Тук е Мелфорд, не е Уестминстър. Няма да си първият изпратен обратно в ковчег.

Някои от посетителите вече се хилеха високо.

— Хайде! — размаха ръка Риптън.

— Нося кралска заповед.

— Носел кралска заповед — изимитира го Риптън.

Изблиците на смях станаха още по-неудържими. Корбет погледна към Ранулф, поклати глава и стана.

— Искам да говоря с теб, Риптън, и толкова. Търся истината. Кралят търси истината.

— Казах ти истината. Това не ти е университетът в Оксфорд, писарю.

— Опитвам се да бъда разумен — Корбет направи крачка напред. — Не искам да ти причиня зло.

Корбет не изпускаше от поглед Риптън. Кралският наместник беше пиян. Не разсъждаваше разумно.

— Виж — Корбет започна да върти пръстена на кралския печат, който носеше на ръката си, — поднасям ти извиненията си. Съжалявам, ако съм те ядосал.

Смехът в кръчмата стана още по-силен. Риптън очевидно се поддаде на възхищението на публиката. Пристъпи, замахна с ножа. На секундата обаче Корбет го срита с ботуша си и улучи нещастния глупак в слабините. Риптън изкрещя от болка и падна на колене, ножът

падна в една цепнатина на покрития с тръстика под. Опита се да запълзи напред, но Корбет леко постави крака си върху ръката му.

— Аз съм кралски писар — високо заяви той. — Не искам никой да пострада. Но стига да пожелае, Риптън може да бъде обесен за предателство. Ще ви кажа защо съм тук. Преди пет години сър Роджър Чапълс е бил екзекутиран за убийството на поне пет жени — огледа мъжете в кръчмата. — Сега вече внимавате в думите ми, нали? Ако сър Роджър е бил виновен, значи е заслужил смъртта си. Но в това се крие загадката. Не само че убийствата са започнали отново, но и двама от съдебните заседатели, отговорни за произнесената присъда над сър Роджър, са убити по жесток начин. Ще открия истината тук, в Мелфорд. Или в кралския затвор в Нюгейт — додаде той след пауза.

Чансън гледаше сцената с отворена уста. Ухилен до уши, Ранулф усърдно събираше печалбата си на зарове.

— Сега, мастър Риптън — Корбет натисна по-силно и мъжът потръпна, — ще приемеш ли извиненията ми?

— Да — изпъшка Риптън.

— Ще приемеш ли и чаша ейл?

— Да...

Корбет помогна на кралския наместник, който бе добил съвсем жалък вид, да се изправи на крака. Нещастникът не знаеше за коя болка да се погрижи най-напред — тази в слабините или тази в ръката. Корбет вдигна стола и покани мъжа да седне. Без да са напълно наясно какво точно се е случило, Блайдскот и Бъргес гледаха като замаяни. Корбет поръча още чаши с ейл. Пъхна една в ръцете на кралския наместник.

— Чашата е студена — подкани го Корбет. — Подръж я на слабините си, ще облекчи болката — сетне се наклони към него. — Ти си глупак! — просъска му. — Заслужаваш бесило за стореното!

Риптън му отговори с хлипане.

— Вече не си гневен, нали — додаде Корбет. — Изплашен си.

Видя, че Ранулф и Чансън се приближават към тях, вземат си столове и сядат зад кралския наместник.

— Какво намекваш? — едва продума Риптън.

— Идвал си два пъти до „Златното руно“ онази вечер, нали? Пил си през целия ден. Научил си от кръчмаря Матю с кого се забавлява

вдовицата Уолмър, затова си се затътрил нататък, по Гъли Лейн, към къщата ѝ. Така ли е?

— Не съм — прошепна кралският наместник и отпи с мъка от ейла си. — Кълна се в Бога, не съм го направил!

— Не си направил какво? — попита Блайдскот.

— Отишъл си до къщата, нали? — не му обърна внимание Корбет. — Вратата отворена ли беше?

— Да, отворена беше — кралският наместник сякаш разказваше добре научен урок. — Вдовицата Уолмър лежеше на пода — той притисна ръка към корема си. — Разбрах какво се е случило, дрехите ѝ бяха вдигнати нагоре, по врата ѝ имаше ужасни белези. Тялото ѝ беше сгърчено. Изплаших се. Помислих, че убиецът може да е още там. Изплаших се до смърт. Ами ако ме обвинят?

— И си се върнал в „Златното руно“ — каза Корбет. — Където си пил още, а в мислите си отново и отново си премислял видяното. Щом си посъбрал смелост, си помолил Бъргес да те придружи. Затова сте слезли двамата до къщата ѝ.

— Така стана — измънка кралският наместник.

— Защо не ни каза това? — учуди се Блайдскот.

— Как да го сторя? — примигна наместникът. — Но не съм я убил аз.

— А ножа на сър Роджър? — попита Бъргес.

— Казах ви. Стоях на прага. Нищо не съм пипал. Само един поглед ми беше достатъчен. Излязох и повърнах в храстите. После се върнах тук.

— Видя ли сър Роджър?

Кралският наместник поклати глава. Корбет отмести настрана чашата си, взе плаща си, колана с меча си и дисагите.

— Както ти казах — усмихна се той на Блайдскот, — тук съм, за да открия истината. Но сега съм уморен.

Пожела на всички лека нощ, прекоси помещението и се качи по стълбите.

— Странен човек е господарят ви — заяви Бъргес.

— Вечно намусеният ни господар е дори много странен — усмихна се широко Ранулф и се изправи. Усмивката му се стопи внезапно, той се надвеси над масата и повиши глас, така че да го чуе цялата кръчма: — Чудак си е сър Хю. Рови и рови за истината. Никога

не се предава. А — вдигна вежди той — тази вечер беше в добро настроение.

— Защо? — изви врат кралският наместник. — Щеше ли да ме убие иначе?

— Не — Ранулф сграбчи наместника за рамото. — Сър Хю нямаше да те убие, но аз щях да го сторя! — приближи лицето си до неговото. — И ако се повтори, ще го направя! Кажи го на всички в Мелфорд!

[1] Гоблин — зъл и уродлив дух. — Бел.прев. ↑

[2] Грифон — митично същество с тяло на лъв и глава на орел. — Бел.прев. ↑

[3] Намек за правото на първа брачна нощ, според което лордът можел да прекара с всяка младоженка първата брачна нощ, щом младоженците живеели на неговите земи. — Бел.прев. ↑

[4] Кралският съд е център на кралската власт и администрация, съставен е от краля, неговите съветници, администратори и придворни. От времето на Хенри II заседава в Уестминстър и разглежда въпроси, които се нуждаят от намесата на краля. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Денят беше пълен с вълнения, господарю.

Разположен удобно на стол, Ранулф се ухили през рамо на Чансън, който беше приседнал близо до вратата. Корбет седеше на леглото си под малкия прозорец. Огледа стаята, където щяха да нощуват — мястото беше удобно и миришеше приятно. Бе впечатлен от широкото легло с богато украсен балдахин и завеси от вълнен плат, боядисан в тъмнолилаво.

— Ще рече човек, че е стая за младоженци — измърмори той. — Удобна е, дума да няма. И даже с рогозки на пода.

— Поне нашият кръчмар е наясно как трябва да се отнася с кралския писар — засмя се Ранулф.

— Толкова съм уморен — отвърна Корбет, — че мога да спя и в кочината. Ти недей да съдиш твърде строго достопочтените граждани на Мелфорд, уплашени са.

Загледа се в покрития с капак мангал в ъгъла, през тесните процепи проблясваха горящите въглени. От време на време долавяше ухание — то идваше от тревите, с които бяха поръсени въглените. Корбет не беше настоявал за такъв разкош, но бе доволен, че го има.

— Достатъчен беше един точен ритник, нали, господарю?

— Риптън е глупак, но не можех да го оставя ненаказан. Е, знам какво си открил, пък и ти знаеш какво научих.

Около час обсъждаха кой какво е открил и научил. Историята за Маскирания, която Ранулф разказа, направи дълбоко впечатление на Корбет, заради това, че съвпаднаше с чуто от Соръл.

— А какви известия дойдоха от Уестминстър? — попита Ранулф.

— Записки от процеса, състоял се в Кралския съд. Останалото се отнасяше до едно малко разследване, което предприех. Нито веднъж — Корбет вдигна ръка — по време на службата си в кралската войска, сър Роджър не е бил обвиняван в нападение и насилване на жени. А вие много добре знаете, че онези, които обичат да нападат жени, само чакат военните им части да навлязат във вражески земи. Поне петима

или шестима съм видял увиснали на бесилото за изнасилване и безчинства.

— Какво искаш да кажеш с това „само чакат“? — попита Чансън.

— Щом се върнем в Лондон, Чансън, нека Ранулф те заведе в някои от бардаците в Съдърк и да те представи на дамите, които са му близки.

— За проститутките ли говориш? Ранулф ми е разказвал за тях.

— Те не са проститутки! — троснато рече Ранулф. — Наричам ги моите дами на нощта. Букет от най-прелестните девойки, каквито никога не си виждал.

— Трябва да поприказваш с тях — продължи Корбет. — Ще ти разкажат за определен тип мъже, които могат да изпитат удоволствие от любовта с жена, само след като са ѝ причинили болка. Дамите на нощта предлагат тази услуга срещу допълнителни пари. Миналия Архангеловден се грижехме за доброто настроение на мосю Дьо Краон, френския пратеник. Когато не крои заговори в полза на своя господар, Филип Френски, когато не измъква тайни от нашите шпиони или не е зает да ги преследва, задачата му е същата, каквато е и моята: да залавя убийци. Спомена за една особено интересна случка около ловното имение на краля във Фонтенбло. Преди около две години била нападната, изнасилена и убита млада жена. В края на краищата Дьо Краон хванал убиеца и по време на екзекуцията гледал как шиповете на колелото разкъсват тялото му. Беше впечатлен от това как мъжът се наслаждавал на болката повече от мъчителя си. Дьо Краон го описа като животно, вълк с човешки лик, комуто жестокостта носела повече наслада от самото убийство.

— С такъв човек ли си имаме работа в Мелфорд?

— Да, Ранулф. Но все още не мога да съставя обща картина на всичко, което научихме — Корбет се приведе напред. — Нека ви разкажа една приказка.

Чансън се примъкна по-близо и седна, кръстосал крака, близо до Ранулф.

— Имало едно време — усмихна се Корбет на своите другари — един кралски град, наречен Мелфорд. Богат град, където хората вече не сеели жито по нивите си, защото ги превърнали в зелени ливади — от край до край зелени ливади. Там се отглеждали овце, а вълната продавали с тлъста печалба. Видяхте последствията от богатството:

хубави, здрави постройки, кръчма като „Златното руно“, общината, магазини, скъпи стоки, донесени от лондонски търговци. Всичко било прекрасно в тази малка райска градина. Допреди пет години...

— Кой е дошъл преди пет години? — попита Ранулф.

— Внимателно обмислям въпроса — отвърна Корбет. — Никой не е идвал. Повечето от героите, с които си имаме работа, в това число и двамата Чапълс, са живели тук поне от десет години, включително отец Гримстоун, неговият курат и Бъргес, Молкин воденичарят и всички останали. Но схващам мисълта ти. Първото убийство е станало преди пет години, а според Соръл, имало и други случаи. Жени на прекупвачи, на пътуващи търговци, калайджии, на скитащи цигани. Самите цигани бягат от този град, сякаш е чумав. Та преди пет години — продължи Корбет — само за няколко месеца са нападнати, изнасилени и удушени с въже три жени от града. Телата им са открити на различни места из полето. Видяхте, че градът не е ограден нито с градски стени, нито с порти. Цяла войска може да влезе и да излезе, без да я забележат. Самият аз доста пояздих наоколо. В един миг се намирате наред изпълнения с хора пазар, а в следващия — наред пустото поле. Такова място невероятно допада на нашия убиец, цялото е в падини и възвишения. Част от леса е изсечен, но са останали тук-там гори и горички.

— Няма и разорани ниви — добави Ранулф.

— Браво, Ранулф! Когато полята се орат, насам-натам непрекъснато сноват хора. Браздят, торят, сеят, жънат. Ливадите са друго нещо, затова и да отглеждаш овце е толкова доходоносно. Изкарват овцете на паша из ливадите и ги пази само един овчар, вероятно неговия помощник, и няколко кучета. Понеже стадата вървят без посока, покрай тесните извънградски пътища са направени заграждения от жив плет. На места пътеките са като изкопани ровове. Всеки може да върви по тях и дремещото на сянка под дървото овчарче няма да го види. Съвършено място за убийство. Един проблем — той потупа с крак по пода — обаче ни спъва. Защо ѝ е на млада жена да излиза в полето, за да се срещне с някого? Да, Чансън, разбрах как си подкупил кръчмарската слугиня, за да излезе и да се види с Ранулф. Но защо ще иде в полето, на безлюдно място като Дяволския дъб? И какъв е този маскиран мъж, от копитата на чийто кон не се чува тропот? Той ли е убиецът? А и колкото да е смела, на жена като Адела и през ум

няма да ѝ мине да се среща с някакъв странно облечен мъж на пуст, селски път.

— Дори и за сребро?

— Да, Ранулф, приемам логиката ти. Ако кажа на някое от слугинчетата долу, че при Дяволския дъб ги чака сребърна пара, те никому не биха казали, иначе ще я загубят. Думичка няма да продумат.

Ранулф щракна с пръсти.

— Господарю, виждали са Маскирания да язди по пътищата из полето, нали?

— Да, така разбрах от Соръл.

— Значи може да е отишъл да скрие сребърната пара на тайното място? Или да е бил на път да се срещне със своя жертва? Възможно е дори да се е връщал след убийство, нали?

— И?

— Обзалагам се — възбудено добави Ранулф, — че убиецът се е свързал с жертвата тук в града, в някоя тясна улица, в тъмна пресечка. Казал ѝ е например някакво име. Или може да е прибягнал до ласкателства. Казал ѝ е колко я харесва. А също е възможно този маскиран мъж, ако той е убиецът, да не е назвал никакво име, само да е споменал на кое място ще бъде сребърната пара...

— Съгласен съм. Такъв подход ще има успех при повечето момичета. Жертвата ще е любопитна, ще се чуди истина ли е или не. Ще събере кураж и ще отиде на уреченото усамотено място. Може да бъде убита при първия удобен случай, ако убиецът се спотайва наблизко. Или пък първия път тя може и да не се е отдалечила много от града, тогава примката ще се стегне втория път, когато я примами да се отдалечи до подходящо за убийството място.

Корбет изправи глава и се заслуша в шумовете, които идваха откъм конюшната и в подвикванията за лека нощ, които посетителите на кръчмата си разменяха на тръгване.

— Нека да продължа приказката си. Нашият убиец е похотлив, умира за млади момичета. Приближава се до тях, прикрил лицето си с маска. Жертвата е подмамена в полето и убита. Естествено, има жени, които не могат да бъдат така лесно прилъгани, но няма как да се определи от самото начало кои именно са такива. Дотук — продължи Корбет, докато потриваше брадичката си — историята, може да се каже, върви лесно, колко му е да примамиш дете със захаросани

плодове. Подозирам, че убиецът е Маскирания. Тъкмо той се скита из пътищата и пътеките из полето и дебне за жертви, както лисицата дебне за зайци. И да не забравяме, че телата на жертвите са открити, защото близките им са вдигнали тревога. Но какво се е случило с другите жертви, онези жени, които само са преминавали през околностите на града? Техните близки вероятно са мислели, че жените са избягали, че са отишли някъде другаде. А може дори да не ги е било грижа, дори да не са забелязали, че липсват. В близост до Уайтфрайърс в Лондон човек може да си купи дванайсетгодишно момиче за пени.

— В тази логика обаче не се вписва вдовицата Уолмър.

— Не се вписва, Ранулф. Тя е красива вдовица, която е видяла свят, знае тъмните му страни и има достатъчно ум, за да не се поддаде на уловки. Живее сама, макар Маргарет, воденичарската дъщеря, да ѝ помага в домакинството. В нощта, когато е била убита, е очаквала сър Роджър, това е било известно на мнозина, затова на малката Маргарет ѝ е било заръчано да си остане вкъщи.

— Откъде го е разбрал убиецът?

— Досетил се е, Ранулф. Ако сър Роджър, мир на праха му, е разтръбил в кръчмата как ще иде да се срещне с вдовицата Уолмър, възможно е и убиецът да е чул — Корбет се намръщи. — Но не в това се крие проблемът, а защо? Защо тъкмо вдовицата Уолмър е убита?

— Изглежда, господарю, че е трябвало да умре.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако не е била убита, нито сър Роджър е щял да бъде задържан, нито къщата му претърсвана. Нито пък дърводелецът щеше да си припомня как го е видял на Гъли Лейн.

Корбет поседя замислен.

— Да не намекваш, Ранулф, че вдовицата е била убита, защото е знаела нещо? Или че е била убита, тъкмо за да бъде заловен сър Роджър?

— И едното, и другото е възможно, но за мен по-скоро е второто.

Корбет поклати невярващо глава.

— Имаш остър ум, Ранулф. Не се сетих сам. Да проследим тази посока. Сър Роджър подозира кой е истинският убиец на момичетата. Може и да е намекнал публично каквото му е известно. Затова нашият Маскиран изплита своята мрежа от убийства, в която попада рицарят. Обаче слабото място на тези разсъждения е, че сър Роджър е имал буен

нрав. Защо чисто и просто не е обвинил открито убиеца? Защо не го е задържал и не го е завлякъл пред съдия Тресилиън?

Ранулф, който тъкмо се беше поизпъчил от похвалата на Корбет, се загледа объркано в господаря си.

— Не, не — Корбет се приведе и го потупа по коляното. — Приемам предположението ти. Да се върнем на вдовицата Уолмър. Ще приемем, че Фъръл е говорел истината, но той също така е твърдял, че е видял и други хора да се спускат по Гъли Лейн към къщата на вдовицата. Един от тях може да е бил убиецът, а другият да е бил Риптън, който е отишъл и се е върнал.

— Мислиш ли, че Фъръл е говорел истината?

— Да, Ранулф, така мисля. Звучи логично. Убиецът е знаел, че сър Роджър ще си тръгне от вдовицата Уолмър. Вероятно стопанката е настоявала той да не прекарва при нея нощта. Така че убиецът е слязъл, убил е вдовицата Уолмър, намерил е по щастлива случайност ножа и ножницата, подарени ѝ от Чапълс. Оставил ги е на пода като доказателство и е избягал в тъмнината. Риптън е отишъл веднъж до къщата, а после се е върнал, подкрепен от изпития ейл, както и от приятеля си Бъргес. Убиецът е нарочен и гонитбата започва. Случилото се по-късно е точно каквото се е очаквало. Отишли са до местния съдия, който е издал необходимите съдебни заповеди. Претърсено е имението Токтън хол и са открити още уличаващи доказателства.

— Не разбирам — проговори Чансън, който съсредоточено следеше разказа — какво би правил един лорд, богат земевладелец, с евтините дрънкулки на някакви градски фустии?

— Ако, почитаеми приятелю, нашият благороден служител на Зеления печат има право, то и аз мисля, че убиецът сам ги е изпратил на сър Роджър. А той от своя страна погрешно ги е счел за подаръци за спомен от някоя жена, с която се е забавлявал. Същото е, ако Адела от кръчмата долу например, ми изпрати пръстен или брошка.

— Да те чуе само лейди Мейв! — намеси се Ранулф.

— Да, само да ме чуе! — усмихна се Корбет. — Ако бях на мястото на сър Роджър, нямаше да ги изхвърля. Щях да ги пъкна в сандъка си, без да ги погледна повече — и тъкмо така се е случило. Но да се съсредоточим върху сър Роджър — Корбет се почеса по главата. — Лошо си е постлал. Хората не са го харесвали и самият той не е бил

по любезностите, но твърдо е отричал за три неща: убийствата на момичетата, убийството на вдовицата Уолмър и свидетелските показания на дърводелеца Девърел.

— Трябваше да идем първо при Девърел — заяви Ранулф.

— И на нас ще каже, каквото е казвал досега. Девърел е положил клетва, и с лъжливата си клетва е осъдил на смърт човек. Ако промени показанията си, още на следващия ден ще увисне на бесилката. И той го знае. Подозирам, че тъкмо затова тази вечер не беше в кръчмата.

— Искаш да кажеш, че се крие от нас ли?

— Както и от истинския убиец. Ще го навестя по някое време.

— Значи — продума Ранулф — дотук разполагаме само с устни показания. Сър Роджър е бил затворен в криптата. Съдия Тресилиън с целия си блясък влиза в Мелфорд и заема мястото си в общината. Гражданите са доста враждебно настроени към затворения рицар. Назначени са и съдебни заседатели.

Корбет побутна документите от Уестминстър с върха на ботуша си.

— От свитъка ще научим кои са били останалите съдебни заседатели. Наредих на Тресилиън да ги събере, за да ги разпитам. При всички случаи считам за забележително съвпадение фактът, че тъкмо човек, който ненавижда сър Роджър, застава начело на съдебните заседатели.

— Дори и така да е — заяви Ранулф, — доказателствата срещу рицаря са впечатляващи.

— Но липсва едно от най-важните: въжето така и не е намерено. Но иначе си прав, Ранулф, доказателствата са красноречиви, и процесът се развива както можеше да се очаква. Съдия Тресилиън е направил опит да отнесе случая до кралския съд в Уестминстър, но опитът пропаднал. Чапълс бил признат за виновен. Съдията не е могъл да произнесе друга присъда освен смърт, макар отново да е изпратил писма до Уестминстър, този път с молба за помилване. По съвета на своя главен съдия обаче, кралят отказал да помилва сър Роджър и той е обесен — Корбет замълча. — Умирам от болки в краката — изохка той. Свали ботушите си и ги захвърли в ъгъла. — Мелфорд се връща към мирното си съществуване. Кое то — той замълча — не означава, че се слага край на убийствата. Освен това не е ясен и броят на

момичетата, които са преминавали през околностите на града и които са намерили смъртта си.

— Да не забравяме и Фъръл, браконiera.

— Да не го забравяме, да. Всичко сочи, че Фъръл е видял нещо, знаел е повече, отколкото трябва. И някой му е затворил устата. Вярвам на Соръл: Фъръл е мъртъв и само Бог знае къде е гробът му. Соръл познава полето като дланта на ръката си, но все още не го е намерила — възможно е тялото на съпруга ѝ да лежи на дъното на Суейл, с привързани за краката камъни. Но да се върнем към Мелфорд. На пръв поглед в града всичко е спокойно. Престъпленията са били възмездени, кралското правосъдие е произнесло тежката си дума... Но след време убийствата се възобновяват.

— Защо? — попита Чансън. — От къде на къде? — Той се усмихна. — Няма логика, господарю — додаде той, цитирайки фразата, която бе чувал често от Корбет.

— Ти пък какво разбираш от логика? — сърдито го скастри Ранулф.

— Колкото ти разбираш от коне! — озъби му се Чансън.

— Стига, забележката на Чансън е добра. Със сигурност за тия пет години не е имало убийства на жени от града. Трябва да има някакви причини. Първо, трябвало е да стане ясно, че Чапълс е виновен за предишните убийства. Второ, трябва да вникнем в душата на убиеца. Имаме си работа с човек, който знае, че върши злини — но както кучето се връща при повърнатото, така и той не може да се удържи да не се върне към престъпленията си. С годините напрежението в душата му нараства. Броди из улиците на Мелфорд и пред очите му попадат хубавичко лице, нежна шия, добре оформени глезени. Похотта му се разгаря до непоносимост. Накрая сатанинската сила отново го връхлита. И в крайна сметка... — погледът на Корбет се отнесе някъде.

— Да, господарю?

— И друг път сме преследвали убийци, Ранулф, такива, които отдалеч замислят деянието си, планират внимателно как да отнемат живот. Една особеност у тези потомци на Каин ме впечатлява непрекъснато: самонадеяната им наглост. Приличат ми на надутите учени из залите на Оксфордския университет — считат се за по-различни от останалите, по-умни, по-хитри. Наслаждават се на

криеницата и искрено вярват, че не могат да бъдат заловени. В известен смисъл, убиецът се подиграва на Мелфорд, присмива се на гражданите му. „Вижте, казва им, убивах преди и се измъкнах. Сега пак ще убивам — и какво можете да сторите вие?“

— Разбира се, може и да грешим — каза Ранулф. — Има вероятност сър Роджър да е виновен и някой сега да наподобява убийствата, извършени от него.

— Да — усмихна се Корбет. — Но логиката сочи същия убиец и същия почерк. Младата Елизабет, дъщерята на коларя, красиво момиче, е нарочена от Маскирания и е примамена. Може би отначало е проверил дали ще се подлъже — и тя е паднала в капана. Отива на тайното място близо до Дяволския дъб: първия път наистина намира сребърна пара, но втория път убиецът я чака... За удоволствието, което е получил, добре е вложил парите си...

— А другите убийства? На Молкин и Торкъл? — попита Ранулф.

— Да, нека да ги поразнищим и тях. А също и Блайдскот, и дърводелецът Девърел. Да приемем, просто като възможност, че са били подкупени и четиримата. Как обаче са ги подкупили?

— С пари! — провикна се Чансън така високо, че Ранулф подскочи.

— Де да можех да се съглася — замислено отвърна Корбет. — Но тук не става дума за млади момичета. Става дума за състоятелни, отговорни граждани на Мелфорд. Трябва солидно да са ги подкупили, за да се съгласят да участват в нагласен процес, който ще доведе до екзекуцията на невинен човек. Трябва при това да са били наясно, че ако ги разкрият, участта им ще бъде ужасяваща.

— Може би са ги изнудвали? — попита Ранулф.

— Това е най-логичното обяснение. Но все пак, кой ще знае толкова много за тях, че да всели и у четиримата непреодолим страх? Да не забравяме, че те вече са били предубедени, мразели са сър Роджър и са били податливи на всякакви внушения.

— Но това означава, че са познавали убиеца? — Ранулф потри ръце, доволен от себе си. Обичаше да следва заплетените разсъждения на господаря си. Напомняше му на хрътка, надушила криволичеща и заплетена следа и диво преследваща я през храсталаците, решена да стигне докрай.

— Може би — предложи той — трябва да откараме Блайдскот и Девърел в Лондон.

— Е, и? Каква полза? — Корбет разхлаби връзките на ризата около врата си. — Най-много да си признаят, че са били подкупени — въздъхна той. — Колкото до убиеца на Молкин и Торкъл, има две възможности. Първата — Маскирания да им е затворил устата. Може и двамата да са имали угризения на съвестта, някакво чувство за вина, макар по нищо да не е било видно. Впрочем, от малкото, което научих за Молкин, ми се струва невероятно да е изпитвал вина.

— А втората каква е? — попита Ранулф.

— Че имаме работа с още един убиец в Мелфорд. Някой, който вече е наясно, че сър Роджър е невинен — било защото са се появили доказателства, или още по-просто — убийствата са започнали отново. Този мъж или жена си дава сметка, каква ужасна съдебна грешка е допусната и е решен да отмъсти за смъртта на сър Роджър. Молкин и Торкъл са мъртви, а сър Луис е нападат — Корбет прехапа горната си устна. — Да, трябва да е някой ангел на възмездието, което обяснява предупрежденията на гроба на сър Роджър и на бесилката.

— И кой може да е този ангел на възмездието? — попита Чансън.

— Е, списъкът е дълъг. Може и да са свещениците, например ако са чули нещо по време на изповед. Или пък синът на Чапълс, сър Морис, който е изпълнен с решимост да възвърне доброто име на своя баща. А, Бог знае, може да са и жените им.

— Жените им? — възкликна Ранулф.

— Тази вечер ги посетих, вече ти казах. Честна дума, Ранулф, ако някой убиец ми пререже гърлото и лейди Мейв скърби колкото онези двете вдовици — той се усмихна, — ще бъда изкушен, ей Богу, да се върна от оня свят и духът ми да не й даде покой! За първи път срещам такива вдовици! Да ми прости Господ, но те бяха почти щастливи, че мъжете им лежат в студените си гробове. Според мен Урсула е имала със сър Роджър по-близко познанство, отколкото би се понавило на съпруга й. А също няма съмнение, че Люси, жената на Торкъл, е хвърлила око на воденичарския син. Единствената, която ми се ще да разпитам — и смятам да го направя, — е младата Маргарет.

— Защо?

— Защо ли, Чансън — защото имам подозрения. Поради някаква причина, тя знае доста. Дъщеря е на Молкин и е мразила баща си.

Освен това е била помощничка на вдовицата Уолмър.

— Толкова предположения — прошепна Ранулф. — Толкова логически пътища. По кой от тях ще поемем?

— Не знам — писарят разпери ръце. — Възможностите са много. Дали убиецът отпреди пет години е виновен и за последните две убийства на момичета? Той ли е убил Молкин и Торкъл, той ли е нападнал Тресилиън, негови ли са онези тайнствени бележки? Един и същи човек ли са Удушвача и Маскирания? Как убиецът примамва жертвите си към усамотени места? Защо е убита вдовицата Уолмър? Какво се е случило с Фъръл? Били ли са Блайдскот, Девърел, Молкин и Торкъл подкупени? И ако са били, кой и защо ги е подкупил?

Корбет се изправи на крака, разкопча елека си, отиде до металния леген и плисна шепа вода на лицето си. Взе оставената встрани ленена кърпа и се избърса.

— Трябва да разпитаме мастър Девърел, макар че нищо чудно от него да научим толкова, колкото и от дървената табла на това легло. Мога да се върна във воденицата и да поговоря с Маргарет. И, разбира се, остават и двамата свещеници. Утре Ранулф идва с мен. Ти, Чансън, ще издириш мастър Блайдскот. Отидете до общината. Искам да знам дали има съобщения за други изчезнали млади жени през последните десет години.

— А ние? — попита Ранулф.

— Ние ще идем на сутрешната литургия в „Сейнт Едмънд’с“ — Корбет погледна към краката си. — Тази вечер ме нападнаха. Не проумявам логиката на това нападение, както и на случилото се със съдия Тресилиън. Под ведрото лице на този град кипят кървави страсти и смъртоносни мотиви. Имам нужда да отида на литургията — искам да се причестя.

Ранулф не откъсваше очи от чудатия си господар.

— След няколко дни — продължи Корбет — е празникът Все светии. Казват, че душите на мъртвите се връщали на земята. Когато бях момче, палехме огньовете и правехме огнени кръгове около селото, за да отблъснем душите на мъртвите. Изглежда душите на мъртвите са се върнали в Мелфорд, и вече търсят възмездие... Имаме си работа не само с предателство, извършено от живите, но и със свидетелство, дадено ни от мъртвите. Отдавнашните лъжи, дълбоко преплетени със старите грехове, сега се събуждат и гноят. Трябва да си отваряме очите

на четири. Мисля, че няма яздя отново нощем около Мелфорд — той приседна на ръба на леглото. — А сега най-добре да поспим малко. Скоро ще съмне.

Пожела лека нощ на спътниците си и ги изпроводи навън. Ранулф и Чансън се върнаха в своята стая в края на коридора, която беше разположена над конюшните.

— В мрачно настроение е — отбеляза конярят, докато се приготвяха за сън.

— Винаги е в мрачно настроение — отвърна Ранулф, седнал на масата, зает усърдно да пали свещи.

— Няма ли да спиш?

— Имам да пиша писмо — някак горделиво заяви Ранулф.

Отвори един от самарите и извади парче велен. Приглади го на масата, до него подреди дъската за писане, перата, мастилницата и парчетата пемза. Ранулф чуваше някак в далечината бърборенето на Чансън, но не го слушаше. Искаше да пише на Алиша, в оня далечен манастир в Уилшир. Това щеше да е шестото писмо, което пише, без да е получил отговор. Всеки път за Ранулф ставаше по-трудно. Защото му липсва ли й пращаше писмата? Или защото наистина я обича? Или пък защото не може да се нарадва на новопридобитото си умение? Вече се кичеше с надутото „майстор на краснописа“. Ранулф определено имаше страст към учението. Надяваше се един ден да стане главен писар в Канцеларията на Тайния печат.

Написа „Скъпа моя Алиша“ и спря. Щеше ли наистина да стане главен писар? Усмихна се на тайната си амбиция! И защо не? Беше кралски служител. От време на време старият Едуард го придърпваше настрана, сграбчваше свойски ръката му, като че ли Ранулф бе част от веселата му компания. Кралят споделяше пред Ранулф разочарованията и притесненията си, ласкаеше го с похвали и бъдещи обещания. Това беше част от много личния му живот, част, която Ранулф не споделяше с Корбет. Въпреки че понякога, напоследък все по-често, Корбет го наблюдаваше внимателно. Подигравка ли криеха присвитите му очи? С присмех ли го гледаше? Или с някаква тъга?

Ранулф въздъхна. Каза на Чансън да ляга да спи и продължи с писмото.

В стаята си Корбет лежеше на леглото, разперил ръце, загледан в мрака. От вятъра капците на прозорците потропваха. Дочуваха се и

откъслечни шумове долу от кръчмата, която слугите вече разчистваха. Пред очите му минаваха какви ли не картини: Мейв се облича за сън, малкият Едуард, пухкав и розов, кротко спи в люлката си, разположена в топлия ъгъл, далеч от течението на прозорците. На долния етаж чичо Морган пощипва слугините. Корбет усмихнат остави тези картини да отлетят. Сега стоеше под Дяволския дъб на Фалмър Лейн. Гледаше как една млада жена върви през ливадата към горичката на върха на хълма. Маскирания или Удушвача вече чака.

— Камбанки! — прошепна на себе си Корбет. Маскирания е носел маска с камбанки от двете страни. Кой може да е? И защо го прави?

Само няколко пресечки по-нататък Изабо, съпругата на дърводелеца Девърел, също мислеше за ужасяващите убийства, които се бяха случили в околностите. Лежеше в леглото си, загледана в тъмнината, и се мъчеше да долови някакъв звук от долния етаж. След процеса срещу сър Роджър всичко се беше променило! Девърел, както винаги навъсен, стана още по-мрачен и по-затворен в себе си. Нито веднъж не заговори за процеса, но когато го попиташе, механично казваше едно и също, както пътуващ артист казва репликата си. Истината ли казваше съпругът ѝ? Защо толкова беше настоявал, че е видял сър Роджър въпросната нощ? Така и не можеше да проумее защо всъщност Девърел се чувстваше нещастен. Беше добър дърводелец, уважаван майстор-занаятчия. Имаше клиенти чак от Ипсуич. Търговци и видни граждани идваха в работилницата му да дават поръчките си. Но защо винаги беше тъжен? Какво трябваше да крие?

Девърел беше пристигнал в Мелфорд преди седем години. Беше надничар, скиташе от място на място, макар доста да го биваше с чука и длетото. Тук бързо се прочу като майстор. Очевидно беше образован. Можеше да чете и пише и понякога се издаваше, че знае латински и френски. Веднъж дори, след като беше изпил няколко чаши, започна да коментира много вещо проповедта на отец Гримстоун за тялото и кръвта Христови. Беше добър съпруг, верен и честен, и дори когато подпийваше, никога не вдигаше ръка срещу нея. Но защо напоследък изпитваше такъв страх?

Новините за пристигането на кралския писар бързо бяха обиколили Мелфорд. Девърел беше пребледнял и още повече се затвори в себе си. Почти не излизаше от работилницата си. Когато му занесе храна, Изабо видя, че бе превърнал помещението в крепост, капаците и вратите бяха затворени, залостени и заключени. Същото беше станало и с кухнята. Девърел дори премести вратата и издълба в стената процепа за наблюдение. Не ѝ обясни нищо. Сега отказваше да си легне в леглото, седеше пред огъня на стола си с висока облегалка, и пиеше, потънал в мислите си. Ако се случеше някой да потропа на вратата, той отиваше до процепа за наблюдение и дълго се взираше в онзи, който стоеше на прага.

Изабо се размърда. Не се ли потропа на входната врата? В този час? Тя отметна настрани завивките и седна. Да, някой тропаше. Чуваше го ясно. Спусна крака от леглото, обу се набързо и тихо се доближи до прозореца с красиво подредени ромбовидни стъкла. Отвори го и погледна навън.

— Кой е? — провикна се тя.

Тропането продължаваше, но тя не можеше да види кой е заради навеса на покритата порта. Който и да тропаше, беше скрит от погледа. Затвори прозореца и прекоси спалнята. В този миг дочу стенание и трясък от счупен стол, а в същото време тропането по вратата продължаваше. Без да се бави повече, жената се втурна надолу по стълбите, мина по коридора и влезе в кухнята. Фенерите и свещите горяха, вратата беше все така залостена, но Девърел лежеше проснат до огнището. Лицето му беше пронизано от стрела от арбалет. От ужасната рана и от полуотворената уста шуртеше кръв.

Изабо се олюля, сграбчи облегалката на стола и втренчи поглед в трупа на мъжа си, изтръпнала от ужас. Чу писъци и малко преди да припадне осъзна, че са нейни.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— *Ecce Corpus Christi*. Това е тялото Христово!

— Амин! — измърмори Корбет.

Усети нафората върху езика си и отново коленичи. Плочките на пода бяха леденостудени. Корбет остави настрана обърканите си мисли, притвори очи и започна да се моли. Ранулф също притихна в молитва. Отец Гримстоун продължи със заключителната част на литургията. Корбет се прекръсти и се огледа наоколо. Неколцината енориаши се бяха събрали около стъпалата при сакристията. С учудване забеляза, че Бъргес има своя молитвена пейка и щом свещеникът приключи, старият войник се втурна да гаси свещите и да прибира ритуалните покривки.

Старата Крауфорд и Питъркин, зяпнал идиотски с уста, които също бяха в църквата, нещо пухтяха и пъшкаха. По някое време старицата се изправи, в едната си ръка взе тоягата, а с другата поведе Питъркин, кимна на Корбет и излезе през страничната врата, през която изнасяха мъртъвците.

Корбет се прекръсти и, следван от Ранулф, се запъти към нефа. Църквата беше студена и влажна, но добре поддържана и чиста. Пейките бяха подредени нагъсто в трансептите. Дъбовата преграда между нефа и олтара, дървените статуи, както и цялата църковна утвар, бяха излъскани до блясък. Очевидно бяха похарчени и доста пари за впечатляващите стенописи. Една сцена особено се открояваше: представляваше Христос, който след възкресението Си слиза сред мъртвите. Спасителят стоеше на брега на геената огнена и скръбно наблюдаваше множеството обречени.

— Какво богато въображение — полугласно рече Корбет. — Всяка църква, Ранулф, има свои уникални стенописи — те са различни, както са различни и художниците, които ги изписват...

Той спря да се полюбува на триптиха с младенеца Иисус, от двете му страни бяха застанали Дева Мария и Йосиф. Корбет се усмихна на приликата между изображения на заден план град и

Мелфорд. Бавно се върна при олтара. Трите трона, поставени от страни, бяха целите украсени с богата дърворезба. По традиция, майсторът беше изобразил местни битови сцени и събития: съпруга, която налага пияния си съпруг, куче, ухапало парче месо, развеселен свещеник, надигнал до устата си чаша. Олтарната част беше сърцето на църквата. Прозорците зад олтара блестяха с многоцветните си стъклописи; инкрустирана със сребро и злато дарохранителница съхраняваше причастието, тежките месингови свещници проблясваха на светлината на олтарните свещи. Меки хубави килими покриваха стъпалата пред олтара, а самият олтар беше изработен от прекрасно, излъскано до блясък дъбово дърво.

Следван от разсеяния Ранулф, Корбет доближи до параклиса на света Богородица. Статуята на Дева Мария, държаща на ръце младенеца Иисус, напомни на Корбет параклиса на света Богородица в Уолсингам^[1]. Той пусна монета в тежката кутия и си взе няколко свещи. Запали ги от една малка догаряща свещица:

— Една за Мейв, една за Елинор...

Тъкмо бе свършил, когато отец Гримстоун, придружен от курата Робърт и Бъргес, се приближиха към него.

— Искаш ли да разгледаш църквата?

Корбет кимна с благодарност и свещеникът гордо започна да го развежда, показваше му стенописите, разказваше му за предметите, дарени от енориашите. Сетне по тесни и разкривени стъпала го поведе към камбанарията, цялата омотана в разноцветни въжета за камбаните.

— Това е старата част на църквата — обясни той.

Корбет огледа тесните като процепи прозорци в дъното на нишите.

— Напомня ми погранична кула на шотландската граница — заяви той. — В случай на заплаха, войниците заемат позиция в тия ниши.

— Това е царството на курат Белън — каза отец Гримстоун и на червендалестото му лице се появи усмивка, макар погледът му да си оставаше напрегнат и съзлив. Потупа гордо курата по рамото.

Куратът не даваше вид да е изпълнен с гордост. Облечен в черното си расо, привързано на кръста с бяла връв, той стоеше с преbledняло лице и гледаше тревожно. От време на време устните му беззвучно мърдаха, сякаш говореше сам на себе си.

— Научих — каза отривисто Гримстоун на Корбет, когато слязоха от камбанарията, — че си се срещнал с някои от моите енорияши вчера вечерта. И че лично си се запознал с кралския наместник Риптън...

— Интересно беше — уклончиво отвърна Корбет. — Много хубава църква имате, отец Гримстоун. Водите ли църковен регистър на покойниците? — рязко попита той.

— Да... — каза смутено свещеникът. — В сакристията е.

Поведе го към църквата и влязоха в малка, облицована с дъбова ламперия стая, претъпкана с всевъзможни сандъци и шкафове. Ухаеше на тамян и свещи от пчелен восък, на стената, високо над дъбовата облицовка, имаше огромно черно разпятие, което веднага се набиваше на очи. С треперещи ръце отец Гримстоун отключи сандъка с документите на енорията и се зарови в тях. Едри капки пот се застичаха по лицето му, и той незабележимо потри корема си, докато тронаво ровеше в сандъка.

Притеснен си, помисли си Корбет, но си и пияница. Подобна гледка представляваха и духовните лица от Кралската канцелария, които прекарваха нощите си из кръчмите. Лицата им изведнъж пламваха, започваха да се потят, ръцете им трепереха, сякаш ги мъчи паралич. Бъргес беше загрижен, готов на мига да се притече на помощ на свещеника. Най-сетне Гримстоун откри обкования със сребро по краищата регистър и го измъкна. Страниците бяха дебели и шумоляха при разгръщането.

— Дело е на един майстор книговец от Ипсуич — каза той. — Към стогодишен е, но е добре съшит. Защо ти е дотрябвал регистърът, сър Хю?

— Вписано ли е името на коларската дъщеря, Елизабет, в него?

— Да, да — рече объркано свещеник Гримстоун. — Разбира се, че е вписано. По пладне днес ще отслужим за нея заупокойна литургия — посочи одеждите в черно и златно, поставени на един от сандъците. — Робърт ще пее на литургията. Той има приятен глас. Познаваше момичето по-добре от мен.

— В какъв смисъл? — остро попита Корбет.

Курагът пристъпи напред, заровил пръсти в рошавите си коси. Не е толкова разтревожен, колкото изглежда, помисли си Корбет. В погледа му се четеше притеснение, но той не трепваше.

— Веднъж дойде при мен в изповедалнята.

— И не си се срещал с нея по друг повод, освен като свещеник?

— Не, сър Хю, защо да го правя? аз съм свещеник, дал съм обет за целомъдрие. Изслушах и опростих невинните ѝ прегрешения. Познаваш канона, писарю.

— Познавам църковния закон, отче! За свещената тайна на изповедта, нали така? Нямах намерение да те питам какво си чул по време на изповедта.

В очите на курата се появи усмивка.

— Не исках да те засегна — Корбет свали ръкавиците си и ги затъкна в колана на меча си. — Но горкото момиче е мъртво.

— Така е, сър Хю. Тялото ѝ лежи мъртво, но душата ѝ е с Господ. Елизабет нямаше големи грехове, поне не ми изповяда такива.

— А какво ще кажеш за сър Роджър Чапълс? — обърна се Корбет към Гримстоун.

— Вече го обсъждахме, сър Хю. Казах ти, каквото знаех. Последната си изповед сър Роджър направи пред един странстващ монах. Но и той каза, че сър Роджър не е изповядал никакви убийства.

— Мислиш ли наистина, че е бил невинен?

— Всички сме грешни.

— Бил ли е убиец според теб? — настоя Корбет.

— Не знам — отец Гримстоун се отпусна в един в стол с висока облегалка. — Нищо не знам за сър Роджър. Но не мога да говоря за него като за Божи човек. О, идваше на църква за неделната литургия, или когато се налагаше. Дари на църквата един триптих, но по-късно той беше изгорен.

— Защо беше изгорен? — вдигна вежди Ранулф.

— Може би някой от моите енориаши чувства неприязън към всичко, дошло от рода Чапълс в тази църква.

— А Молкин и Торкъл? Идваха ли редовно на църква?

— Торкъл идваше по-често от Молкин — отговори Гримстоун. — Що се отнася до воденичаря, той нямаше страх ни от Бога, ни от хората. Не обичаше свещениците.

Корбет се приближи и пое тежкия регистър от ръцете на свещеника.

— Като свещеник си слушал изповедите им?

— Да, изповядвал съм и двамата.

— Отец Гримстоун — приклепна ниско Корбет, за да улови погледа му. — Из Мелфорд свободно се разхожда убиец. Убил е вдовицата Уолмър, а също и други жени. Вярвам, че вината за грозната екзекуция на невинен човек е на този убиец. Не знаеш ли нещо, което да ми е от полза?

— Питай — замънка свещеникът. — Питай ме, каквото ти е угодно.

Корбет потупа регистъра на покойниците. Изправи се и погледна към курата.

— В Мелфорд идват много хора. Търговията е оживена и в града може да се влезе и излезе през всевъзможни пътища и пътеки. Дали не се е случвало някога да потропат на портата ти и да попитат за изчезнало момиче? От семействата на калайджиите, на търговците, на скитащите цигани? — той се усмихна към Бъргес. — Или някой войник на служба, чието семейство се мести от една крепост в друга? Случвало ли се е?

— Случвало се е няколко пъти в последните години — отговори куратът. — Но не знам дали момичето, за което питаха тогава, не се е върнало при семейството си. Или може да е избягало. Миналата пролет тук бяха едни пътуващи търговци с техните семейства. Питаха за някаква жена, която изчезнала. Изслушах ги, но как можех да им помогна?

— Робърт е прав — додаде Бъргес. — В името на Бога, сър Хю, иди в Ипсуич. Ще видиш, че уличките са пълни с млади момичета, избягали от семействата си или от господаря си. Вдовицата Уолмър също е добър пример.

— Ти познаваш ли я?

— Не, сър Хю. Но ми се ще да я познавах...

Корбет запрелиства регистъра, изпълнен с гъсто изписани редове. Бъргес беше прав — бордеите в Ипсуич, а още повече в Лондон, непрекъснато се пълнеха с избягали момичета. Доставчиците на свежа плът неуморно търсеха нови момичета — и въпросът беше станал толкова сериозен, че дори беше разглеждан от Кралския съвет.

Погледна към застаналия до вратата Ранулф с надеждата, че е успял да прикрие смущението си. Беше много удобно да лежиш в спалнята си и да развиваш теории. Но сега му трябваша сигурни факти, доказателства.

— Нека ти задам друг въпрос — Корбет се приближи до малкия прозорец с решетка, за да може да проучи по-внимателно записките в регистъра. — Енорията на „Сейнт Едмънд’с“ включва преди всичко Мелфорд, нали? В гробището няма ли място, наречено „Земята на грънчаря“?

— Има — заяви отец Гримстоун. — Тази част от гробището е за скитниците, за самоубийците и за починалите от заразни болести. Често дори не знаем имената им. Толкова хора умират в Мелфорд: някой пътуващ калайджия, който се е поболял от треска или просяк, премазан от каруца.

— А телата на непознати жени? — попита Корбет.

Гримстоун прехапа замислено долната си устна и умолително погледна към курата.

— Робърт, аз не мога да си спомня, а ти?

— Имаше една — обади се Бъргес и взе регистъра от ръцете на Корбет. — Преди около две години. Тялото на една млада жена беше извадено от реката.

— А, да, спомням си — отец Гримстоун щракна с пръсти. — Бедното създание. Трупът ѝ беше стоял във водата толкова дълго, че веднага трябваше да я погребем.

— Ето! — Бъргес беше открил датата на нейната смърт.

Корбет проследи късите му пръсти по страницата и прочете на глас написаното на латински.

— Погребана, тяло на непозната жена, деня на свети Йоан Кръстител, 1301 година.

— Къде беше открито тялото ѝ? — Корбет подаде регистъра обратно на свещеника.

— Долу, близо до Бийчъм Плейс — отвърна Бъргес. — Доколкото си спомням, браконьерите я извлекли от водата. Била е открита сред буренака.

— Дали не е браконьерствала? — усмихна се Корбет. — Впрочем, като стана дума, вчера се видях със Соръл, жената на браконiera Фъръл.

— О, горката невежа душа.

— Фъръл идвал ли е понякога при вас? — попита Корбет.

Свещеникът поклати отрицателно глава.

— Идвал е — обади се куратът Робърт. — Беше тъкмо след екзекуцията на сър Роджър.

— И? — учудено погледна отец Гримстоун.

— Не помниш ли, отче? — настоятелно продължи куратът. — Говори с него в дневната.

Гримстоун примигна. Корбет се вгледа в него по-отблизо. Мрежа от тънки вени беше нашарила лицето на свещеника. Корбет различи три по-тъмни петна: на врата, на челото и на дясната му буза. Писарят си припомни думите на свой приятел, лекар от Лондон — подобни петна показват, че човекът е заклет пияница.

— Да, идва — неуверено поклати глава Гримстоун. — Дойде и заразправя какви ли не измислици, че сър Роджър бил невинен. Не му повярвах. Всъщност го слушах с половин ухо, но тогава той каза нещо интересно — за някакъв маскиран. Фъръл обаче винаги разправяше небивалици.

— Питам се защо ли Соръл продължава да търси трупа му? — вметна Бъргес. Приблужи се, застана отстриани на стола и потупа свещеника по рамото.

— Какво искаш да кажеш? — попита Корбет.

— Ами, лично аз не съм полски човек — отвърна старият войник. — Но ти си видял какви са околностите, сър Хю. Всяка педя земя тук е покрита с трева, а Фъръл и Соръл познават целия район на пръсти.

Корбет внимателно следеше мисълта му.

— Разбира се — измърмори той. — Пресен гроб може и да не привлече вниманието на някой странник, но Соръл лесно би го открила. Едно разкопано място из ливадите веднага ще се набие на очи, все някой овчар или ратай ще го види. Да не говорим за дивите животни, които надушват гниещата плът и я изравят.

— Кое то значи, че тялото му е скрито добре — обади се и Ранулф.

— Да. И това ме убеждава, че сър Роджър е бил невинен — добави Корбет. — Фъръл е дал показания в негова полза и е изчезнал.

— Може да е избягал.

— Глупости! — Корбет обърна очи към курата. — Бог е свидетел, че Соръл го е обичала и, без съмнение, той също я е обичал. Според нея е бил убит и аз съм съгласен, че е станало така. Да се

върнем обаче на воденичаря Молкин — Корбет приседна на капака на един от сандъците. — Помните ли загадките, които решавахме като деца? Разбъркани думи, в които се криеше съобщение? Или отделни детайли от картинка, които като се подредят по нов начин, изобразяват рицар на кон или девойка в замък. Помните ли тези игри? Майка ми, мир на праха ѝ, винаги ме учеше да търся определена дума или парченце, където се крие ключът.

Потри с ботуша си блестящия дървен под и погледна изпод вежди Ранулф, който беше навел глава и се мъчеше да сподави смеха си. Щом вечно намусеният му господар започваше да разправя приумиците си, работите отиваха на зло. Служителят на Зеления печат се чудеше какви ли любопитни логически плетеници се въртят в понякога доста сложната за разплитане мисъл на господаря му.

— И воденичарят Молкин е такова парченце? — попита курат Робърт.

— Браво, сър! Позна! — пое си въздух Корбет. — Воденичарят Молкин, дебелакът — грубиянин, който налага жена си, Молкин побойникът.

— Не се говори така за мъртъв човек! — изсумтя отец Гримстоун.

— Вярно, сър. Но аз говоря не толкова за него, колкото за семейството му. Вчера вечерта ходих до воденицата. Никой не скърби по-малко от тях, особено дъщеря му. На колко години е тя — осемнайсет, деветнайсет? Някога идвала ли е да се изповяда?

— Робърт прекарва повече време в изповедалнята — вдигна рамене Гримстоун.

— И съм обвързан от тайната на изповедта.

— Обвързан си, да, обвързан си — Корбет скръсти крак върху крак и се заигра с колелцето на шпората си. — А баща ѝ, воденичаря Молкин, е нямал страх ни от Бога, ни от хората.

— Казахме ти за него.

— Аз пък отново ви питам, в името на верността ви към краля. Идвал ли е някога воденичарят Молкин да говори с вас по въпроси, които не са свързани с тайната на изповедта? Курат Робърт, Бог знае, че си почтен свещеник и лицето ти е като отворена книга.

— Да, дойде един следобед. Преди около пет години, някъде по времето, когато сър Роджър Чапълс беше задържан. Потропа на

портата на отец Гримстоун и рече, че искал да види Библията.

— Библията? — учуди се Ранулф.

— Да, попита за едни стихове от Левит. Изненадах се, но той беше много настоятелен. Молкин можеше да чете, но не и латински. Бяха всичко десетина стиха. Отнасяха се до заповедите, дадени на Мойсей: и с жената на ближния си не лягай, и с никакъв добитък не лягай, известни са ти — курат Робърт махна с ръка. — Прочетох ги и му ги преведох. Молкин ме изслуша внимателно, после се завъртя и си отиде.

— И защо според теб толкова се е интересувал от Левит?

— Нямам представа.

— Никога ли не си се чудил защо воденичарят толкова ще пита за някакви стихове от Стария завет?

— Сър Хю — отвърна куратът, — само ако знаеш колко странни неща има сред хората... Но по онова време се чудех, да.

— Добре, натъкнахме се на странно обстоятелство... — Корбет стана и закрачи из стаята. — Воденичар — продължи той, — който пукната пара не дава за църквата. В същото време обаче е начело на състав от съдебни заседатели, които пращат на бесилката един мъж, и изведнъж започва да любопитства за някакви неясни стихове от Левит. Е, господо, няма ли да се съгласите, че на воденичаря Божието учение му е било известно? За Бога, и най-дивият селянин в това кралство, и най-неграмотният и неук човек знае, че не трябва да съгрешаваш с жената на ближния си, нито да пожелаваш добитъка му! Защо му е тогава на Молкин да идва и да пита подобно нещо?

И той се обърна и ги загледа. Гримстоун все така трепереше. Лицето на курат Робърт беше станало пепеляво. Бъргес стоеше зяпнал.

— Какво намекваш? — раздражено попита свещеника. — Сър Хю, подскачаш нагоре-надолу като заек, уловен в примка.

— Имам някои предположения — отвърна Корбет — и трябва да помисля върху тях. Мисля, че воденичарят Молкин е бил заплашван. Някой е насочил вниманието му към стиховете от книгата на Левит. Молкин се е изплашил. Недодялан човек като него не би дал и зрънце жито за хорското мнение, но в случая е било различно. Затова се е качил тук до църквата. Но мисля, че Молкин не е бил глупак. Не е казал точния стих, който го е интересувал, а е помолил курат Робърт да му преведе всичките стихове накуп. А в определен откъс се е

съдържало предупреждение, което е разтревожило Молкин. Все едно да оставя цитат от Светото писание на нощната масичка до курат Робърт: Матей, глава тринайсета, стих пети. Ще събуди любопитството ти, нали?

Курат Робърт кимна.

— Тъкмо това е интересното — усмихна се Корбет. И той взе да изброява доводите си, като свиваше пръстите на ръката си един след друг: — Кой ще предупреждава воденичаря Молкин? Защо ще го предупреждава? И колцина познават книга трета, Левит?

— Не обвиняваш в нещо свещениците, нали? — пламна Бъргес.

— Тихо, човече — остро каза Корбет. — Дори да ги обвинявах, това не ги прави убийци.

— Не, така е — отвърна разгорещено Бъргес. — Изучавал съм Библията и я познавам добре, но същото се отнася и до много хора в Мелфорд. Соръл може да чете, също и Девърел дърводелецът, мастър Матю кръчмарят...

— Само казвам, че някой е предал на Молкин послание, което го е разтревожило. Това не прави от въпросния човек убиец, но е любопитно.

— Обърках се — отец Гримстоун се хвана за главата. — Сър Хю, имаш ли други въпроси? Не ми е добре. — Изправи се. — Мастър Бъргес, можеш ли да се погрижиш за нашите гости... Робърт?

И без да дочака отговор, свещеникът, подкрепян от курата, бавно напусна стаята.

— Добре ли е отец Гримстоун? — попита Ранулф.

— Да, добре е — отвърна Бъргес, взе регистъра на покойниците, върна го обратно в сандъка и заключи. — Малко по-стар е от мен, навърши петдесет и пет години и понякога забравя.

— Пие, нали? При това доста?

Бъргес се изправи.

— Да, мастър писарю, пие. Свещеник е, самотен е, правил е грешки, объркан е. Но страни от женска плът и не краде от кутията за дарения. Става нощем, за да даде последно причастие на умиращите. Отец Гримстоун се старае да е добър свещеник, но, да, пие. На младини беше много добър свещеник — очите на Бъргес се навлажниха. — Много образован човек. Можеше да стане архиепископ... Има хубава къща, но живее много скромно, по

войнишки. Единствената му слабост е чашката, невинна слабост, неговите енориаши му я прощават.

— Добре ли го познаваш? — попита Корбет.

— Не са ли ти казали? — засмя се Бъргес. — Полубратя сме. Имената ни са различни, но кръвта ни е една — намръщи се. — Знам, че не си приличаме. Израснахме тук, не точно в Мелфорд, а в едно имение наблизо. Баща ни се е женил два пъти. Майката на Джон е починала при раждане. И двамата ни изпратиха на училище в Ипсуич. Аз винаги съм искал да стана каменоделец. Помня, когато завършвах част от църквата — идвах тук и помагах на зидарите, докато не ме призова войнишкият живот. Станах майстор стрелец. Плячкосвах, а парите си пилеех, и когато се наситих на войниклъка, се върнах тук.

— Женен ли си? — попита Корбет.

— Бях, преди много години. Но тя умря и с това се приключи. На човек му идва до гуша от толкова смърт, нали, сър Хю? Едната вечер си с приятели, ядеш и пиеш край огъня, а на следващия ден приятеля ти го улучва стрела в гърлото... Върнах се преди около двайсетина години. Купих старата къща на лесничея, зад църквата, но ако трябва да бъда искрен, върнах се, за да се погрижа за Джон.

— А какво ще кажеш за курат Робърт? — попита Корбет.

— О, ами той е, както и ти рече, отворена книга. Добър свещеник, но непрекъснато в някаква тревога, непрекъснато.

— Тревога за какво?

— Харесва жените — сниши глас Бъргес. — И в това няма нищо лошо. Много свещеници се справят с проблема. Курат Робърт обаче избра друг път. Той непрекъснато проповядва срещу слабостите на плътта. Много от енориашите го вземат на подбив.

— Но добър свещеник ли е? — продължи да пита Корбет.

— Да, умее да разговаря с енориашите, особено с по-младите. Чувствителен човек, бих казал, че строгото му лице крие нежно сърце.

— Може ли някоя девойка, например воденичарската дъщеря Маргарет, да му се довери?

— Възможно е. Но ела, сър Хю, не си закусил.

Излязоха откъм гробището. Слънцето тъкмо изгряваше и превръщаше ледената мъгла в блестящи капки роса по тревата. Сред надгробните камъни се стрелкаха птици, отнякъде се чу грак на гарван. Минаха покрай недовършен надгробен камък. Корбет забеляза

захвърлената кирка край прясно изкопания гроб, високата купчина кафява земя струпана встрани.

— Клетата Елизабет! — измърмори Бъргес. — Тук ще почива веќе веќе.

— Ти ли го изкопа? — попита Ранулф.

— Да. Аз съм и градинар, и момче за всичко в енорията. Налага се. Търговията в града процъфтява, всички са заети, нямат никакво време. И защо му е на човек да копае гробове, щом може да печели повече, като отглежда овце?

Минаха покрай къщата на свещеника и тръгнаха по пътечка през малък двор с конюшня, заграждение за кокошки, кафези за малки пилета и гълбарник. Накрая на двора имаше овощна градина с хубави ябълкови и крушови дървета.

— През лятото дават добри плодове — обясни Бъргес.

Поведе ги през градината, от която се излизаше на неголяма ливада. В другия ѝ край, затулена от всички страни с дървета, беше къщата на лесничея. Беше тясна, но на три етажа, варосана и с кръстосани черни греди. Прозорците ѝ бяха разширявани и имаха нови капаци, покривът наскоро беше покрит с каменни плочи.

— За това мечтаех някога — призна Бъргес.

Тръгна пред тях по пътеката, измъкна от колана си връзка с ключове и отвори предната врата. Коридорът вътре беше покрит с каменни плочи, чист и преметен. Стените бяха прясно варосани, а на страничните полици бяха спретнато наредени гърнета с билки. Корбет усети уханието на лавандула, див джоджен и кориандър.

— Запален градинар съм — поясни Бъргес.

Покани ги вътре, прекосиха дневната, кухнята и помещението за провизии и излязоха в градината с билки. Беше оформена като полумесец и оградена със стена от червени тухли. Бъргес с гордост им показа как е подредил билките според употребата им: билки против ухапвания и ужилвания, подправки за кухнята и домакинството. После ги поведе обратно, покани ги да седнат на солидната дървена кухненска маса, и им поднесе домашно приготвен ейл и прясно изпечени хлебчета.

— И готвач ли си? — попита Ранулф, докато с удоволствие отчупваше от хрупкавото хлебче.

— Не, хляба си купувам.

— А ходиш ли на лов?

Бъргес отметна глава и се разсмя.

— Недодялан съм като товарно добиче — той отпи от ейла си. — Научих, че ще се събираме довечера, така ли е?

— Да — сети се Корбет. — Сър Луис Тресилиън ни покани на вечеря. Моля те, разкажи ми за дребните прегрешения на курата.

Бъргес прикри усмивката си зад чашата.

— Кой се е разприказвал?

— Никой — Корбет се усмихна. — Но мисля, че знаеш. За бичуването например?

— Да, отец Гримстоун често говори за него. Той сложи край на тази практика тук. Но наистина — въздъхна Бъргес — видели са курат Робърт навън в полето. Един Бог знае какви грехове си въобразява, че е сторил. Всички си имаме тайни, нали, мастър писарю?

Корбет тъкмо щеше да отговори, когато чу шум от забързани стъпки и хлопане по портата. Бъргес тръгна по коридора. Сър Луис Тресилиън, загърнат с плащ и с шпори, следван от сър Морис Чапълс, се изправи на прага на кухнята.

— Сър Хю, очакват те в Мелфорд.

— Какво има? — стана Корбет.

— Не си ли чул? Убили са дърводелеца Девърел.

[1] Известно място за поклонение от времето на Средновековието до днес. Според легендата, през 1061 година саксонска благородна дама от Уолсингам имала видение, в което Дева Мария ѝ поръчва да построи параклис, подобен на този на Светото семейство в Назарет. В параклиса има дървена статуя на Девата, която държи в скута си малкия Иисус. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Домът на Девърел се намираше между две улички. Къщата беше просторна, на два етажа, а около нея имаше градина и работилници. Когато Тресилиън и Чапълс влязоха с Корбет в двора, навсякъде беше пълно с хора. Най-любопитните притискаха лица на стъклата на прозорците. Ранулф разпръсна насъбралите се и в кухнята остана само жената на Девърел. С бледо лице и безизразен поглед, тя седеше на стол и се взираше замаяно в петната кръв по каменните плочи на пода. До нея стоеше съседка, която, както сама обясни, наминала да помоли за малко мед. Хлопала и чукала по вратата, но жената на дърводелеца не отваряла. Тогава съседката, любопитна и доста нахална жена, надзърнала през пролука в единия от капациите на прозорците и вдигнала тревога.

— Аз бях в Мелфорд — заразказва Тресилиън — да събера съдебните заседатели от процеса. Блайдскот ни откри на пазара. Сър Морис тръгна да търси теб — посочи към Чансън, който седеше на първото стъпало на стълбите. — Той ни каза, че си отишъл на сутрешната литургия.

— Какво се е случило? — запита Корбет.

— През нощта Девърел не си бил легнал. Очевидно е бил много разстроен от пристигането ти, сър Хю. Последните няколко дни ходел измъчен и някак напласен. Седял тук, в мрачно настроение, пиел и не откъсвал поглед от огъня. Жена му твърди...

Корбет вдигна очи и впери поглед в жената на дърводелеца. Хубавица беше, носеше черната си коса дълга, но сега посивялото ѝ и измъчено лице излъчваше горест, около очите ѝ имаше тъмни кръгове. Седеше, движеше устни и си говореше сама, почти напълно откъсната от всичко, което я заобикаляше. От време на време сякаш се съвземаше, оглеждаше се в недоумение и после отново потъваше в мислите си.

— Продължавай — помоли Корбет.

— Изабо — Тресилиън посочи към жената — отишла да си легне. Не знаела как да помогне на съпруга си. Той затворил и залостил вратата, както и капаците на прозорците. Тя лежала горе и се чудела какво да стори, когато чула да се хлопа на вратата. Станала и отишла до прозореца. Видя ли покритата порта пред къщата? Вратата е владена навътре и заради навеса тя не могла да види кой е посетителят. После чула трясък, а хлопането продължило — Тресилиън замълча. — Да се смили Бог над всички ни, Девърел бил улучен с арбалет точно под лявото си око. Убит е с един изстрел. Жена му изтърчала към кухнята, видяла го и паднала в несвяст.

— Писарю? — погледът на Изабо беше пълен с омраза.

— Да, мистрес.

— Ти ли си кралският писар?

— Да.

— Страхуваше се от теб — горната ѝ устна се изкриви. — Не искаше да идваш в Мелфорд.

— Защо не искаше, мистрес?

— Не ми каза. Девърел имаше много тайни — тъмните ѝ очи се насочиха към сър Морис. — А ти хлапето на Чапълс ли си? Много се промени Девърел след обесването на баща ти — отпусна се на стола и повтори: — Много се промени.

— Намерихме още едно съобщение — Блайдскот отвори торбата си и подаде смачкано на топка парче пергамент. — Изглежда Девърел го е държал. Открито е близо до тялото му.

Корбет разгъна пожълтялото, мръсно и раздърпано по краищата парче пергамент. Бяха надраскани думи с букви като от детски буквар.

— Цитат е — измърмори Корбет. — На Божите заповеди — усмихна се на Ранулф. — Явно ще имаме работа с доста от тях. Прочете ли го, мастър Блайдскот?

— Да, сър Хю.

— Какво пише на него? — попита сър Морис.

— Не лъжесвидетелствуй.

— Не го е направил — жената на Девърел се надигна от стола, с изкривено от гняв лице. — Не е лъжесвидетелствал.

Съседката ѝ зашепна нещо и започна успокоително да я потупва по рамото.

— Смъртта на Девърел — продължи Блайдскот — е истинска загадка.

— Какво имаш предвид?

— Ами, сър Хю, капациите на прозорците и всички врати в къщата са все още затворени. Е, как тогава е бил убит Девърел? Как е успял убиецът да даде това късче пергамент на жертвата?

Корбет се загледа в жълтеникавото лице на помощник-шерифа. Още беше ранно утро, а Блайдскот, несъвзел се от запоя предишната нощ, пак беше пил. Страх те е, помисли си Корбет, когато му дойде времето, ще те хвана здраво за ухото, ще те притисна, както лекар стиска цирей — и ще видя каква нечистотия ще излезе.

Корбет погледна зад него и видя, че вратата е затворена. Тръгна към нея, отвори я и се озова в малък коридор. От двете страни на вратата стените бяха боядисани в розово. Съгледа процепа за наблюдение високо на дясната стена.

— Вижда се, че Девърел е правил промени по вратата — обясни Блайдскот.

— Няма ли друг вход към къщата? — попита Корбет.

— Казвам ти, сър Хю — простена помощник-шерифът, — задната врата и капациите на всички прозорци били затворени. Съседката се е разтревожила. Погледнала през процепа в един от капациите и видяла тялото на пода. Заблъскала по вратата и започнала да вика. Най-накрая Изабо отключила вратата, и била вдигната тревога. Жената била уплашена до смърт. Твърдяла, че убиецът ще се върне за нея. Заключила отново вратата. Когато дойдохме, викахме и я увещавахме да отвори — той посочи към отцепено парче дърво на каменния под. — Трябваше да разбием вратата.

— Убиецът трябва да е използвал процепа за наблюдение — размисли се Корбет. — Вижте, широчината и дълбочината му са една педя. Можел е да опре тук арбалет. Онзи, който стои от другата страна, може да бъде улучен в лицето със стрелата.

— Така е — отвърна Тресилиън. — Но според Изабо хлопането продължило и след като съпругът ѝ бил убит. Спомня си го ясно. Била в спалнята, чула хлопането по вратата, трясъка при падането на тялото на мъжа ѝ, но тропането продължило.

Корбет стоеше до процепа за наблюдение. Опитваше се да си представи как държи арбалет в едната си ръка, а с другата тропа на

вратата. Беше невъзможно, разстоянието беше твърде голямо.

— Има и друг проблем.

Както надничаше през процепа за наблюдение, Корбет се загледа в стоящия от другата страна на стената Ранулф.

— Какъв, служителю на Зеления печат?

— Ами — колебливо поде Ранулф, — Девърел е убит посред нощ. Било е тъмно. Откъде ще разбереш, че съм застанал пред процепа за наблюдение и как ще се прицелиш? Една стрела да пропусне целта си и Девърел е щял да бъде предупреден.

Корбет помоли всички да се върнат в къщата. Накара ги да затворят вратата и застана в нишата на входа. Почука на вратата и едновременно се престори, че държи арбалет пред процепа за наблюдение. Не ставаше, не можеше да го достигне.

— Невъзможно е да направя и двете неща едновременно — измърмори той.

После помоли Ранулф да застане, както е седял Девърел, което още повече обърка положението. Изобщо не можеше да се разбере кога обувият с меки ботуши Ранулф стои на прицел пред процепа. През нощта щеше да е дори още по-трудно, призна си Корбет. Отвори вратата и отново влезе в кухнята. Зачуди се дали убийците не са двама. Дали единият е тропал на вратата, докато другият е дебнел на процепа с насочен арбалет? Но как убиецът е разбрал, че Девърел е застанал на прицел?

— Сигурен си — обърна се Корбет към помощник-шерифа, — че тропането е продължило, даже след като Девърел е бил мъртъв, така ли?

— Така казва Изабо.

Корбет взе смачканото парче пергамент и го обърна. По него личаха бледи следи от кръв.

— На Девърел ли е кръвта?

— Сигурно — отвърна Блайдскот.

Корбет се върна при входната врата и се загледа навън. Любопитните се бяха насъбрали в дъното на уличката. От мястото, където стоеше, Корбет можеше да чуе оживлението и шумотевицата на пазара. Пред навалищата от зяпачи стоеше старата Крауфорд, с едната ръка се подпираше на тоягата, а с другата беше хванала млад мъж със сплъстена коса и безизразно глуповато лице. Питъркин, помисли си

Корбет, онзи, който открил главата на Молкин, поставена на поднос. Старицата вдигна тоягата си за поздрав. Корбет тъкмо щеше да ѝ отвърне с махване на ръка, но притвори очи и се засмя.

— Господарю? — Ранулф стоеше зад него.

— Ранулф, намери ми една тояга, парче плат и малка чаша с вино.

Тръгна след смаяния си другар обратно към къщата. Ранулф се разтършува и донесе една дълга тояга, мокър парцал от килера и малка метална чаша, пълна до половина с ейл.

— Не открих бъчвата с вино — извини се Ранулф.

— Сър Хю? — Тресилиън, който дотогава седеше на пейка близо до огнището, се изправи.

— Седни, моля те, и наблюдавай — покани го Корбет. — Ранулф, да си представим за момент, че ти си дърводелецът. Щом потропам на вратата, ти се дръж така, както според теб се е държал Девърел предната вечер. Не прибързвай, но и не се размотавай.

Ранулф кимна. Корбет излезе навън и затвори вратата. Сложи долу на земята чашата с ейл, нави мокрия парцал на топка и го набута навътре в процепа, а с пръчката взе да тропа по предната врата. Чу как вътре в стаята Ранулф се раздвижи, а после чу и възкликанието му. Парцалът беше издърпан и в този момент Корбет плисна съдържанието на чашата в процепа за наблюдение. Ругатните на Ранулф бяха дълги и цветисти.

— Така е станало — заяви Корбет, когато влезе отново в кухнята. — Не са били двама убийци, а само един. Сложил е парчето пергамент в процепа и е опрял заредения арбалет на ръба, стрелата му е щяла да улучи всеки, застанал от другата страна на стената. Било е тъмно, убиецът е знаел, че Девърел се страхува, затова е продължил да тропа настойчиво по вратата с тояга. Не е можел да го чуе как се приближава до процепа, но е можел да види кога парчето пергамент ще бъде издърпано. Веднага щом Девърел е измъкнал пергамента, стрелата от заредения арбалет го е улучила право в лицето.

— Възможно ли е? — объркано взе да върти очи Блайдскот.

— Логично е — отвърна Корбет. — И много лесно. Помисли си само, Девърел е бил уплашен. Чул е продължително хлопане по вратата. Мислел е, че зад процепа е на сигурно място, познавал е къщата си: човек не може едновременно да тропа по вратата и да

надзърта през процепа. Не се е сетил, че убиецът би могъл да използва тояга. Отишъл е до процепа, за да погледне през него, но е бил изненадан — парче пергамент му пречело да види какво става навън. Девърел не си е давал сметка какво се случва. Освен това е пил, сетивата му са били притъпени. Вниманието му е погълнато от парчето пергамент. Може да си е мислил, че е съобщение. Разбира се, дърпа пергамента, и това е чаканият от убиеца знак. Вижда слаб проблесък на светлина от кухнята, знае къде точно е застанал Девърел, арбалетът е зареден. Само лек натиск на пръста и стрелата е изстреляна. Девърел е умрял на мига, тялото му се строполило на кухненския под. Пръстите му са изпуснали смачканото парче пергамент. Даже не е имал време да го прочете.

Сър Морис плесна леко с ръце.

— Добра работа, сър Хю, но кой е убиецът и защо го е убил?

— Не знам кой е, но знам защо. Девърел е свидетелствал на процеса срещу баща ти, твърдял е, че го е видял да бяга по Гъли Лейн в нощта на убийството на вдовицата Уолмър. Сър Луис, искрено вярвам, че това е лъжа и че е екзекутиран невинен човек.

— Толкова скоро? — лицето на сър Морис пребледня. — Толкова скоро ли направи такова заключение?

— Сър Морис, не е необходимо да си голям учен или да имаш блестящ ум или образование, просто си дай сметка, че вече са убити Молкин и Торкъл, а сега и Девърел.

— Но защо? — попита сър Морис.

— Все още не мога да кажа със сигурност — отговори му Корбет. — Или е за наказание, или за да им затворят устата завинаги. Изправени сме пред подновените случаи на убийства на млади жени, а сега и пред кървава насилствена смърт, която сполетява най-важните участници в процеса срещу баща ти — Корбет потри брадичка. — Не знам дали си имаме работа с един или с двама убийци.

— А мен ме нападнаха — остро рече Тресилиън.

— Да, сър Луис, нападнаха те — Корбет потупа Блайдскот по рамото. — Ако бях на твое място, помощник-шерифе, щях да съм много предпазлив, когато излизам нощем. Сър Луис, откри ли останалите съдебни заседатели?

— Казах им да се съберат в голямата зала на кръчмата „Златното руно“. Трябваше да са десет. Но са останали петима. Останалите

измряха в последните години — усмихна се студено. — О, не се притеснявайте, сър Хю, като се изключат Молкин и Торкъл, другите си отидоха от естествена смърт.

Блайдскот пристъпваше от крак на крак и притеснено притискаше ръце към корема си.

— В опасност ли съм, сър Хю? Нищо нередно не съм направил! Корбет се приближи.

— За да не се подмокриш, Блайдскот — пошушна му Корбет, — заради доброто на всички ни, ако искаш да се облекчиш, върви навън!

Блайдскот смутено забърза по коридора. Корбет се поколеба дали да не разпита сега и помощник-шерифа, макар че не разполагаше с доказателства, че е подкупен, или че е съучастник. Блайдскот щеше да отрече всяко обвинение. Нямахше как да не отрече, иначе щеше да увисне на бесилката.

Писарят се приближи и приклепна до Изабо. Тя изглежда се беше посъзвела вече и бе престанала да си говори сама. Вдигна очи и лукаво му се усмихна. Погледът ѝ го смрази. Без съмнение разумът ѝ беше помрачен. Сърцето на Корбет се сви от жалост. Девърел беше умрял заради пристигането на кралския писар в Мелфорд. Явно правосъдието, което трябваше да се въздаде, щеше да има висока цена.

— Съжалявам — полугласно рече Корбет. — Мистрес, дълбоко съжалявам за смъртта на мъжа ти. Бог ми е свидетел, не съм искал да стане така...

Корбет се обърна към съседката:

— Кажи ми, колко души знаеха за процепа за наблюдение?

— Не много — отговори съседката. — Девърел, Бог да го прости, беше саможив човек, но се случваше да идват хора, за да направят поръчки.

Корбет се извърна.

— Мастър Блайдскот, ти знаеше ли за процепа?

— И да, и не — предпазливо отвърна той. — Наистина, идвал съм тук, но все забравях за него.

— Сър Луис? Сър Морис?

И двамата рицари поклатиха отрицателно глави.

— Идвали ли са непознати в къщата? — попита Корбет.

Изабо дори не го погледна.

— Съгледах веднъж един монах — отвърна съседката. — Един от ония странстващи монаси, целият дрипав и мръсен. Беше наскоро. Девърел го нарече досадник. Тръгна си чак когато му дадоха нещо за ядене и пиене.

— Някой друг?

Жената поклати глава.

— Ще погледна горе — заяви Корбет. — Искам да огледам трупа.

Остави другите и се изкачи по широките, излъскани до блясък стълби, после премина през малък коридор. Вратата на спалнята беше отворена. Стаята беше добре наредена с хубави мебели, които много подхождаха на украсеното с дърворезба легло. Корбет влезе и погледна през прозореца. Долу тълпата все още не се бе разпръснала. Дошъл беше и Бъргес. Църковните камбани забиха и Корбет се сети, че в църквата „Сейнт Едмънд’с“ се подготвят за погребението на Елизабет, дъщерята на коларя.

Върна се до леглото и отметна настрици завивките. Тялото на Девърел беше покрито с прогизнало в кръв платно. Внимателно го махна и трепна от страшната гледка. Стрелата от арбалета беше изстреляна от близко разстояние и от нея половината лице на дърводелеца се беше превърнало в кървава пихтия. Стрелата го беше улучила точно под окото — гледката беше потресаваща. Корбет прошепна заупокойна молитва. Дали Бог щеше да се смили над този изпълнен със страх мъж, така жестоко изпратен сред вечния мрак?

Корбет не се съмняваше, че в дъното на убийството на Девърел стоеше смъртта на сър Роджър. Девърел несъмнено беше излъгал на процеса, но защо? Какво беше принудило този състоятелен занаятчия да лъжесвидетелства и да изпрати един мъж на бесилката? Кой в Мелфорд имаше такава власт, че да използва кошмарите и страховете на хората? Дали Девърел сам не е съжалявал за сторения от него грях? Той ли беше писал върху гроба на Чапълс и той ли беше закачил онова послание на бесилката? Девърел ли беше тайнственият му нападател от предишната вечер — изплашен мъж, който първо се беше нахвърлил върху него, а после бе избягал, надвит от страха?

— Ужасна смърт — прошепна Корбет и върна обратно пропитото с кръв платно. Чу зад себе си шум, помисли, че е Ранулф. — Много трупове съм виждал, но всеки път е различно.

Дъските на пода отново проскърцаха. Корбет се извърна. С голям нож в ръце, Изабо се прокрадваше към него. Той нямаше накъде да отстъпи заради леглото. Измести се встрани. Тя се приближи още повече. Черните ѝ очи не изпускаха Корбет. Писарят осъзна, че е в смъртна опасност. Изабо изглеждаше отчаяно завладяна от една мисъл: да убие виновника за смъртта на съпруга си. Корбет се опита да я придърпа, но тя гъвкаво се измъкна. Корбет нямаше много възможности да действа. Приблужи се. Изабо беше по-бърза от него, ножът шавна като змия и закачи китката му. Силата ѝ го учуди. Успя да я хване за ръката, с която държеше камата. Опита се да хване с другата си ръка брадичката ѝ и да я отблъсне. Тя беше опъната и напрегната като тетива на лък.

Корбет се изплаши не на шега. Искаше да се защити, но ако го направеше със силата, на която беше способен, неизбежно щеше да я нарани. Все пак тази жена не беше престъпник, просто мъката беше помрачила разума ѝ. Блъсна я назад към откритата врата.

— Ранулф! — извика той.

Със светнали от ненавист очи, Изабо изведнъж замахна с другата си ръка и впи нокти в лицето на Корбет. Писарят я удари и я отблъсна по-силно, чак на другия край на коридора. Жената се блъсна гърбом в Ранулф. Обърна се. Ранулф я ритна по ръката и ножът ѝ падна. Останалите припряно се качваха по стълбите, докато Ранулф я приклеци в безмилостна хватка, така че да не може да движи ръцете си.

— Кучи син! — по устните ѝ изби пяна. — Лешояд!

Съпротивляваше се като ранена тигрица, но Ранулф здраво я държеше. Дойде съседката, понесла в ръка чаша с вода. Ранулф повлече Изабо по коридора, отвори с ритник вратата на една стая и я бутна вътре. Придружена от Блайдскот, съседката влезе след нея и двамата затръшнаха вратата зад гърбовете си. Корбет чу как падна резето. Докосна леко мястото, където Изабо го бе одрала, вдигна ножа и го хвърли надолу по стълбите.

— Съжалявам — задавено рече сър Морис. — Седеше уж кротко тук, после каза, че иска да види тялото на съпруга си и да ти се извини. Трябва да е криела ножа.

— Добре. Добре — Корбет си пое дъх.

Върна се в спалнята, наплиска лицето си с вода, изми ръцете си и се избърса с ленена кърпа.

— Само лека драскотина — загрижено каза Ранулф. — Ще те разхубави още повече.

— Благодаря, Ранулф.

Корбет попи последните капки по лицето си.

— Беше неочаквано силна. Сър Луис, ти си местният съдия, нали? Искам да покажеш на Чансън къде да намери лекар или аптекар. Жената има нужда от лекарство за сън. Нека я пазят ден и нощ. Поне — вяло додаде той — докато си тръгна от Мелфорд. А аз ще претърся къщата.

— Не можеш — грубо му рече съдията. — Нямах заповед.

Корбет потупа торбата си.

— Имам всички заповеди, които ми трябва. Можеш да ме почакаш долу в кухнята. Ранулф ще се погрижи за теб.

След като двамата излязоха, Корбет затвори вратата след тях и започна да оглежда стаята: сандъците, шкафовете, раклите. Не откри нищо особено. Повечето от документите в тях бяха свързани с търговията на Девърел: записки, счетоводни книги и разписки от различни покупки. В спалнята също не откри нищо нередно.

Слезе на първия етаж. Без да обръща внимание на останалите, претърси кухнята и малката дневна. Откри малка врата, която очевидно водеше към кабинет или работна стая. Ранулф намери ключовете и Корбет влезе.

В тясната, запусната стая имаше малко прозорче горе в стената и високо писалище със стол. Корбет запали свещите. Опита се да отвори писалището, но не успя. Малкото ковчеже под него привлече вниманието му със своите три ключалки. Поразтърсиха се и намериха ключовете в кесията на мъртвеца. Корбет отключи ключалките и вдигна свещта. Вътре имаше малък молитвеник и часослов, не сборник с молитви, ами пълното съдържание на литургиите. Старателният почерк приличаше на монашески, страниците явно бяха многократно разгръщани.

— Дърводелец, който знае латински? — промърмори Корбет.

Имаше още и едно бяло въженце с три възела на него, кафяв скапуларий^[1] — две парчета кожа, свързани с груба връв. Корбет го промуши през главата си, така че едното парче кожа се оказа отпред на

гърдите, а другото на гърба. Връвта беше доста изтъркана, леко прокъсана на места. Разгледа и останалите предмети: медал, молитвена броеница, малка дарохранителница.

— Такъв ли си бил? — рече Корбет. — Нищо чудно, че никому нищо не си доверявал.

Свали скапулария и върна всичко в ковчежето, заключи го и се върна в кухнята.

Двамата рицари и Ранулф седяха на кухненската маса. Чансън тъкмо влизаше през предната врата, следван от як мъжага, който се представи за местния лекар. Той грубо отстрани Корбет от пътя си и затропа нагоре по стълбите да види пациентката си.

— Трябва да си вървим — заяви Корбет и взе плаща си.

— Откри ли нещо? — попита сър Морис.

— Тук ли е още Блайдскот? — Корбет попита Чансън.

— Да, но предпочита да е колкото е възможно по-далеч от теб, мастър.

— Скоро ще си поговоря с него — отвърна Корбет.

— Какво откри, Корбет? — попита Тресилиън.

— Девърел може сега да е бил дърводелец, но някога е бил монах.

— Монах! — изуми се сър Морис.

— Лишен от сана си духовник — поясни Корбет. — Монах, който е напуснал манастира. Не е чак толкова необикновено. Така и не е успял напълно да скъса с миналото си и е пазел някои дреболии за спомен: молитвена броеница, скапуларий, който някои монаси носят под одеждите си, псалтир и въженцето си с три възела, символизиращи трите обета: за въздържание, за бедност и за послушание. Подозирам, че Девърел като монах е показал необичаен талант на дърводелец. Може да се е уморил от служенето на Бога. Дошъл е в богат край като Мелфорд, оженил се и се е установил тук.

— И какво общо има това със смъртта на баща ми?

— Има много общо, сър Морис. Девърел е бил занаятчия, състоятелен гражданин на този град. Думата му е тежала много — Корбет сниши глас. — На неговите свидетелства, дадени под клетва, са щели да повярват и съдията, и съдебните заседатели.

Присвил устни, съдията кимна. Корбет съзря гнева в очите му. Съдиите и съдебните заседатели допускат грешки. Сър Луис нямаше

да е първият, и със сигурност няма да е последният, който ще се разкайва за произнесена присъда.

— Давам си сметка, сър, че за теб е трудно — Корбет поднесе извиненията си.

— В края на краищата, сър Хю, правосъдието ще възтържествува. Ако Девърел е лъжесвидетелствал, а може би и не само той, то нека отговорността си е тяхна. Аз мога единствено да приема решението на съдебните заседатели. Бог ми е свидетел, молах се за живота на сър Роджър.

— Знам — Корбет погледна през рамо към стълбите. — Девърел, Бог да го прости, е излъгал и е престъпил закона. Но защо? Заради сребро и злато? — той се намръщи. — Човек като Девърел не би изложил на риск живота и честното си име заради пари. Не, според мен Девърел е бил изнудван. Някой тук е знаел, че е избягал монах, а това означава, че бракът му е невалиден. Заради такова прегрешение тук е щял да дойде църковният пристав от двора на архиепископа. Можели са да отлъчат Девърел от църквата или да го завлекат обратно в манастира му, където да му бъдат наложени жестоки наказания. Покаянието на хляб и вода би било най-малкото.

— Значи Девърел е нарушил обета си?

— Да. Нарушил го е. Но кому е било известно? Мисля си, дали Девърел — продължи замислено Корбет — не е изпратил на воденичаря Молкин стиховете от Левит?

— Какви стихове? — учуди се сър Луис.

— По-късно ще ти разкажа — отвърна Корбет.

Излязоха навън на слънце. Корбет чу, че някой го вика по име. От една уличка излезе Соръл.

— Девърел е мъртъв! — промърмори тя, а очите ѝ блестяха. — Тъкмо наказание за клетвопрестъпник! — и подаде на Корбет монетата, която ѝ беше оставил предишната вечер. — Не трябваше да я вземам.

— Защо? — Корбет я дръпна настрана от останалите.

— Не ти казах — довери му тя. — Имам предостатъчно сребро.

— Как така?

— Три пъти в годината — каза тя — в Бийчъм Плейс някой оставя увити в пергамент сребърни монети. Няма съобщение. Така е

откакто Фъръл умря. Случва се през януари, на Великден и на Архангеловден.

— Задръж я — и Корбет притисна монетата в дланта ѝ.

Тъкмо щеше да се върне при останалите, когато старата Крауфорд закуцука към него, потропвайки с тоягата си по калдъръма, повела за ръка Питъркин. Пътюм ядно изрита една пречкаща ѝ се бездомна котка.

— Още убити, кралски писарю. Трябва да сменят името на Мелфорд на Хаселдема^[2].

— Кръвна нива — преведе Корбет. — Защо смяташ така?

— Заради убийствата — заяви тя.

— Какво ти е? — Корбет се обърна към Питъркин, който цял се тресеше от страх.

— Той живее при мен — обясни жената — и не е на себе си от страх. Мисли си, че си дошъл да го отведеш в приют за идиоти, където ще го държат на хляб и вода и ще го налагат с камшик.

Мръсотия покриваше небръснатото лице на Питъркин, див ужас изпълваше очите му, долната му устна трепереше. Ако старата Крауфорд не го държеше за ръка, щеше да побегне като заек. Корбет извади монета от торбата си, взе ръката на мъжа и го накара да я стисне.

— Не съм дошъл да те отведа — меко каза Корбет. — Питъркин е мой приятел. Старата майка Крауфорд е моя приятелка. Купи си захаросани плодове, топъл пай или ела с мен в „Златното руно“ да изпиеш чаша ейл.

Промяната, която претърпя лицето на слабоумния беше изумителна. Той се освободи от старата жена и затанцува от крак на крак, като тихо си тананикаше.

— Питъркин е богат! Питъркин е богат! — ломотеше нещастникът.

— Да, Питъркин е приятел на краля — добави Корбет.

Понечи да си върви, но старата Крауфорд сграбчи ръката му.

— Човешки постъпи, писарю — пошушна му тя, — но внимавай, когато вървиш из Хаселдема.

[1] Монашеско наметало, което се носи върху расото. — Бел.прев. ↑

[2] Букв. Кръвна нива. — Така е била наречена нивата, купена от първосвещениците с трийсетте сребърника, които Юда захвърля в храма, преди да се обеси. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Съдебните заседатели се оказаха безлична групичка дребни търговци и земеделци. Седяха в ъгъла на кръчмата, потропваха с крака и изглеждаха доста мрачни и уплашени от срещата с кралския писар. Даваха си кураж с хубав ейл. Тресилиън накара другите посетители, които нямаха отношение към процеса на сър Роджър, да опразнят кръчмата. Сър Морис Чапълс седеше малко встрани, вдигнал крака на един стол, и потропваше с пръсти по масата. Чансън излезе да нагледа конете. Ранулф седна плътно до Корбет.

Тресилиън се нагърби да води срещата. Представи писаря и тъжно се усмихна.

— Бързо минава времето — заяви той. — Петима от съдебните заседатели, които съдиха сър Роджър Чапълс, са мъртви — усмивката му се стопи. — Двама бяха убити. И така, спомняте си ясно дните на процеса, нали? Процесът се състоя в общината, така ли беше?

Всички кимнаха почти едновременно.

— Досега не съм ви питал — продължи Тресилиън. — Разискванията на съдебните заседатели обикновено са тайни, но днес се налага да ми кажете — защо толкова бързо излязохте с решението си? Отне ви по-малко от час?

— Заради заключителната ти реч — проговори навъсен мъж, касапин, ако се съдеше по изцапаната му с кръв престилка.

— Добре — отстъпи Тресилиън. — Ти си Саймън. Касапин си, нали?

— Точно така, господарю.

— Моля, отговори на въпроса ми по-подробно.

— Не помня всяка подробност — вдигна рамене касапинът, — но доказателствата бяха ясни: сър Роджър е отишъл до вдовицата Уолмър. Видял го е дърводелецът Девърел — да, известно ни е, че сега е мъртъв — огледа другарите си. — А между другото, ние под закрила ли сме? Сър Роджър беше екзекутиран не по наша вина.

— Никой не казва, че вината е ваша — отвърна Корбет. — Продължавай.

— Имаше очевиден как сър Роджър е бягал от къщата на вдовицата. У него бяха открити вещи на други убити жени.

— Любопитен съм — каза Тресилиън, — а и сър Хю иска да знае какво се случи в стаята на съдебните заседатели, след като се оттеглихте, за да решите. Молкин ви ръководеше, нали така? А Торкъл беше негов заместник?

— Ще съм честен — отвърна Саймън. — Молкин беше гадина. Не ми се нравеше, докато беше жив, няма да започна да го харесвам и сега, когато е мъртъв. Гореше от желание сър Роджър да бъде обесен. Още щом вратата се затвори зад нас, той отсече: „Виновен!“ Торкъл, разбира се, го подкрепи.

— А вие, останалите? — попита Корбет.

Огледа мъжете с обветрени лица и груби, зачервени ръце. Обхвана го съчувствие към тях. Сплашването на съдебните заседатели не беше рядкост, но понякога те можеха да станат изненадващо упорити, най-вече, когато на косъм висеше човешки живот.

— Някои от нас се възпротивиха. Няма да казвам кои. Виждахме, че мрази сър Роджър.

— Заради Фъръл беше — обади се един от другарите на Саймън. — Бях много угрижен заради показанията на Фъръл. Твърдеше, че вдовицата Уолмър била жива, когато сър Роджър си тръгнал. Намекна, че е видял и други да слизат до къщата ѝ.

— А, да — Саймън отново подхвана разказа си. — Но Молкин ни каза да млъкваме. Заяви, че Фъръл е бил подкупен от сър Роджър. Имало вероятност рицарят да се е върнал, а пък хората, които Фъръл забелязал да слизат към къщата на вдовицата Уолмър, вероятно са били Риптън, кралският наместник и другите, които са открили тялото.

— Как гласувахте? — попита Корбет.

— С вдигане на ръце.

— И какво ви убеди?

Корбет се размърда на стола. Щеше му се Ранулф, който седеше до него, да престане да си тананика тихо под носа. Прислужникът улови погледа на господаря си и му намигна. Корбет се зачуди какво не е наред. Обърна се пак към касапина.

— Доказателствата ли? Споменахте заключителната реч на съдията в края на процеса.

— Свидетелските показания на Девърел — касапинът въздъхна. — Посещението при вдовицата Уолмър и вещите, открити в имението на сър Роджър. Молкин ни притискаше, в края на краищата всички се съгласихме — сви рамене. — Излязохме с решението.

— А после? — попита Корбет.

— О, говорили сме си, когато убийствата започнаха отново. — Саймън кимна. — Да, чудехме се дали не е бил екзекутиран невинен човек — касапинът се размърда неспокойно и погледна към вратата.

— Какво има? — попита Корбет. — Имаш да ни кажеш още нещо, нали?

Саймън избърса запотеното си чело с опакото на ръката.

— Искам да направя признание — едва изговори думите той. — Сър Луис, по-рано трябваше да ти го кажа.

— Какво? — попита Корбет.

— Около две години след процеса бях в една кръчма — „Цариградското грозде“, на другия край на града е. Молкин влезе. Беше продал брашно и пропиваше печалбата. В повечето случаи Молкин беше навъсено копеле, винаги търсеше с кого да се сбие. Имаше юмруци като чукове. Започна да ме вика на неговата маса. Беше много настоятелен, затова седнах до него. Доста чаши беше обърнал. Говорихме за едно-друго. Изведнъж ме попита: „Вярваш ли в духове?“ „Какви ги говориш, Молкин?“ отвърнах му. „Сър Роджър Чапълс, отвърна той. Вярваш ли, че може да се върне и духът му да започне да ни тормози, заради стореното от нас?“. Тогава се обърках, такива приказки не ги обичам. „Виновен беше, отвърнах аз. — А ако ти кажа, че не е...“ изломоти Молкин.

— Моля? — прекъсна го Корбет. — Това ли ти каза Молкин?

— Да. Изплаших се. Разпитвах го, но Молкин се затвори в себе си и стана потаен, само почесваше дебелия си нос и премигваше. После ми разказа за кавгата си с браконiera Фъръл. „Каква кавга?“ питам го аз. И излиза, че след процеса Фъръл отишъл при Молкин и му разправял, че сър Роджър е невинен, а той може да го докаже. Молкин му рекъл да иде да се обеси. Фъръл го обвинил, че е погазил клетвата си и после добавил нещо много странно. Твърдял, че в

Мелфорд има следа, която посочва истинския убиец като на картина и че следата е толкова ясна, та всеки може да я види.

— И? — попита Корбет.

— Това е, което Молкин ми разказа. Вече съвсем се беше натряскал и ломотеше какво ли не, затова го зарязах.

— Друго има ли? — попита Корбет.

Мъжете поклатиха отрицателно глави. Корбет им благодари и те припряно си тръгнаха, изпълнени с желание да се махнат колкото може по-далече от зоркия поглед на писаря и неприятните му въпроси.

— Защо толкова си се укротил, сър Морис? — попита го Корбет.

Младият мъж го погледна мрачно.

— Какво друго да сторя, сър Хю? Когато обесиха баща ми, бях момче. Как да тръгна да обикалям Мелфорд и да разпитвам? — изразът му стана суров. — Познавам по очите им, сър Хю. Продължават да го считат за кръволок, за убиец — погледът му омекна. — Аз обаче ти имам вяра. Справедливостта ще възтържествува.

— Сър Луис — Корбет се огледа дали наоколо няма подслушвачи, но изглежда кръчмарят Матю беше прибрал слугите си, — ти беше ли притеснен на процеса срещу сър Роджър?

— Разбира се, но какво можех да сторя? Единственото доказателство, което сър Роджър опроверга, бяха показанията на Девърел.

— Ами свидетелските показания на Фъръл? — попита Корбет.

Сър Луис въздъхна и седна срещу него на стола. Съдията не беше спал добре, клепачите му бяха подпухнали и зачервени.

— Сър Хю, Фъръл беше под закрилата на сър Роджър — той сниши глас. — А има и друго. Преди вдовицата Уолмър бяха убити други млади жени, нали?

Корбет кимна.

— Ами каквото и да ти е казала Соръл, понеже те видях като говореше с нея, Фъръл си беше мошеник. Беше крадец. Браконьерстваше из моите земи, както и из земите на всички останали, но не му обръцахме внимание. Не вършеше кой знае какви поразии, е, вземаше каквото му трябва. Пък и — продължи сър Луис — Фъръл също си падаше по тънката част. Щом дойдеше време за танци и веселби по празниците, той се разгорещаваше и ставаше похотлив като

разгонен заек. Когато станаха убийствата и аз, и Блайдскот направихме разследвания. Подозренията ни се насочиха недвусмислено към Фъръл. Всички знаеха, че закача момичетата. Без знанието на Соръл е ходил по проститутки, на всичкото отгоре познаваше идеално пътищата около града.

— Но Фъръл е мъртъв.

— Дали е мъртъв, Корбет? Къде е трупът му? Какво доказателство имаме, че е мъртъв? Откъде да знаем, че не живее в гората или не се крие в Бийчъм Плейс? Възможно е да се е върнал за кървавите си забавления. Може той да е виновният за убийствата на Молкин, Торкъл и Девърел. Пак ти казвам, Фъръл познава града, околните пътища и пътеките. Често хлопаше по хорските къщи, а и със сигурност е знаел за процепа за наблюдение на Девърел.

— Дали е по силите му да убие Молкин?

Корбет беше увлечен в разсъжденията на Тресилиън.

— О, нашият воденичар беше яко животно, но напиеше ли се, ставаше отпуснат като пихтия. Да му се отреже главата е било толкова лесно, колкото и да се размаже муха, а Торкъл беше страхлив като заек.

— Ако съм схванал правилно разсъжденията ти — обобщи Корбет, — Фъръл е свидетелствал в полза на сър Роджър не само от добро сърце, но и защото е знаел истината. А в същото време си е давал сметка, че никой няма да вземе показанията му на сериозно.

— После — додаде съдията — Фъръл почти си е признал пред Молкин, но е схванал, че е наприказвал излишни приказки и е изчезнал. Криел се е като всеки престъпник, но щом нещата са утихнали, е започнал отново да убива.

— Ще имам предвид казаното от теб — заяви Корбет, — но трябва да се срещна с още някого.

Набързо разказа на Тресилиън и на сър Морис за Маскирания.

— Досега такова нещо не бях чувал — тихо продума Тресилиън, — но е възможно да е Фъръл.

Корбет огледа кръчмата. Чуваше как Матю се кара на слугите в кухнята, а също и шума и ропота от събралите се на двора хора, учудени и недоволни, че не ги пускат в кръчмата.

— Тази вечер ще поговорим за Маскирания в общината — каза сър Луис, — веднага след вечернята.

Сър Луис и Чапълс се сбогуваха, а Корбет поведе своите хора към стаята си.

— Възможно ли е Тресилиън да има право? — попита Ранулф.

— Всичко е възможно — отвърна Корбет. Свали ботушите си и се излегна на леглото. — Убеден съм в едно — и то е, че Фъръл е знаел истината. Трудно ми е да повярвам, че той е убиецът. Соръл не е лъжкия. Сър Луис може и да е прав, че Фъръл е ключът към загадката, но аз продължавам да вярвам, че горкият човек е мъртъв. Онзи касапин също каза истината, той няма какво да крие.

Корбет замълча, а после продължи:

— Какво именно е казал Фъръл на Молкин? Каква ли е онази следа, ясна като на картина? — загледа се в изобразените по тъканта на балдахина гербове. — Ясна като на картина — повтори той. Легна настрани. — Чансън, ти какво откри в общината?

— Не много — отвърна конярят. — Всяка година има по някой изчезнал.

Корбет гледаше малкия триптих на стената.

— Имам за теб поръчение.

— Да, господарю.

— Съобщение до сър Морис.

— Но той тъкмо си тръгна.

— Знам и те моля да ми простиш.

Корбет стана и отиде до писалището си. Ранулф с поглед предупреди Чансън да не възразява. Корбет написа нещо набързо, взе парче восък и запечата бележката.

— Предай я лично на сър Морис. Да не казва на никого за молбата ми, нека не я споменава довечера, а само да ти даде отговор да или не. Разбра ли? Сега изпий чаша ейл долу в кръчмата преди да тръгнеш.

Чансън взе съобщението и тръгна.

— А ти на какво толкова се радваше в кръчмата? — попита Корбет. — Какво се беше разтананикал?

— Адела. Голямо кречетало е — отвърна Ранулф. — Каза ми, че...

— Казала ти е? — прекъсна го Корбет. — Кога е говорила с теб, Ранулф?

Прислужникът му се изчерви.

— Ами миналата нощ ожаднях. Чансън, както се досещаш, не е свършената компания. Не само хърка, като че пръхти кон, но и мирише на такъв.

— И затова си слязъл долу и си поухажвал хубавата Адела. Ранулф, станеш ли свещеник, край на тези нощни ожаднявания.

— Ами тя получи цяла сребърна монета от мен — Ранулф издърпа един стол и седна. — Кръчмарските слугини знаят всички слухове. Гримстоун има слабост към виното. Бъргес непрекъснато се появявал, където не го очакваш. Сър Луис Тресилиън не харесвал хората от града, а сър Морис, преди да се прехласне по дъщерята на сър Луис, често се е клел, че ще търси възмездие за смъртта на баща си. Воденичарят е бил грубиян и негодяй. Жена му със сигурност е шавлива и май тя и сър Роджър са се радвали един на друг, докато съпругът ѝ е отсъствал.

— Дотук всичко ми е известно — прекъсна го Корбет. — Град като град, най-обикновена енория. Иди в кой да е град в кралството...

— Мастър Блайдскот — не съвсем почтително го прекъсна Ранулф.

— О, добрият ни помощник-шериф.

— Не е женен.

— Цяло щастие за някои мъже. Предполагам, че очите му шават към фустите.

— Да, господарю, а също и към момчетата.

— Така ли?

— Така се говори.

— И повече си пада по момчета, отколкото по мъже?

— Слуховете казват така — отвърна Ранулф. — Даже се носи приказка, че преди години сър Роджър е влязъл в пререкание с него заради своя син Морис. Говори се и че Блайдскот е подкупен. Понякога е страхливец, а друг път е кавгаджия, непрекъснато се чуди кому и за колко да продаде душата си.

— Следователно, Ранулф, той е човек, който лесно може да бъде изнудван. Блайдскот е навредил на сър Роджър като е направил така, че Молкин да е сред съдебните заседатели, а пък останалите са хора, които не са били в състояние да му се опънат.

— Имаше ли полза от преписа от процеса?

— Не, Ранулф. Наричат го препис, но всъщност е обобщение, няма нищо ново в него. Процедурата е била водена от служител от Ипсуич, кралски правник, прикрепен към градския съвет, чиято задача е била лесна.

— Ще хванем ли истинския убиец?

— Не знам — измърмори Корбет. — Ранулф, знаем само онова, което хората ни казват. А както ти е известно, не е трудно хората да бъдат накарани да говорят едно или друго. Някои забравят, други прикриват, малцина ще ни кажат, каквото искаме да знаем. Да не забравяме и откровените лъжи. Разбира се, убиецът, или по-добре да кажа убийците, могат да допуснат грешка.

— Имаме си работа с двама, така ли?

— Да. Първият обича да плаши до смърт млади момичета, да ги насилва и убива. Вторият — не знам дали е тя или той — е подхванал кървава война срещу хората, които са пратили сър Роджър на ешафода.

Корбет се сети за думите на старата Крауфорд за Хаселдема. Седна и с половин ухо се заслуша в шумовете от кръчмата долу.

— Какво ще стане, ако нищо не можем да докажем?

— Тогава, Ранулф, няма да можем да докажем нищо. Кралят ни даде малко време. Скоро след празника на Все светии свиква Кралския съвет в Уестминстър и трябва да присъстваме на него. Слушай, иди до църквата. Попитай отец Гримстоун дали мога да взема на заем регистъра на покойниците?

— Защо?

— Защото го искам.

Ранулф се намръщи и излезе. Затвори вратата след себе си и отправи вулгарен жест с ръка по посока на господаря си. Хубаво, помисли си, вечно киселият му господар щеше да седи, да се въси, а после да снове из стаята като котка, която си играе с мишка. Но толкова лесно ли ще се хванат истинските убийци?

Ранулф шумно заслиза по стълбите. Толкова беше потънал в мислите си, че дори не се поспря да пощипне Адела.

Горе в стаята си Корбет лежеше на леглото. Опитваше се да си припомни плана на Мелфорд, този разпрострял се във всички посоки град и тихите му, потайни околности. В едно Тресилиън имаше право: човек като Фъръл можеше да се крие извън града. Но убийствата? Направи опит да се постави на мястото на младата Елизабет, чието

нещастно тяло сега погребваха в гробището. Пълно с романтични блянове момиче, което вероятно е роптаело срещу ограниченията вкъщи, Елизабет винаги била готова да изтича по някаква поръчка до пазара, използвала е всеки повод да се спре и да побъбри с други хора. Не, реши той, Маскирания не би я заговорил в града. Нима Елизабет е щяла да се спре, ако от прага на някоя къща я привика непознат глас? А срещата с някой, маскиран като демон, наред път в полето, би я ужасила още повече... Нещо не пасваше. Трябваше да запълни тази пролука в разсъжденията си. По някакъв начин Елизабет, както и другите, са били подлъгани да идат в полето, на някое безлюдно място, където убиецът ги е причаквал. Извършвал е сатанинското си дело, после е скривал трупа — или се е опитвал да го скрие.

Пет години по-рано обаче нещата се объркали. Може сър Роджър да е разбрал кой е убиецът. Тогава капанът е щракнал около сър Роджър, бил е обвинен в убийството на вдовицата Уолмър. Никак не е било трудно: ако слуховете са верни, сър Роджър е бил похотлив развратник. Убиецът добре е заложил капана. Не само убивал момичета, но и насъбрал тайни сведения за гражданите на Мелфорд, които да му бъдат от полза. Взема от своите жертви дрънкулки и ги праща на сър Роджър. Корбет се намести по-удобно върху меките възглавници. Но това не е било достатъчно, затова е изнудвал Блайдскот, Молкин, Торкъл и Девърел. Принудил ги е да играят по неговата свирка и участта на сър Роджър вече е била с предизвестен край.

— Изпитва наслада — продума на глас Корбет. — Убиецът изпитва наслада от властта, която има.

Наричат го Удушвача, Маскирания, но прилича повече на играч на шах, разсъждаваше той. Гледа на другите хора като шахматни фигурки, които мести според волята си. Харесва му да ги наблюдава как следват плана му. Но кой може да има толкова власт? Сър Луис? Сър Морис? И двамата са богати благородници. Могат да имат съгледвачи и свои хора, които да подслушват разговорите на онези, които са набелязали. Но самият сър Луис беше нападат. А и беше играл важна роля в процеса на сър Роджър. А сър Морис? Мъж, който се е посветил на възстановяването на бащиното име, и който не храни почти никакви топли чувства към хората от Мелфорд. А и за кой убиец мислеше? Корбет поклати глава. Следваха останалите: отец Гримстоун,

с неговото пиене и затвореност в себе си, куратът Робърт с неговите скрити тревоги и дълбоко чувство за вина. Или Бъргес? Може ли Блайдскот да е убиец? Мъж, който може и да не харесва жените? Или забравяше някого? Корбет удари с юмрук по бедрото си. Двама убийци ли са, терзаеше се той, или един? Убийствата на Молкин и на останалите свързани с делото са станали, след като убийствата на момичетата са започнали отново. Какво означава това? Корбет чу стъпки отвън и въздъхна. Ранулф влезе, следван от Бъргес.

— Сам донесох регистъра — каза старият войник. Извади го от кожената торба и го постави на стол до леглото на Корбет. — Не трябва да го позволявам, но ти си кралският писар. Ако поседя долу в кръчмата и по-късно го взема...

Корбет посегна към кесията си.

— Не, не — възрази Бъргес. — Мога да си платя сам ейла, сър Хю. Долу в кръчмата съм.

Ранулф затвори вратата след него. Корбет взе регистъра и го запрелиства.

— Е, Чансън се носи в галоп към сър Морис — подкачи го Ранулф. — Ти пък се заемаш с мъртвите.

Корбет се усмихна над книгата.

— Ами ако ти се занимаваше със смъртта на сър Роджър...? — Корбет замълча. — Не, да те попитам другояче. Според теб кой се страхува най-много?

— Може би сър Луис?

— Но той е богат лорд!

— Тогава Блайдскот — отбеляза Ранулф.

— Съгласен съм, и малко можем да направим за спасението му. Но пообиколи из Мелфорд, Ранулф, виж дали можеш да проследиш нашия дебел помощник-шериф, после го доведи тук, за да го поразпитам.

— Друго има ли?

— Помоли Адела да се качи. Кажй й, че няма от какво да се страхува.

— Ами ако случайно лейди Мейв научи? Дали не е по-добре — подразни го Ранулф — да остана, за да следя за спазването на добрите нрави?

— Помоли я да се качи горе — повтори Корбет. — Тя трябва да се страхува повече от приносителя на съобщението, отколкото от изпращача.

Ранулф взе плаща и колана на меча си и слезе по стълбите. Не след дълго Адела почука на вратата на стаята. Влезе леко поизплашена, но все още с оперен вид, държанието ѝ беше престорено смирено, остана права, с отпуснати покрай тялото ръце.

— Седни — Корбет ѝ посочи стол. — Мисля, че познаваш Ранулф.

Тя потърси подигравка в думите му, но не успя да я открие. Писарят не я гледаше похотливо или с присмех, погледът му беше по-скоро мек и тъжен.

— Какво желаяш, господарю?

— Да ми отделиш малко от времето си. Съжалявам, че Чансън и Ранулф са се позабавлявали за твоя сметка, като са те накарали да излезеш от кръчмата — припряно добави той.

Адела повдигна едното си рамо.

— Какво зло може да ми стори мъж наред пълния с хора пазар?

— А опитвал ли се е някой мъж да ти стори зло, Адела?

Тя се усмихна сладко.

— Повечето мъже мислят с онова в гащите си.

— Така ли? — засмя се Корбет. — Но ти можеш да се грижиш за себе си, нали?

— Един бърз шамар или дори ритник, господарю, вършат работа.

— Ти последна си говорила с коларската дъщеря, Елизабет, нали?

— Да, но това вече съм го казвала. Тя бързаше да си тръгне. Мислех, че си отива вкъщи.

— Говорила ли е някога за Маскирания или за някой друг предрешен мъж?

— Не.

— Каж ми, Адела, ако наред полето срещнеш мъж, яздец кон, който носи една от ония страшни маски, като в театралните представления...?

— Ще избягам и ще се скрия — тя се разсмя.

— А ако, примерно, тази вечер си тръгнеш за вкъщи и някой в тъмнината те повика по име?

— Ако има някой с мен, може би ще спра.

— А ако гласът ти каже, че трябва да идеш на това и това място, където ще те чака твой обожател или има оставен подарък?

— Нямах да повярвам. Нямах да стоя така. Щях да се опитам да видя кой е.

— А ако този мъж носи маска?

— Ще се разпищя и ще избягам. Защо са тия въпроси? Научих си урока преди... — тя замълча.

— Какво имаш предвид? — остро попита Корбет.

— О, преди около четири месеца, онзи идиот Питъркин — той не е чак толкова малоумен, колкото изглежда — ми донесе съобщение.

— Какво гласеше съобщението?

Тя затвори очи.

— В Хамдън Миър подарък за моята любима има. Щом рогът прозвучи^[1], ще се появи пред нейните очи.

Корбет я помоли да го повтори.

— Скалъпени стихчета — измърмори той.

— Такъв си е Питъркин — отбеляза Адела. — Снове насамнатам като заек. Питай кръчмаря, той ще ти каже, че влюбените са използвали Питъркин още от дете да разнася съобщенията им.

— А ти отиде ли до Хамдън Миър?

— Да. Това е тресавище в една горичка на юг от града. Нямах търпение. Искях да знам кой е. След като рогът обяви края на пазарния ден, кръчмата се пълни с народ.

— Защо при Хамдън Миър? — попита Корбет. — Защо не при Дяволския дъб или Гъли Лейн?

Тя се усмихна.

— Там си играех като дете.

— И там си завела първия си любим?

— Да, но не казвай на кръчмаря Матю, непрекъснато се бие в гърдите, че странноприемницата му има добро име.

— И какво стана тогава?

— Отидох и зачаках. Търсих и рових, но нямах нищо. Беше някаква лоша шега, после се прибрах.

— Разпитва ли после Питъркин за случилото се?

— Да, без много шум. Не исках да се чувствам идиот като него. Зяпаше ме и каза, че било само стихче, което научил и толкова.

— Но първия път не се усъмни в думите му, нали?

— Показа ми монета, каза, че му я дали, за да ми предаде съобщението — Адела сви рамене. — Това ме убеди — тя явно се притесни.

— Знаеш какво ще те попитам — каза Корбет. — Така ли е била подмамена Елизабет?

— Предполагам, но не мога да го докажа — прошепна тя. — Беше ме страх. Не исках да стана за посмешище. Докато съм жива в кръчмата щяха да ми припомнят как Питъркин ме е преметнал. Дори и да бях казала — кой щеше да ми повярва? Как щях да го докажа?

Корбет извади монета от кесията си, прекоси стаята и я сложи в ръката на младата жена.

— Това пък за какво, господарю? — дръзко го погледна тя.

— Защото поседя с мен — отвърна ѝ Корбет. — Ако бях на твое място, щях да ида до църквата, да си купя свещ и да я запаля.

Младата слугиня го погледна озадачена. Корбет отвори вратата. Тя излезе, а той затвори и заключи след нея.

— Поиграла си на криеница със смъртта — прошепна той. — Но тя те е оставила да се измъкнеш...

Корбет отиде до прозореца и се загледа в коняря, който се въртеше около конете долу в двора.

„Разбира се, Питъркин!“, помисли си Корбет. Клетият Питъркин, който е в непрекъснат ужас да не го отведат, толкова е лесно да го изплашиш, да го подкупиш! Кой се занимава с него? Мъжът може и да беше малоумен, но са го карали да учи едно и също стихче отново и отново, като само името на мястото е било различно. Корбет се почуди колко ли момичета от града са получили подобна покана? Някои са я пренебрегнали, изгонили са го, защото в главата на Питъркин няма и капка ум. Други, като Адела, са се отзовали, но вероятно или в погрешно време или на погрешно място и нищо не са открили. Клетата Елизабет не е била от щастливките. Никому не е казала, разбира се. Не е искала никой да научи тайната ѝ, както каза Адела, щяла е да излезе глупачка, ако не намерела никакъв подарък.

Корбет се обърна с гръб към прозореца. Никой не би направил връзка между слабоумния Питъркин и убийствата. Питъркин е безпомощен идиот, жена като Адела едва ли би видяла в него заплаха. Корбет мрачно се усмихна. Убиецът беше умен: любовни срещи,

съобщения! Както и самата Адела беше подсказала — младите момичета не искаха други да узнаят за тези неща — убиецът използваше това, че момичетата пазят такива тайни за себе си.

Корбет вдигна регистъра на покойниците.

— Не удря два пъти на едно и също място — измърмори. — Нанася удара само веднъж!

Елизабет е била примамена да иде на мястото, където я е чакал Маскирания. Питъркин беше идеалният приносител на съобщението. Вероятно след ден или два съобщението и споменът за него щяха да се изпарят, и дори идиотът да разбере, че става нещо нередно, как ще разгласи стореното от него? Корбет задължително ще си поприказва с Питъркин. Междувременно... Отвори регистъра на покойниците и като го отгърна двайсет години назад, започна да чете. Припомни си стиховете от една поема:

*Сред мъртвите вървах
И истината открих сред тях.*

Корбет дълго и старателно изчете регистъра на покойниците и намери каквото търсеше: смъртни случаи, които нямаха обяснение. Затвори го и седна. Мелфорд наистина беше кървава касапница! Сети се за Бийчъм Плейс и жалкия скелет, скрит в стената на стария параклис.

— Някои са изчезнали — прошепна на себе си Корбет. — Други са заровени, което значи, че не всички са намерени!

Спомни си думите на Тресилиън за браконiera Фъръл. Беше ли възможно?

— Двама убийци! — отново промърмори Корбет.

Замисли се за Фъръл и Соръл. Фъръл е бил похотлив браконьер, а Соръл? На какво се беше посветила? На справедливост? На отмъщение? И двамата познават полето като пръстите на ръцете си, а и какво ли е имал предвид Фъръл с думите „истината е ясна като на картина“?

Корбет отмести назад стола си, изправи се и посегна за плаща и колана с меча си.

[1] Изсвирване на рог е било знак за затваряне на пазарите в Средновековна Англия. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Соръл плъзгаше разсеян поглед по рисунките на стените в Бийчъм Плейс. Вслушваше се внимателно и в шумовете, които се чуваха отвън. От време на време някои хора идваха да си купят прясно месо. До нея бяха стигнали слухове за важна и тържествена гощавка в общината тази вечер.

— Няма по-подходящо време за малко незаконен лов — промърмори си тя.

Соръл отиде до нишата със статуята на Светата Дева. Мушна ръка зад нея и измъкна мазен свитък, парче велен, което беше купила от пазара в Мелфорд. Отнесе го на масата, приглади го и зачете надрасканите на него имена. Соръл познаваше буквите. В края на краищата, тя беше дъщеря на търговец и беше начетена, но за нейно нещастие се беше влюбила и се бе оказала отхвърлена и от възлюбения, и от семейството си. Имената не бяха изписани правилно, буквите бяха разкривени, но Соръл ги разпознаваше. Прокара пръсти по списъка: Тресилиън, Молкин, Торкъл, Девърел, Риптън...

— Да — прошепна — и още неколцина други.

Взе камата си и до имената на вече убитите проряза разкривени кръстчета. Вдигна велена. Едно име привлече вниманието ѝ.

— Уолтър Блайдскот! — каза тя. — И твоето време ще дойде!

Соръл тържествуваше при вестта за смъртта на Девърел и се чудеше докъде е стигнал в разплитането на загадката писарят. Не му каза всичко. О, не! Върна обратно пергамента и повдигна окачения на стената гоблен. Издълбаната недодялана рисунка под него не беше на Фъръл, а нейна: груба карта на полетата.

В центъра, заобиколен от гори, бе изобразен Мелфорд. По границата на кръга имаше издълбани кръстове, които бележеха местата, където Соръл беше открила поне седем-осем други тела. Тя съсредоточено ги разгледа. Вече си даваше сметка защо скитащите цигани страняха от града и от пътищата, които водеха към него. Не можеше да разкрие тайната си на писаря. Понякога съмнения обземаха

и нея самата. Ами ако Фъръл е жив? Може да се промъква сред дърветата като призрак. Беше по-тих и от бухал, излязъл на лов. Нагласи обратно гоблена, погледът ѝ се спря на покритото с червен балдахин легло. Фъръл не би извършил подобни злодеяния! В любовта му нямаше нищо извратено. Припомни си любовните им игри в леглото. Фъръл беше страстен като разгонен жребец. Защо ще му е да погубва самотни момичета? Да се беше вслушвала повече в приказките на Фъръл в седмиците след екзекуцията на сър Роджър...

Тя дочу шум и замръзна. От залата ли дойде? Имаше ли тук друг човек? Взе арбалета от стената, където висеше. Отвори сандъка и извади малък колчан със стрели. Постави една в арбалета и несръчно опъна тетивата. Може да е било само вятър и да няма причина да се страхува. Соръл излезе от дневната. В залата се процеждаха струйки мъгла.

— Има ли някой тук?

Гълъб запляска с криле и излетя шумно от гнездото си в една цепнатина на стената. Соръл се поуспокои. Гълъбът би се подплашил по-рано, ако вече имаше някой в залата. Тръгна през залата към калдъръмения двор. Всичко изглеждаше наред. Обърна се и влезе през портата, огледа дървения мост и застина. От часове не беше излизала: едно скорошно мокро петно привлече погледа ѝ. Някой или нещо беше минало преди малко от там. Завъртя се. Натрапник ли се беше вмъкнал в Бийчъм Плейс? Според обичая, новодошлият трябваше отдалеч да извика за поздрав, за да разсее всякакъв страх или подозрение у домакините. Соръл осъзна, че ръцете ѝ треперят. Върна се обратно през портата и вдигна поглед към отбранителните процепи — тесни отвори в стената, направени така, че защитниците да засипват с огън и стрели преминалите през главната порта нападатели. Около плета не се виждаше никой. Слабото място на Бийчъм Плейс, разсъди Соръл, беше, че е омагьосан кръг от порутени стени и паянтови стъпала. Цяла шайка можеше да се вмъкне тук, и ако разбойниците стъпваха тихо, никой нямаше да ги усети.

Соръл вдигна арбалета на прицел, но рамото му не беше добре смазано и тя едва опъна тетивата. Прекоси калдъръмения двор. Шум ли чу, стъпки ли? Соръл се затича. Обхваната от страх, не тръгна към залата, а по стъпалата към параклиса. Стигна до стълбата и се обърна, не влезе, ами се качи още по-нагоре, към помещението за провизии.

Фъръл го наричаше наблюдателницата. Втурна се, хлопна разбитата врата и облегна гръб на нея, сърцето ѝ биеше лудо, въздухът не ѝ достигаше. Опита да се овладее, избърса потните си длани и се заслуша в шумовете отвън. Зачака да чуе стъпки, да се блъска по вратата, но нищо не се случи.

Бързо отиде до един от прозорците и заоглежда полето по посока на Мелфорд. Погледът ѝ улови някакво движение, по Фалмър Лейн се спускаше ездач. Кой ли можеше да бъде? Отдалечи се от разкривения перваз на прозореца и, напрегнала слух, се върна до вратата. След време си отдъхна и прокле глупостта си. Предпазливо отвори вратата и слезе по стъпалата. Не виждаше никаква следа от преследвач. Нямаше никой в параклиса. Притисна по-здрави арбалета и излезе на калдъръмения двор. Никой. Забърза към залата.

После Соръл не разбра добре какво точно се случи. Докато бързаше към залата, от дясната ѝ страна се отдели някаква сянка. Нападателят ѝ я беше причакал скрит зад колоната. Пред погледа ѝ се мерна въже, праметнато над главата ѝ и тя инстинктивно посегна с ръка към гърлото си, за да не може нападателят да стегне здраво примката. Тънкото въже се впи остро в ръката ѝ. Соръл се опита да се измъкне, но нападателят ѝ я дърпаше. С тялото си усети, че трябва да му се остави, за да разхлаби хватката от въжето, а със свободната си ръка заудря назад. Тънкото въже вече се врязваше в ръката ѝ, болката беше неистова. Не можеше да диша, но си даде сметка, че е повече от ужас, отколкото от въжето около шията ѝ. Залюля се напред-назад. Долови учестеното дишане зад себе си, почувства коляното, което я притискаше в кръста. Събрала всички сили, Соръл се отблъсна назад, нападателят ѝ политна към ъгъла на каменната колона. Със свободната си ръка сграбчи неговата. Хватката на въжето се разхлаби. Соръл се освободи. Залитна напред и погледна през рамо: нападателят ѝ се беше ударил в каменния рѳб и бе наранил раменете и тила си. Беше облечен като странстващите монаси — тъмен плащ, качулка и платнена маска на лицето си.

Без да губи миг, Соръл хукна към залата. Стигна до стъпалата на подиума и залитна. Чу, че онзи я преследва, но успя да се вмъкне през вратата на дневната, затвори я с трясък и дръпна резетата. Рухна на пода, а болката пулсираше в цялото ѝ тяло. Имаше дълбока рана от лявата страна на врата си, дланта ѝ кървеше, кръстът я болеше, сякаш

са я ударили с тояга, а ръцете ѝ тежаха като оловни. Чу как нападателят ѝ се опитва да разбие вратата, но тя не поддаваше.

— Махай се, кучи сине! — изпищя Соръл.

Думкането спря, вместо него тя чу дращене, сякаш животно драска по вратата с остри нокти. Соръл се изправи на колене. Именно това се опитваше да направи! Нападателят ѝ беше извадил камата си и търсеше процеп във вратата, като се опитваше да разхлаби кожените панти. Соръл се огледа, хвърли арбалета. Изтича към раклата, измъкна от там дълга тънка уелска кама и сграбчи тоягата си. Дращенето продължаваше. Соръл се върна до вратата и заразглежда пантите — дебели кожени каишки. Щеше да отнеме известно време, за да ги поразхлаби. Погледна през прозореца. Можеше да се опита да избяга. Ако стигнеше до дърветата, сигурно щеше да успее да се отскубне от нападателя си. Пое си въздух и тръгна на пръсти.

Отвори капациите на прозорците, огледа се наляво и надясно. Тъкмо щеше да провере главата си, когато видя тъмна сянка да се промушва през един голям отвор в стената на залата. Нападателят ѝ добре беше проучил мястото. Бързо се отдръпна, затвори капациите и ги залости. Постоя неподвижно, напрегна слух. Дращенето беше спряло. Чу шум и скочи, когато капациите започнаха да пукат. Сега се опитваше да влезе през тях. Соръл побягна. Капациите бяха от як дъб, пантите им бяха здрави, но между тях имаше пролука. Видя как камата се плъзва в нея. Нападателят ѝ се опитваше да махне резето. Замахна с тоягата и камата се отдръпна.

Беше подгизнала от пот. Ами ако нападателят ѝ зачака нощта? Тогава чу някой отдалеч да вика за поздрав. Викът отекна из целия Бийчъм Плейс, чу и името си.

— Тук съм! — изпищя Соръл.

Свлече се на един стол. Изглежда нападателят ѝ беше изчезнал, но уплашената до смърт Соръл нямаше сили да се изправи. Седеше замаяна, чувстваше как болката разкъсва врата ѝ и тупти в ръката ѝ. Трябваше ѝ известно време да осъзнае, че на вратата се тропа. Грабна тоягата и ножа.

— Кой е? — изнемощяло попита тя.

— Сър Хю Корбет.

— Не ти вярвам.

— Какво за Бога става, Соръл?

Соръл затвори очи и се опита да се съсредоточи. Гласът звучеше познато, но дали не беше клопка?

— Вдясно — каза тя — в залата, има голяма пролука в стената. Излез на открито.

— Соръл, какви са тия щуротии?

— Излез! — нареди тя.

Чу ругатня. Соръл се приближи предпазливо до капаците на прозорците.

— Приблѝжи се до прозореца! — провикна се през пролуката. — Стой там!

Чу потракването от токове на ботуши за езда. Трябва да беше писарят. Присви очи и долепи лице до процѝпа в капака. Беше сѝр Хю Корбет, с отметнат назад плащ, поставил ръка на дръжката на мѝча си. Соръл дръпна резето и отвори капаците на прозорците.

— За Бога! — възкликна Корбет.

Затича обратно към залата и почти веднага, щом Соръл дръпна резетата, той полетя през вратата; Соръл падна в ръцете му. Корбет я вдигна, пренесе я до леглото, отметна с рамо завесите около него и внимателно я сложи върху избелялата покривка. Напълни от една кана чаша с вода и ѝ я подаде; сетне опипа леко порязванията по ръката ѝ и отстрани на врата ѝ. Тя затрепери, и Корбет я загърна сѝс завивката.

— Кой те нападна?

Тя сграбчи ръката му.

— Не ме оставяй — замоли го тя. — От теб ще се уплаши.

Корбет се мъчеше да я успокои. Според напътствията ѝ, отиде до помещението за провизии, запали мангала и като проклинаше и кашляше от пушека, го довлече в дневната. После загрѝя вино. Като привърши, Соръл вече седеше на ръба на леглото.

— От теб няма да стане добра домакиня — немощно се усмихна тя, — но ти благодаря, сѝр Хю.

Изпи на големи глѝтки виното.

— Видя ли кой беше нападателят? — попита Корбет.

— Не сѝм сигурна. Бях сама тук. Разбрах, че някой е влязъл в Бийчъм Плейс. Бях във вътрешния двор. Чух неясен шум, но не побягнах накѝдето трябваше.

Разказваше насечено, а очите ѝ гледаха диво Корбет.

— Откъде да знам, че не си бил ти?

— Не говори глупости — примъкна стол Корбет. — Поднесох ти вино, подгрятото с подправки, не те заплаших с въже!

Отиде и пусна резетата на капациите на прозорците.

— Залости вратата след мен — нареди той и излезе към залата. Успя да различи в прахта по подиума и при входа на залата следите от схватката. Излезе до портата и огледа подвижния мост. През рамо погледна към мястото, където беше вързал коня си. Нападателят вероятно е дошъл пеша. Чул е, че Корбет приближава, пуснал го е да влезе и се е измъкнал по моста. Високите треви и дърветата са го скрили. Вече можеше да е в Мелфорд.

Корбет се върна в дневната при Соръл. Беше се посъвзела вече, пред нея на масата имаше малко гърне. Старателно натриваше с някаква смес ръката и врата си.

— Отвара от мъх — обясни тя — смесена с паяжини и пресечено мляко. Лекува много неща.

Корбет се сети за получената преди време в гърдите рана. Беше изцерена, но се случваше, както и в този миг, да го присвива стара болка в мускулите и костите.

— Имаш повече късмет от мен.

— Видях те — усмихна се Соръл, — когато се скрих в стаята над параклиса. Зърнах ездач, който се спускаше по Фалмър Лейн. Ако не беше дошъл...

— Успя ли да видиш нападателя? Имаше ли у него нещо, което да разпознаеш?

Соръл поклати глава.

— Сигурен ли си, че си е отишъл? — попита тя.

— Като истински убиец, който избягва шумотевицата, вече си е отишъл. По-скоро се учудвам, защо е дошъл тук.

— Ти защо дойде?

— Ами причините, мистрес, са две. Колкото са според мен и убийците в Мелфорд. Да, имаме си работа с двама убийци. Единият е Удушвача, или Маскирания, насилникът и убиецът на жени. Както ти ми каза, той върлува из тия пътища и пътеки като невестулка. Понякога напада скитащи момичета, които като теб бродят от град на град и търсят нов живот, работа, къшей хляб и някоя и друга пара. Те са лесни жертви — Корбет спря, за да избере подходящите думи. — Понякога обаче — продължи той — този убиец не може да овладее

похотта си. По някакъв начин примамва момичета от града в полето, където ги насилва и ги удушава с въже.

— А вторият убиец?

— О, вторият няма нищо общо с изнасилванията. Странно е, но той търси справедливост. Очевидно смята, че са обесили не когото трябва. Че сър Роджър Чапълс е невинен, а процесът е бил подигравка. Затова той — Корбет замълча — или тя... е започнал кърваво отмъщение срещу виновниците. На път за Мелфорд е нападат Тресилиън. Девърел е получил стрела от арбалет в главата. Мозъкът на Торкъл е направен на пихтия. Главата на Молкин е отрязана. Странно, нали — замлъкна той — как и тримата са получили наранявания по главата? И така — продължи Корбет — двама са вярвали в невинността на Чапълс: сър Роджър, който сега отговаря пред Божия съд...

— И моят мъж, Фъръл.

— Да, Соръл, и твоят мъж, Фъръл.

— Но той също е при Бог.

— Така ли е? — попита Корбет. — Или още се крие, промъква се тихо като ангел на отмъщението между дърветата? Стреля по сър Луис, посещава Девърел посред нощ, да не говорим за старите му врагове, Молкин и Торкъл. Хайде — потупа я Корбет по коляното, — възможно е. Пък и кой ти оставя парите? Не е ли Фъръл, обзет от вина, че те е изоставил?

— Не, не би го направил. Мисля, че парите ги праща младият Чапълс, като благодарност за онова, което се опитахме да сторим за баща му. Казвам ти, писарю, Фъръл е мъртъв. — Соръл потупа гърдите си. — Да, понякога и аз имам колебания, но знам, че е мъртъв и погребан в безименен гроб.

— Нека заради спора — намести се на стола си Корбет, — да приемем, че е така — той замълча. — Между другото виждала ли си Блайдскот? Ранулф го търси. Фъръл не е харесвал Блайдскот, нали?

— Никой не харесва Блайдскот — озъби се Соръл. — Най-вече калайджиите, които имат малки синове. Казвам ти, писарю, ако Фъръл е искал да убие Блайдскот, още преди години да го е сторил. Може би трябваше да го направи. Нашият помощник-шериф е нищожество — Соръл помести глава и потръпна от болката във врата си. — Но Фъръл е мъртъв.

— Тогава стигаме до теб, Соръл.

Тя зяпна насреща му.

— Не се преструвай на невинна — измърмори Корбет. — Умна и способна жена си, Соръл. Познаваш околностите на Мелфорд. Служиш си с лък, достатъчно силна си да въртиш меч или прът за вършеене на жито. Можеш дебнешком да се промъкваш из полето, без да те забележат. Мразила си Молкин и останалите, защото са се подиграли с Фъръл, пренебрегнали са свидетелските му показания. Заради тях е бил обесен сър Роджър, а по-късно Фъръл е изчезнал. Задоволството ти от смъртта на Девърел беше очевидно — погледът му беше настойчив. — Чудя се дали някой от тях не е убил Фъръл? Чак толкова ли е започнал да ги притеснява, че са го убили? Дали трупът му не лежи заровен под воденицата на Молкин? Или пък някъде из имотите на Торкъл?

Соръл сведе глава.

— Погледни фактите — настойчиво продължаваше Корбет. — Когато сър Луис Тресилиън е яздел на път за Мелфорд, за да се срещнем, е бил нападнат. С изключение на теб, Соръл, всички други бяха в криптата на църквата.

— Риптън не беше там.

— Но защо му е на Риптън да напада кралския съдия? — Корбет посочи износените ѝ кожени ботуши. — По-вероятно е ти да си смъкнала ботушите си, да си взела лъка и колчан стрели и да си направила опит да убиеш Тресилиън.

— Защо? Аз не тая обида към него.

— Но той е отговорен за обесването на Чапълс и следователно за изчезването на Фъръл. Може да си го подозирала и в убийството на Фъръл, нали? Мъжът ти настояваше ли, че сър Луис е допуснал грешка с присъдата?

— Огледах мястото на засадата — ядно му отвърна Соръл. — Ако аз бях насочила стрела към сър Луис, нямаше да пропусна. С първата може би, но със сигурност не и с втората.

Корбет се втренчи някъде над главата ѝ. Не му беше минавало през ум. Пък и не беше ли сър Луис споменал за мъжки глас...

— Но си скитосвала из ливадите и горите същия следобед. Трябва да си видяла някого. Тайнственият стрелец вероятно е същият

човек, който нескоропосано е изписал съобщението върху надгробния камък на сър Роджър, както и на другите места.

— Никъде не съм скитосвала, писарю. Ходих до Мелфорд, за да присъствам на пристигането ти. Посетих и Девърел — тя прехапа устни.

— И до това ще стигнем — кимна Корбет.

— После си тръгнах и зачаках в покрайнините — продължи Соръл. — Щом ти излезе от църквата, започнах да те следя отблизо, но, ако ме питаш, изобщо не съм срещала никакви тайнствени стрелци. Макар да няма спор, че сър Луис е бил нападнат.

— Ходила си при Девърел, така ли? Знаеше ли за нишата до входната порта и за процепа за наблюдение?

— Знаех.

— Беше ли там, когато правех оглед на трупа?

— Половината Мелфорд беше там. Това не ме прави убийца. Да не искаш да кажеш, че съм убила Торкъл и Молкин?

— Възможно е — отвърна й Корбет. — Може би си успяла да ги изненадаш и двамата. Един удар би бил достатъчен и в двата случая.

— Не съм — извика тя. Скочи на крака. — И защо ме обвиняваш?

— Както вече казах, убийците в Мелфорд са двама. Сега да поговорим за днешното нападение над теб. Може би вмешателството ти в кървавото му дело е ядосало Маскирания, и той е дошъл да ти затвори устата завинаги.

— Не мога да докажа невинността си — Соръл отиде до прозореца и блъсна навън капациите, за да поеме жадно свеж въздух. — Никого не съм убивала, писарю.

— Не си ли, Соръл? Никога не си вдигала ръка срещу някого?

Тя стоеше до прозореца, раменете й трепереха.

— Затова ли избяга от Норич? — безжалостно продължи Корбет. — Твърде груб ли стана клиентът? Защо е цялата тая потайност, смяната на името?

— Да, убих човек!... Отбранявах се — Соръл се обърна и се облегна на перваза на прозореца. — Искаше да ме нарани, да реже с нож тялото ми и да ме гледа как пиция от болка. Беше пиян. В боричкането взех ножа му и го забих в сърцето му. Не знам кой е бил, нито откъде е идвал, случи се в някаква мръсна уличка. Бях

проститутка, той беше клиент. Час след смъртта му напуснах Норич и повече не се върнах. Е, мастър писарю, ще ме арестуваш ли?

Корбет поклати глава.

— Някои мъже сами си изпросват смъртта. Повече ме интересува настоящето.

— Мен също, писарю! Никого не съм убила. О, минавало ми е неведнъж през ума. Но да вземем например сър Луис Тресилиън. Наистина ли мислиш, мастър писарю, че не бих го улучила? И защо да убивам Девърел, Торкъл или Молкин? — тя се приближи и се изправи пред него. — Молах се за деня, в който ще се появиш. Щях да съм доволна хора като тях да се изправят пред съда и да бъдат разпитвани, както ти сега ме разпитваш!

Корбет съсредоточено се вгледа в жената. Открай време се гордеше с логиката и здравия си разум, но Мейв често го съветваше: „Слушай сърцето си, Хю, истината понякога има своя собствена логика“.

— Добре — Корбет улови ръката ѝ. Разтвори пръстите ѝ и огледа белия ленен плат, увит около ранената ѝ ръка. — Вярвам ти, Соръл. Въпросът, който ще продължи да ме гложди, е, защо Маскирания — мисля, че е бил тъкмо той — е дошъл в Бийчъм Плейс, за да те убие?

— И какъв е отговорът според теб?

Корбет прехапа устни.

— Когато те срещнах за първи път, ми каза, че имаш да ми разкажеш много неща за Мелфорд, но ще ме оставиш сам да си направя заключенията. Може убиецът също да си е дал сметка, че знаеш много. Може да си мисли, че знаеш повече, отколкото трябва и да иска да те накара да замълчиш — Корбет щракна с пръсти. — Или пък — той стана на крака — може Фъръл да ти е казал нещо? Да ти е доверил онова, което е довело до тайнственото му изчезване?

Соръл поклати глава.

— Ако беше така, нямаше да го забравя.

— Не — настоя Корбет. — Говорих с един от съдебните заседатели. Веднъж срещнал Молкин пиян. Воденичарят му доверил как Фъръл разправял, че истината за убиеца е ясна като картина. Знаеш ли какво е имал предвид?

— Много неща ми е разправял Фъръл — кротко отговори тя, — но не и това. Ако го е казал, не съм му обърнала внимание. Искам да ти

покажа нещо, писарю.

Отиде, свали гоблена и откри грубо нарисуваната си на стената карта.

— Не ти казах всичко — обясни тя. — Но това е Мелфорд. Тук е Фалмър Лейн — посочи тя едно ъгълче от картата. — Дяволския дъб. Тия кръстове отбелязват местата, от които Фъръл държеше да стоя настрана.

Корбет се вгледа в рисунката. Толкова несръчно беше нарисувана, че ако не му беше обяснила всеки знак, нямаше нищо да разбере. Поклати глава.

— Не мисля, че Фъръл е говорел за някаква карта!

Отиде до другите рисунки и започна съсредоточено да ги разглежда. Соръл също се приближи.

— Нищо не разбирам — Корбет поклати глава, — нищичко! Къде другаде може да има рисунки, Соръл?

— В църквата, макар че Фъръл рядко стъпваше там. Може би в „Златното руно“? Или в имението на Чапълс, в общината или при сър Луис Тресилиън? — Соръл разпери ръце. — Фъръл скиташе навсякъде из околностите. Понякога изпълняваше поръчки на сър Роджър и ходеше чак до Ипсуич и градовете по крайбрежието.

Корбет огледа стаята.

— Фъръл имаше ли молитвеник?

— Не — Соръл се изсмя. — Познаваше буквите, колкото мен, но не беше от учените.

Корбет тръгна към вратата.

— Да идем пак до параклиса — помоли той. — Искам отново да видя скелета.

Соръл сви рамене и го поведе през двора. Корбет се спря да нагледа коня си. Докато се качваше по стълбите, Соръл вече беше извадила тухлите и бе измъкнала навън скелета.

— Какво търсиш? — попита тя.

Корбет взе черепа и се съсредоточи върху усещането от допира.

— Имам приятел — каза — свещеник, а също и много способен лекар в голямата болница „Сейнт Бартоломю“ в Смитфийлд, в Лондон. Често си говорим за скритата същност на нещата.

Корбет видя озадаченото лице на Соръл.

— За начина, по който нещата съществуват и се променят. Костите на този скелет са сухи и жълтеникави, което означава, че са лежали в земята повече от пет или шест години — почука по черепа. — Крехък е, плътта вече я няма, костите са сухи. Ако са останали да лежат, където са били, в края на краищата са щели да станат на прах. Моят приятел — продължи Корбет — се ползва със специално позволение от Църквата да изучава трупове на хора, обесени на близкия ешафод — Корбет вдигна черепа. Приблужи се до прозореца и както го държеше надзърна в кухнята му. — Ако осъденият има късмет — обясняваше Корбет, — при опъването на въжето вратът му ще се счупи. Смъртта е мигновена. Ако ли не, бавно ще се задушаваш.

— Както е при душенето с въже ли?

— Да, Соръл. Както е при душенето с въже. Според този лекар, течностите в мозъка спират да се движат и черепът се изпълва с кръв, като при вътрешна рана — Корбет почука по черепа. — На допир усещането е като заседнала кръв в набито място, разлагащата се кръв оставя следа. — Корбет се взря отблизо. Успя да различи едно бледо червеникавокафяво петно.

— А при този? — попита Соръл.

— Има някаква следа тук, но не знам дали е от кръв или е следствие на разлагането.

— Какво се опитваш да докажеш?

— Старата Крауфорд има право. Мелфорд е пропито с кръв място. Подозирам, че от много години из тези околности са убивани момичета. Някои тела са открити, други все още са скрити из полето. Но въпросът е кой ги убива и защо? — и той постави черепа много внимателно на мястото му. — Сега трябва да се връщам, мистрес. Ти ще дойдеш с мен.

— Тук съм на сигурно място — отвърна му Соръл. — Убиецът няма да ме нападне втори път.

— Трябва да дойдеш с мен — настоя той.

— Имам приятели, при които да отседна — каза тя, но в края на краищата се съгласи. Измъкна чифт овехтели дисаги от раклата и припряно започна да ги пълни. Корбет седна и за да наруши тишината, си затананика „*Ave Maria Stella*“.

— Имаш хубав глас — Соръл пусна дисагите. — Готово! — възкликна тя. — Мъжът ми, Фъръл, непрекъснато пееше, е, понякога и

неприлични песнички — внезапно застина на място, сякаш я връхлетяха спомени. — През седмиците след екзекуцията на сър Роджър Чапълс, си напяваше все едни и същи думи, сякаш за да не ги забрави.

— Какво си е пеел? — изгледа я Корбет с интерес.

Соръл, сложила пръст на устните си, стоеше, загледана в статуята на Светата Дева в нишата. Няма да я вземе, помисли си тя, защото само да я помръдне, и зорките очи на писаря ще видят парчето пергамент зад нея. Соръл не искаше да подклажда подозренията му.

— Сетих се! — възкликна. — Беше нещо за раздвоението между дявола и ангела. Не го попитах какво има предвид.

Корбет тръгна към вратата.

— Да побързаме — каза той. — Денят преваля. Тази вечер ще има гощавка с важните хора от града.

Върна се на двора и отвърза коня си. Все още беше ранен следобед, но мъглата вече започваше да се сгъстява, а вятърът ставаше по-студен. Някаква птица изпищя и литна в небето. Хванал поводите, Корбет огледа реката, която криволичеше сред гъсти и високи треви. Слава Богу, че беше дошъл навреме тук — иначе Соръл със сигурност вече нямаше да е сред живите. Двама убийци вършееха из Мелфорд, и не беше ясно дали по някакъв начин се доближава до разрешението на загадката... Дано Ранулф е успял да открие Блайдскот. За последен път бяха видели помощник-шерифа в къщата на Девърел, но преди Корбет да тръгне към Бийчъм Плейс, Ранулф му каза, че не може да го намери. Корбет потри брадичката си. Може би трябва да разпита Соръл по-подробно? Почувства се виновен. Беше лесно да се разпитват такива като Соръл — но Блайдскот? Едва ли помощник-шерифът щеше да си признае, че е погазил клетвата си и е избрал подкупни съдебни заседатели. Ами двамата свещеници? Ако Корбет започнеше да ги разпитва и ги попритиснеше по някои въпроси, щяха да се съпротивляват и да се скрият зад правата, дадени им от каноничното право. Английската корона все още беше гузна заради мъченичеството на Томас Бекет, като следствие Църквата ставаше все по-непреклонна в защитата на правата на свещениците. Дали Бъргес щеше да склони да бъде разпитан?

— Не, едва ли — прошепна си Корбет. — Няма да предаде приятелите си.

Усети, че Соръл е зад него.

— Заприличваш на мен — усмихна се тя, — започваш да си говориш сам. Можем да направим добър селянин от теб, кралски писарю.

— Съмнявам се — отвърна Корбет. — Исках да те питам още нещо, но ще отложам за по-късно.

Минаха по моста, тропотът от копитата на коня отекваше в тишината. Корбет погледна към разкаляния ров. Соръл пусна ръката му и тръгна пред него. Едва стигнала обаче до края на моста, тя изведнъж се препъна и се просна в тревата. Изправи се, като разтриваше глезена си и ругаеше.

— Тоя проклет убиец! — изохка от болка тя.

Конят на Корбет трепна.

— Тихо, тихо — потупа го по шията писарят.

Почака малко, докато конят се усмири.

Соръл извади нож от торбата си и сръза нещо в края на моста.

— Давай, вече е безопасно! — извика тя.

Корбет поведе коня напред.

— Стара браконьерска клопка — обясни Соръл, в ръцете си държеше здрава връв.

Корбет коленичи до нея. Мястото бе прикрито от тревата, израсла от двете страни на моста, така че от старата господарска къща не можеше да се види.

— Наистина, стара браконьерска клопка, в случая доста смъртоносна — поклати глава той. — Връвта е корава и много здрава.

— Дали е била заложена за мен? — попита Соръл.

— Мисля, че е била по-скоро за мен — отвърна й Корбет. — Убиецът ме е видял, че идвам в Бийчъм Плейс, измъкнал се е през рова, но е очаквал да се втурна да го преследвам. И — той леко се усмихна — преди години точно това щях да направя. Щях да извадя меч си и с все сили щях да препусна насам по моста. Конят ми щеше да се спъне и да ме хвърли, да ме нарани, може би дори да ме убие. Убиецът е заложил този капан, за да защити себе си, а се е надявал и да се отърве от мен, ако се случи злополука.

Соръл се изправи на крака като накуцваше. Корбет я подхвана под ръка.

— Ела, милейди, ще влезеш в Мелфорд като принцеса, ще те въведе личният писар на краля!

Соръл се остави да ѝ помогне да се качи на коня. Корбет улови поводите и двамата продължиха през ливадата.

Кой можеше да бъде убиецът? Въпреки че Бийчъм Плейс беше уединено място, Мелфорд беше съвсем близо. Корбет огледа полето и си спомни думите на Соръл, че убиецът би могъл да се промъкна неуловим по пътищата и покрай живите плетове. Можеше да стигне до Бийчъм Плейс, без изобщо някой да го забележи.

— Умислен си, писарю?

— Да, мисля си — отвърна Корбет. — Ти си отваряй очите на четири. Щом убиецът веднъж е нападнал, може да нападне и втори път.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Час по-късно край бреговете на Суейл се появи друг човек — мастър Блайдскот, помощникът на шерифа в град Мелфорд. Той не знаеше, че смъртта вече го чака. Беше получил съобщение да отиде на голямата ливада до реката. Местните наричаха това място „При сала“, въпреки че салът отдавна беше изчезнал, отнесен от буря. Блайдскот покорно чакаше на брега, вперил очи в тръстиките, около които бавно течеше мътната вода. Само граченето на птиците нарушаваше тишината на безлюдната ливада.

Особено чувство обзе Блайдскот — сякаш животът му бива отнесен от бързото течение на реката. Пристигането на кралския писар беше сигурен знак за справедливост и отмъщение. Блайдскот беше в клопка. От години вземаше подкупи, подхилкваше се, смигаше и си затваряше очите за това и онова. Някак бе успял да се задържи на поста си, като се нагаждаше към онези, които имаха власт в града, докато останалите тормозеше. В пъхнатата под вратата на къщата му на Фардън стрийт грозно написана бележка, му казваха къде да отиде. Блайдскот беше притеснен. Полето не му се нравеше — зелени, студени пасища, дървета с черни клони, разперени към сивото прихлупено небе. Не отиде на погребението на Елизабет, заради което се почувства още по-потиснат и с натезжала гузна съвест. Не биваше да идва тук, но имаше ли избор? Беше изпълнил поръките и бе осигурил такива съдебни заседатели, които да обявят сър Роджър за виновен. За подобно престъпление Блайдскот можеше да увисне на въжето. А дори да не увиснеше, щяха да го уволнят и да изгуби хляба си — какво щеше да прави тогава? Да проси? Да стане прицел на дребнавата жестокост на гражданите на Мелфорд? Мнозина щяха да се възползват от възможността да излеят злобата си и да си върнат за нанесените обиди.

Блайдскот избърса устата си и погледна назад към хълма. Конник ли беше това? Стомахът му се присви от набързо изпития ейл. Тихичко заскимтя от страх. Полето му навяваше спомени за жестокото му и

насилническо поведение към момчетата на преминаващите през Мелфорд семейства... Дали някой се беше досетил за гнусния му, таен грях? Обърна поглед към реката. Отново чу конски тропот. Блайдскот се обърна и простена в ужас. Облечен в черно ездач, с развят плащ и с лице на демон от ада, стоеше на билото на хълма. Едва удържаше коня си. Писарят ли беше? Проклетият Корбет ли го беше извикал тук, за да го разпитва? Ездачът пришпори напред коня си. Животното мяташе глава нагоре-надолу, тежко удряше с копита по земята, плащът на ездача широко се развяваше. В ума на Блайдскот нахлуха спомени за нощните му кошмари от детските години. Смъртта се беше устремила към него. Почти вкаменен, той не можеше да помръдне. До съзнанието му не можеше да достигне шумът от жвакащата под износените му ботуши кал, нито пронизителните крясъци на птиците, нито глухият и монотонен, почти призрачен шум от реката. Виждаше само едно: един ездач, дошъл от ада — оживял кошмар, насочва оръжието си към него.

Блайдскот изумен проумя, че конникът не прави опит да обуздае коня си. Помощник-шерифът се помести малко надясно, после наляво, но онзи заплашително пристъпваше към него. Нямаше спасение. Политна назад. Попадна сред тръстиките, калта се запоцежда в ботушите му, когато нагази в нея. Конникът го последва. Блайдскот понечи да улови поводите, но усети жестокия ритник, който го оттласна. Ездачът го буташе все по-навътре и по-навътре. Блайдскот се опита да види лицето му, но то беше скрито под качулката.

— Стари ми приятелю, Блайдскот.

Смъртен ужас обзе Блайдскот. Стоеше на края на брега. Вече усещаше как течението на реката го повлича. Направи опит да се обърне. Конникът извади тояга и с огромна сила я стовари върху главата на помощник-шерифа. Блайдскот се просна по очи в реката. Мръсната студена вода напълни устата и носа му. Ездачът слезе от коня и като остави животното да се върне само на брега, повлече тялото на Блайдскот към плитчините. Взе от брега няколко едри камъка, които напъха в елека му и ги уви с поръбения му с катеричи кожи плащ. Замъкна навътре в реката тялото, както се влачи малка лодка. Течението поде изгубилия съзнание помощник-шериф от калните плитчини, леко го завъртя и го повлече. Известно време то се носеше над водата, а после бавно потъна. Конникът стоеше

неподвижен на брега. Огледа се, за да се увери, че наоколо няма никого, после се качи на коня си и се отдалечи обратно през ливадата.

По всичко изглеждаше, че угощението в общината наистина ще е тържествено. Облечени в пострадалите си от пътуването дрехи, Корбет и Ранулф се чувстваха малко неловко сред разкошно нагиздените граждани и техните съпруги. Сър Луис Тресилиън, облечен в тънморавата туника, ги приветства от върха на широкото стълбище. Съпроводи ги до малка зала. На Корбет за миг му се стори, че е попаднал в църква — толкова много факли и свещи бяха запалени. Прозорците бяха високи, украсени с изящни стъклописи. Масата за почетните гости беше подредена на малък подиум и на нея ярко се открояваше една великолепна, излята от чисто сребро солница, върху нея бе гравирен градският герб. Кралската грамота, с която на Мелфорд се даваха привилегиите на кралски град, беше поставена в средата на залата върху покрита с разкошна скъпа покривка маса. В нескончаема и замайваща редица от лица и имена, гражданите на Мелфорд се редяха пред тях, за да им се представят. В края на краищата Корбет, съпроводен плътно от Ранулф, стигна до официалната маса на подиума.

Пристигна и сър Морис, натъкмен в мантия в синьо и златно и разкопчана на врата бяла риза. Представи им една дребничка и хубавка девойка — дъщерята на сър Луис, Алианор. Беше руса и със сини като метличина очи, а тъмночервената рокля и белият ѝ воал ѝ стояха прекрасно. Девойката бе напълно запленена от Ранулф — наложи се Корбет да настъпи по крака слугата си и малко грубо да му напомни, че момичето е почти сгодено за сър Морис. Ранулф шепнешком му обеща да се държи прилично, но дали не можел да вземе малко от изисканата храна и да я занесе на Чансън. Конярят и другите прислужници бяха настанени на долния етаж — да се забавляват както могат.

На подиума към тях се присъединиха и отец Гримстоун и Бъргес. Свещеникът произнесе кратка благодарствена молитва, благослови събралите се хора и всички заеха местата си. В началото поднесоха бяло вино и риба: минога в пикантен сос и пресен шаран, поръсени с прекрасни подправки. Заредиха се тостове и речи. Всички изтъкваха

все по-нарастващото благосъстояние на Мелфорд и подчертаваха, че присъствието на кралския писар е изключителна чест за града. Сър Хю седеше умислен.

Поднесоха и следващите ястия сред звуци на тръби и одобрителни възклицания: пържен тлъстак^[1] с розова вода и бадеми, печена съомга в лучено-винен сос, пушена щука, пай с плънка от зеленчуци, фазани с фин ягодов крем. Сребърните подноси и прибори блестяха на светлината на свещите и игривите им проблясъци изпълваха залата.

Корбет хапна съвсем малко и почти не пи. Направи се, че не забелязва как Ранулф тайно и ловко отделя от храната, докато насреща му някакъв възпълен гражданин грачеше за кралските данъци върху горите и необходимостта от повече сигурност в Ламанша и Ирландско море. Корбет така се насилваше да изглежда заинтригуван от разговора, че го заболя главата. Искаше му се да поднесе извиненията си, че не може да следи сътрапезника си, но щеше да е обидно. Затова даваше вид, че слуша, а съзнанието му беше другаде. В регистъра на покойниците се беше натъкнал на безценни сведения. Много важно бе да разпита Питъркин и в същото време се притесняваше, че Ранулф не е успял да намери Блайдскот.

— Дали не е в опасност? — бе попитал Ранулф, докато се приготвяха да тръгнат към общината.

— Не бих се изненадал — беше му отвърнал Корбет. — Възможно е и Блайдскот, подобно на браконiera Фъръл, повече да не се появи...

— Ами войната на краля в Шотландия, сър Хю? — съседът насреща му вече гореше от желание да се покаже познавач по военна стратегия. Корбет едва сподави въздишката си, остави почтения гражданин да разсъждава за водената от краля война на Север, за търговията и за разходите на хазната.

Корбет изпита облекчение, когато героизмът на събеседника му намери в поднесените ястия ново поле за изява. Но тъкмо когато съседът му се гласеше да подхване следваща тема, Корбет чу да бият камбаните на църквата „Сейнт Едмънд’с“. Камбанният звън отекна в залата на общината, разговорите секнаха и се възцари тишина.

— Бият като на тревога — недоумяващо измърмори събеседникът на Корбет. — За Бога, какво става? — очите му

потърсиха отец Гримстоун, който седеше на масата.

Благочестивият свещеник вече беше пиян. Опита да се изправи, но Бъргес с деликатен натиск го накара да не става.

— Аз ще отида — заяви той. — Нещо става в църквата, макар да съм сигурен, че няма нищо тревожно — и като подрънкваше с връзка ключове, забърза нататък.

Излезе, съпроводен от мрачните, свъсени погледи и приглушените разговори на гостите. Корбет потисна усмивката си. В много процъфтяващи градове беше наблюдавал как забогателите граждани губят страхопочитанието си към своя свещеник и църквата. Свещеник Гримстоун очевидно не беше човекът, когото хората харесваха за свой духовен наставник. Тези състоятелни граждани може би в края на краищата щяха да си построят своя църква и да си направят отделна енория. За да подчертаят властта и нарасналото си самочувствие, щяха да хвърлят много средства в пищната украса на своя нов храм. Корбет взе чашата си с вино и се заслуша в зле прикритите нападки на съседа си към военните амбиции на краля.

— Трябва да залови Уолъс, да го обеси и после да преговаря. Ако на Север има мир, ще има и нови пазари...

Спрели за кратко, камбаните на „Сейнт Едмънд’с“ отново забиха. Събралите се търговци се спогледаха с леки усмивки и отново подхванаха оживените си разговори. Угощението продължаваше с пълна сила, с пълна сила се гощаваше и войнственият гражданин, който сега пък беше подхванал дълга тирада срещу шотландските бунтовници.

— Да — спря за малко да краде от храната Ранулф, за да сподели мнението си по въпроса. — Да ловиш шотландски бунтовници обаче е като да ловиш онзи, дето клати гората. Всички разправят, че трябва, но никой не казва как да стане.

Признателен, Корбет смигна на Ранулф. Известно време слугата му продължи да дразни гражданина. Корбет тъкмо щеше да се намеси, когато вратата широко се разтвори — Бъргес нахлу в залата и изблъска от пътя си облечения в тържествена ливрея прислужник.

— Сър Хю! — провикна се той. — Най-добре ще е да дойдеш!

Корбет даде знак на Ранулф да го последва. Бъргес пошушна на сър Луис да се погрижи за отец Гримстоун. Поведе двамата кралски

служители по стълбите и проговори чак като бяха излезли на студения нощен въздух.

— Куратът — едва чуто рече той, — обесил се е.

Забързано прекосиха пазарния площад и минаха по сводестия вход на църквата. Бъргес грабна една пращяща факла, закачена на стената, и ги поведе към камбанарията. Полюшващият се на края на въжето труп на курата движеше сенките на оскъдната светлина в злокобен танц.

— Не се реших да прережа въжето. Влязох, запалих факла и...

Корбет нареди на Ранулф да донесе свещи. Запалиха ги в трескаво мълчание и се заоглеждаха на светлината. На въжето, с отпуснати ръце и прекършен врат, облечен в расото си и със сандали, висеше курат Белън. Лицето му беше бледо, устата полуотворена, езикът леко се подаваше навън, в отворените му очи се четеше ужас. Корбет придърпа към себе си люлеещото се тяло. Примката беше умело стегната зад лявото ухо на курата.

С помощта на камата си, той разхлаби възела. Ранулф и Бъргес поеха тялото и го положиха на студения, застлан с каменни плочи под. Корбет грабна факла и изкачи няколкото стъпала до камбанарията; помещението беше тъмно и студено. Чуваше как плъховете цвърчат и бягат в тъмнината към ъглите. Погледна през отвора на един от прозорците, върна се долу и старателно огледа останалите три въжета за камбаните. Към края на всяко въже бе привързана тежест. Тежестта на въжето, послужило за примка на Белън, беше махната Корбет я откри зад вратата на камбанарията.

— Господарю!

Корбет слезе на площадката. Ранулф му подаде парче пергамент.

— Беше затъкнато в ръкава му.

Корбет приглади смачканото парче пергамент.

— Цитат от псалтира — отбеляза той. — „Беззаконията си признавам, и моят грях е винаги пред мене.“

Приближи се, приклепна до тялото, прекръсти се и изрече кратка молитва.

— Самоубил ли се е? — попита Ранулф.

— Така изглежда — Бъргес посочи към вратата на камбанарията, връзката ключове висеше от външната страна на ключалката. — Трябва да е изчакал да излезем, отключил е, после е заключил вратата

след себе си и се е качил в камбанарията. Махнал е тежестта, вързал е въжето около врата си и е скочил от стъпалата.

— И това ли е предизвикало биенето на камбаните? — попита Корбет.

Бъргес кимна.

— Бързо е станало. Виж!

Поведе ги обратно в камбанарията, улови въжето и се качи по стъпалата. После скочи, прескачайки три или четири стъпала, все така хванат за въжето и камбаната над тях заби.

— Може да сте ги чули да звънят повторно — додаде той. — Тогава влязох. Придърпах тялото, търсих пулс на врата и на китката. Не можах да уловя пулс и забързах обратно към общината.

— Ще му трябва последно опрощение — заяви Корбет. — Най-добре е да доведеш отец Гримстоун.

— Пиян е.

— Но все пак е свещеник — отвърна му Корбет. — Няма друг. Мастър Бъргес, ще съм ти благодарен, ако сториш каквото ти наредих!

Корбет го изчака да излезе и затвори вратата след него. Върна се в камбанарията и подробно огледа въжето на камбаната и стъпалата, после пак коленичи до трупа. Огледа червения белег на врата, а после и китките. Тялото още не беше изстинало.

— Мислиш ли, че е самоубийство? — попита Ранулф.

Корбет обърна тялото. Освен грозния белег около гърлото, не откри други белези или рани.

— Така изглежда — заяви той. — Белън е дошъл тук — наведе се и подуши устата на курата. — Пил е вино, а после един Бог знае какво е станало. Може би в края на краищата тъмните сили са пречупили разума му? Не е имало схватка, по китките му не личи да е връзван, няма следи от удари по главата. Бъргес има право, курат Робърт трябва да е влязъл тук с намерението да се самоубие — потупа по оставеното до тялото парче пергамент. — Пъхнал го е в ръкава, уверил се е, че вратата на църквата е заключена и е влязъл в камбанарията — Корбет замълча. — Махнал е тежестта на едно от въжетата, вързал го е около врата си, изкачил се е по стълбите и е скочил. Тогава сме чули камбанния звън. Бъргес е дошъл и открил трупа.

— Но може би не е изключено да е убит? — запита Ранулф. — Самият той беше достатъчно силен, за да убие Молкин и Торкъл.

Освен това, като свещеник, който посещава своите енорияши, може да е знаел за процепа за наблюдение в къщата на Девърел. Бил е и от тези, които се бичуват и се самонаказват за тайни грехове — може тези грехове да включват и убийства на млади жени. Може — продължи Ранулф — Маскирания да е бил преоблеченият курат Робърт? А пък и не е невъзможно една жена да излезе в полето, за да се срещне със свещеник?

— Така е — измърмори Корбет. — Обаче Белън също е изповядвал. Знаел е всички тайни в енорията и е можел да изнудва, когото си поиска.

Вратата се отвори широко. Бъргес, подир него Тресилиън и сър Морис, а между тях и отец Гримстоун, влязоха в църквата. Свещеникът беше почти в несвяст. Погледна към тялото на курата, простена и се наложи да му помогнат да приседне на стъпаловидната основа на една каменна колона. Бъргес седна до него, като тихо му говореше нещо.

— Самоубийство ли е? — попита Тресилиън.

— Така изглежда — отвърна Корбет. — Сър Морис, конярят ми Чансън донесе ли ти съобщение?

— Не открих нищо — поклати глава в отговор сър Морис. — Претърсих книгата на баща си, но... — той разпери ръце.

Корбет не показва разочарованието си. Беше се надявал, че ще намери подробности за загадъчния триптих, който покойният рицар е дарил на енорийската черква.

— Е, добре — прошепна. — Да се погрижим за мъртвия.

Бъргес излезе, след няколко минути донесе мирото и внимателно заубеждава Гримстоун да прошепне думи за последно опрощение и да миропомаже мъртвия.

Проснатият на каменния под млад свещеник, с изкривено от смъртта лице, представляваше покъртителна гледка.

— Бъргес — Корбет наруши тишината, — трябва ми ключовете от къщата. Трябва да прегледам стаята на курат Белън.

— Дали е редно?

— Не е редно, съгласен съм — кимна Корбет, — но Ранулф смята, че не е изключено младият свещеник да е виновен за всичките убийства в Мелфорд. Може и да има право. Освен...

— Освен какво?

— Нищо — отвърна Корбет. — Не му е сега времето. Ще взема ключовете.

Бъргес неохотно му ги подаде. Корбет направи жест на Ранулф да го последва. Излязоха от църквата и заобиколиха към къщата на свещеника. Корбет отключи и влязоха в приятно ухаещо преддверие. Стените бяха до средата покрити с дървена ламперия, от която се носеше мирис на скъпо лустро. Корбет запали повечко свещи, отвори вратите и огледа помещенията. Удобно място, обзаведено със столове с високи облегалки и украсени с покривки, имаше още и маси, обикновени столове и пейки. Разгледа книгите, спретнато наредени на полицата в малка гостна. Стъпалата, които водеха към спалните, бяха широки и старателно излъскани. Прозорците бяха с ромбовидни цветни стъкла, скрепени с оловни решетки.

Корбет се качи на втория етаж. От коридора се влизаше в три стаи, стаята на Белън беше в края. Корбет отключи и влезе. Вътре го блъсна силна миризма на мухъл, на пот и на дим от восъчни свещи; той се пресегна, блъсна навън капациите и отвори прозорците. Изчака Ранулф да запали свещите. Под прозореца имаше стар и паянтов нар, върху който бяха нахвърляни дрехи и раса. Полупразен мях за вино лежеше на пода, а до него бе катурната чаша. На полица над писалището имаше редица от подвързани в телешка кожа книги: псалтир, книга с житията на светците и книги за реда и ритуалите при различните литургии, както и Часословът, доста овехтял и изпоцапан.

Корбет седна на писалището и се зарови в разхвърляните листове пергамент. Забеляза, че някои от тях, подобно на открития къс до тялото на свещеника, бяха изписани с цитати от Стария завет за греха и за прошката. Корбет затърси по-настървено. Помръдна и кракът му се удари в малко ковчеже под масата. Извади го и обърна съдържанието му на пода: малка, дебела власеница, бич с костена дръжка и твърди, остри кожени ивици.

— Клетият човек — измърмори Ранулф. — Изглежда повече е бил обладан от греха, отколкото от Божията благодат.

Корбет се разрови.

— Странно — прошепна той.

— Какво има, господарю?

— Наистина странно — Белън е бил образован мъж, а тук няма нито писма, нито писани проповеди. Все пак той е служил тук от

години. Познавам много свещеници и знам, че те си пазят различни проповеди и разсъждения, обичат да пишат писма до приятели и колеги. Белън явно не е бил като тях.

Взе псалтира и го разгърна. От него изпадна пожълтяло и потъмняло от времето парче пергамент.

Приблужи свещта и го заразглежда.

Явно Белън беше започнал да пише писмо, но не беше го завършил. В началото бяха изредени обичайните поздравии и после следваше: „Имам да ти доверявам тайно...“, но ръкописът свършваше тук.

Корбет чу как Ранулф крачи из другата част на стаята.

— Белън може и да не е обичал да пише писма, господарю, но е обичал да рисува.

Корбет погледна към него. Ранулф беше отворил малък сандък, пълен с пергаментови свитъци. Приблужи се и загледа как Ранулф рови в тях. На повечето от тях, доста несръчно и по детски, бяха нарисувани части от църквата — лицата на страшните фигури по водоливниците, колоните, входът към олтара. Една от рисунките привлече погледа на Корбет и той я взе. Но в същото време чу стъпки, изкачващи се по стъпалата, и бързо я нави и я прибра. Бъргес почука на вратата и влезе.

— Приключи ли, сър Хю?

На светлината на фенера, който носеше, Бъргес изглеждаше измъчен и притеснен.

— Да, да, приключих.

— Има ли нещо, което... в смисъл... — Бъргес се заплете — нещо, което да ни каже, защо Робърт е отнел живота си?

— Все още не мога да кажа — подсмихна се Корбет. — Но с Ранулф трябва да се връщаме в „Златното руно“. Тази вечер гражданите на Мелфорд ще трябва да минат без нашето присъствие.

И двамата с Ранулф излязоха в коридора и заслизаха по стъпалата надолу.

— Самоубийство ли е било? — попита Ранулф. — Не може да е друго. Почти всички граждани бяха в общината...

— Убиецът може да е някой, който не беше там — уклончиво отговори Корбет.

— Кой например?

— Може да е Питъркин. Или може би воденичарският син Ралф.

Ранулф улови господаря си за ръката. После посочи към тъмното, обвито в мъгла гробище, високата мокра трева, наклонилите се кръстове, нащърбените надгробни камъни и зад тях тъмната сграда на църквата, чиято врата още зееше, а на стъпалата се процеждаше малка ивица светлина.

— Кажи ми, тук само мъртвите могат да те чуят — зашепна Ранулф. — Не вярваш, че Белън се е самоубил, нали?

— Не — поклати глава Корбет, — не вярвам. Опитай се да мислиш като него, Ранулф. Белън може да е бил всякакъв, но си е оставал свещеник, Божи служител. Имал е остър усет за греха, и е знаел, че отчаянието и самоубийството са най-тежките грехове. Белън беше напрегнат, но се владееше. Мисля, че е знаел много повече, отколкото ни каза.

— Но е мъртъв — настояваше Ранулф. — Бъргес го е открил да се люлее на въжето на камбаната. Белън наистина беше Божи служител, който е считал самоубийството за грях, но грях е и убийството. Той беше достатъчно силен, и ако някой е искал да го убие, нямаше да тръгне като агне на заколение.

— Да.

Корбет впери поглед в избуялата трева, която почти скриваше малък надгробен камък. За миг усети вратата му да се разклаща. Струваше ли си наистина животът? Всички живи твари по земята Божия в края на краищата стигаха до гробището. Елизабет Уилрайт, сър Роджър Чапълс... всички спяха вечен сън.

— Студено е — потръпна Корбет.

— Не можах да открия Блайдскот. Може и да е замесен.

— Кой знае... — тихо отвърна Корбет.

Загърна плътно плаща около себе си и си сложи ръкавиците. Заслуша се в самотния вик на бухала, дошъл откъм дърветата в другия край на гробището.

— Залагам бъчва вино, Ранулф, че Блайдскот е мъртъв също като тези, които лежат тук.

— Само защото не го намерих ли?

— Чудя се дали изобщо ще го намерим. Хайде, Ранулф, трябва да поседя, да си събера мислите и да поразсъждавам.

Излязоха през покритата порта на църковния двор. Корбет погледна надолу по пустия път, призрачен на лунната светлина. Помисли си дали да не иде до старата Крауфорд и Питъркин, но в същия миг чу гласове. Към църквата се изкачваха хора, тъй като новината вече се беше разчула. Корбет имаше нужда да сложи някакъв ред във всичко, което беше научил.

Върнаха се в „Златното руно“, там обаче ги посрещнаха смръщени погледи и скрита неприязън. Корбет не им обърна внимание и се заглежда въпросително.

— Кого търсиш? — приближи се към него кръчмарят Матю.

— Мастър Блайдскот. Предполагам, че тази вечер не е идвал, нали?

— Не, сър Хю, не е — кръчмарят го погледна предизвикателно.

— Но вече всички знаят за курата Робърт. Наричат те „носещия смърт“.

— Не аз нося смърт! — остро му отвърна Корбет. — Мастър кръчмарю... — но се отказа да изтърси нещо по-остро. — Ако някой иска да ме види, ще съм в стаята си.

В стаята си Корбет запали свещ и пригответи писалището си. Извади парчето пергамент от стаята на курата и го зараглежда. Рисунката наподобяваше триптих.

— Чудя се... — измърмори той.

Взе парче велен и започна да описва всичко, което беше видял, чул или научил откакто беше пристигнал в Мелфорд. Първият следобед в криптата, разговорът там, надрасканата бележка на гроба, забоденото на бесилката парче пергамент. Направи списък с имена на хора, не пропусна никого, старателно си припомняше как е изглеждал всеки, какво е казал.

Измина повече от час. Ранулф се качи да го види, но Корбет беше така погълнат, че разсеяно му пожела лека нощ и пак потъна в размислите си. Кръчмата отдолу се опразни. Корбет се излегна за малко в леглото си, потънал в мисли, в опит да разгадае всеки човек, всяка смърт. Дали можеха да помогнат на Блайдскот?

— Беше грешка — промърмори Корбет. — Трябваше по-рано да го разпитам. Въпреки че той нямаше да ми каже истината.

Върна се към записките си. Бавно, мъчително, но все по-ясно отговорът се показваше.

— Да вземем едно от убийствата, мърмореше си той. — Това на Девърел. Не — тръсна глава.

Написа името на Молкин. Воденичарят Молкин. Пияница и негодѝй, изплашил се от стихове на Левит? Корбет вече беше сигурен, че в Мелфорд убийците са двама и Молкин е свързващата брънка между тях. Нарочно е бил избран за съдебен заседател, но преди това трябва да е бил изнудван. За да му се затвори устата ли е бил убит? Или е бил екзекутиран заради вината си за смъртта на сър Роджър? Корбет подчерта думата „екзекутиран“. Седеше, размишляваше, почти в просъница. По едно време задряма, но веднага се сепна. За миг се беше озовал в студената, потискаща камбанария, до страшното тяло, което се полюляваше, увиснало на въжето.

Стана, наплиска с вода лицето си. Имаше подозрения, но кой щеше да му помогне да ги изясни? Питъркин? Налагаше се да почака до сутринта, въпреки че събитията се развиваха твърде бързо. Враждебността на хората в кръчмата можеше да се разрасне и когато се разчуеше за смъртта на Белън, гражданите да си кажат, че убиецът си е признал и се е обесил, тогава от къде на къде този писар ще си вре дългия нос в хорските нещастия?

Корбет тъкмо се накани да си сложи колана с меча и да излезе, когато се сети за Мейв, за пребледнялото ѝ лице, тревожните ѝ очи, взрени в него. Думите ѝ на прощаване отекнаха в мислите му. Тя му бе пошепнала, като обви с ръце врата му и го целуна:

— Бъди нащрек в мрака. Помни, че щом ти преследваш убийци, и те също могат да те преследват.

Корбет спря с ръка на резето и промени решението си. Седна на леглото и се размисли за тази камбанария, за обесеното тяло и за няколкото други въжета с тежести на края. Ако разгадаеше това убийство, можеше да залови убиеца и с помощта на дъщерята на Молкин да сложи край на убийствата в Хаселдема.

Корбет се върна към записките си. Взе да обмисля предположението си, че убийците в Мелфорд са двама.

— Не са Фъръл и жена му — измърмори той. — Но кой тогава?

Отново се взря в пергаментата от стаята на Белън и си припомни песента на Фъръл за ангела и дявола. Какво друго му беше казала Соръл? Ако тя не търсеше отмъщение, кой тогава? Имаше нещо в

нейната история, но какво? Корбет продължи да размишлява и постепенно загадката започна да се разплита...

[1] Вид сладководна риба. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Кой е Маскирания?

Корбет седеше в измазаната с кал къщурка на старата Крауфорд. Беше тъмно и задимено. Суровите дърва в грубо иззиданото огнище упорито не се разгаряха и огънят тлееше. Старата Крауфорд остави духалото и погледна през рамо към седналия на едно трикрако столче Питъркин. Идиотът крепеше в скута си купа с лучена супа. Изпусна костената си лъжица и тя изтрака. Изплашеният му поглед не се отделяше от Корбет. Бавно остави купата на пода до себе си.

— Защо е всичко е това? — попита старата Крауфорд. — Дошъл си да хлопаш на вратата ми, а е едва съмнало. Нямаме нищо общо с Хаселдема.

— Знам защо наричаш така града — отвърна Корбет. — Не, не... — протегна ръка Корбет към Питъркин, който гледаше към вратата и сякаш се канеше да излезе, но Ранулф бе препречил пътя му.

— Няма защо да бягаш — спокойно рече Корбет и вдигна ръка, за да спре въпросите на старицата. — Виж, Питъркин.

Корбет държеше в ръка сребърна пара.

Безизразното лице на нещастника се отпусна. Той се усмихна, отвори уста и се заоблизва, сякаш вече усещаше вкуса на захаросаните плодове, които ще си купи.

— Той е един клет идиот — каза старата Крауфорд.

— Не е чак толкова глупав, колкото се опитваш да го изкараш — рязко отговори Корбет. — Наясно си с това, а и той го знае. Питъркин не е чак дотам глупав, нали? Не е толкова простодушен и безмозъчен! — Корбет успя да го улови — беше само едно трепване, проблясък, следа от разум в погледа. — Разбираш какво ти говоря, нали? — продължи Корбет.

— Питъркин не знае — отговорът беше тих и дрезгав.

— Напротив. Ще разкажа на теб и на старата Крауфорд една история. Но преди това, Питъркин, кажи ми къде е скривалището ти? Къде криеш монетите, които ти дава Маскирания?

— Какво скривалище? — просъска старата Крауфорд.

Издърпа стол и се вгледа изпитателно към Питъркин, сякаш думите на писаря я бяха накарали да си спомни нещо.

— А сега ме чуй, Питъркин — заяви Корбет, — ако ми помогнеш, ще получиш сребърна пара. В противен случай ще бъда принуден да те измъчвам с ужасни наказания. Странно място е енорията на църквата „Сейнт Едмънд’с“ в Мелфорд, за човек като теб, Питъркин — продължи Корбет. Пристигат пътници отвсякъде, идват търговци и прекупвачи, хората трупат пари. Светът не е вече какъвто го знаеш, нали, майко Крауфорд? Никой не се интересуваше толкова от Мелфорд преди четиридесет години, когато земята се обработваше с дървени плугове и селяните всеки Божи ден се тревожеха каква ли ще е реколтата? Сега е различно: широки и тучни ливади, многобройни охранени стада овце, всички дебелеят и трупат състояние. Питъркин трябва да внимава. Няма семейство, а хората говорят, че няма и никакъв мозък. И той се прави на малоумен, но Питъркин всъщност е много хитър. Трябва да се пази от нагиздените новобогаташи. Питъркин се страхува единствено да не го отведат и затворят в някой приют. И това го знае най-добре Маскирания. Къде те пресреща той, Питъркин? На кой от безлюдните пътища? Той ли те учи на онези стихчета?

Старата Крауфорд изпиваше с поглед Корбет.

— Той е бил, нали? В продължение на много години те е пращал със съобщение до различни млади жени? Казвал си им, че любимият или обожателят им е оставил подарък, в знак на възхищение, било при Дяволския дъб, при Бракъм Миър или на някое друго място по Гъли Лейн. Питъркин носи съобщението. Никой не обръща внимание, когато той тича нагоре-надолу из пазара.

— Така е — намеси се старата Крауфорд, — но това е клетият Питъркин. Той често си говори съвсем невинно с младите момичета. Те не се страхуват.

— Разбира се, че не се страхуват — отвърна Корбет. — Погледни го, изглежда кротък като агънце. Обича да си бърби с хората и много се страхува да не го отблъснат. И на нашия убиец му е хрумнала блестяща идея — преди пет години се е добрал до Питъркин. Научил го е на стихче и го е накарал да носи съобщения...

— И защo Питъркин щe го послуша? — прекъсна го старата Крауфорд.

— Преди всичко, защото Маскирания го плаши. Носи страховита демонска маска. Заплашва го, че ако Питъркин не направи, каквото му е поръчал, господарите на приюта щe дойдат с каруца и с камшик. Клетият Питъркин е бил свидетел как става това, когато енорияшите решат да се отърват от някой просяк, нали? Питъркин се е изплашил.

Корбет замълча и погледна към Ранулф. Всичко, което беше обмислял през изминалата нощ, започваше да се подрежда. Оглеждаше жълтеникавото, брадясало лице на Питъркин — той беше зяпнал с отворена уста, но в погледа му вече нямаше толкова страх, гледаше го по-изпитателно.

— Имало е и награда за Питъркин — Маскирания държи в едната си ръка тояга, а в другата сребърна пара. Питъркин е трябвало само да иде в Мелфорд, да намери определено момиче и да му предаде съобщението. Той е можел и да откаже, но защo да го прави? Никога в окаяния си живот не е печелил толкова лесно сребърна пара. Дадени са му ясни нареждания. Просто е трябвало да се приближи до момичето, когато е само, никога, когато е с други хора. Трябвало е да й каже също да си мълчи, и да не казва никому, нали?

— Боже! — простена старата Крауфорд. — Майко Богородице и всички светци! — старицата вече проумяваше какво има предвид Корбет.

— Лесна работа — продължаваше Корбет. — Питъркин предава съобщението. Скоро след това откриват тяло на младо момиче някъде в полето...

— Питъркин не може и муха да убие — прекъсна го старата Крауфорд.

— Не казвам, че може. Но Питъркин вече е паднал в капана. Сигурно се е досещал, че жертвата е същото онова момиче, на което е предал съобщение. Но не е можел да каже на никого. Следващия път, когато Маскирания го е намерил, му го е напомнил. И така — въздъхна Корбет. — Питъркин вече е бил много изплашен. Ужасяващият маскиран мъж е стегнал здраво примката около врата му. Ако си признае, какво щe последва, кой щe му повярва? Хората щe започнат да го сочат с пръст. Няма да е първият, който щe увисне на градската бесилка.

Челюстта на Питъркин вече трепереше. Тръпки разтърсваха и цялото му тяло, и той жалостиво протягаше ръка към старата Крауфорд.

— Той е само един идиот — повтори старицата.

— Не е чак такъв идиот, майко Крауфорд. И го знаеш! Не си ли се чудила как така Питъркин си е купил захаросан плод или дрънкулка от пазара?

— Хората са милостиви — тросна се тя.

— Не се и съмнявам — заяви Корбет. — Но да се върнем пет години назад. Сър Роджър Чапълс е обвинен в убийство. Умира на бесилката. Изведнъж убийствата на момичета секват, а с тях и срещите с Маскирания, поне предполагам, че са спрели. Но в края на миналото лято Маскирания се появява отново. Питъркин няма избор и се подчинява на нарежданията му. Така е предал съобщение и на коларската дъщеря Елизабет, нали?

Старата Крауфорд сграбчи ръката на Питъркин.

— Нямах доказателства — прошепна тя на Корбет. Протегна ръка и взе да милва лицето на Питъркин.

Корбет се зачуди каква ли е връзката помежду им? Кръвна ли беше? Всички в Мелфорд играеха роля. Блайдскот, надутият главен помощник на шерифа, Адела, безочливата кръчмарска слугиня. Защо да си нямат роли старата Крауфорд и Питъркин? Тя, която се прави на изкуфяла старица, но чийто ум е остър, а паметта ѝ ясна като на всеки друг. Ами Питъркин? Всъщност той водеше приличен живот, беше бавен в мисленето, но не и идиот, за какъвто се представяше.

— Могат да те обесят, Питъркин — проговори Ранулф, учуден как господарят му е стигнал до тези изводи.

— Какво говориш? — озъби се старата Крауфорд. — Не могат да обесят Питъркин!

— Напротив — отговори остро Ранулф. — А ти ще висиш до него. Не знаеш ли какво значи „съучастник“? Сър Хю има право. Дори ще се намерят такива, които ще набедят Питъркин за убиец. По лицето му ще познаеш, че всичко това е истина.

— Можеш да увиснеш на въжето — приведе се напред Корбет. — Сигурно си се досещал за истинските намерения на Маскирания. Но пък си бил и уплашен, нали? След първото убийство вече не си имал друг избор — погледна към старата Крауфорд. — Чудя се какво

ли знаеш ти? Казвал ли ти е или поне намеквал ли ти е Питъркин за това, което е ставало? Помагала ли си и ти на Маскирания, съветвайки Питъркин да мълчи? А си знаела, че Питъркин не може да убие и муха. Ще ти кажа още нещо важно — натърти Корбет. — Ако Питъркин каже истината, ще бъде възнаграден. Ще получи сребърни монети и писмо с кралския печат, в което ще пише кой да не го закача. А когато пристигне новият свещеник... — Корбет замълча, да беше си прехапал езика — ... след години, разбира се, да се отпусне малка годишна издръжка за Питъркин и майка Крауфорд от хазната на енорията. Съгласни ли сте?

Питъркин веднага спря да трепери и в погледа му се четеше пресметливост.

— Е — добави Корбет, — понякога Питъркин наистина не е знаел какво става, защото е предавал съобщението, а после нищо не се е случвало. Момичето не отивало на указаното място, или пък отивало в различен час.

— Какво имаш предвид? — попита старата Крауфорд.

— Така е станало с Адела, кръчмарската слугиня.

— Не — старицата стисна по-силно ръката на Питъркин, — само не тази безочлива, устата проклетница! Как така не се е усъмнила?

— Нищо не й се е случило — усмихна се Корбет. — Защо да се съмнява, а и нали познава Питъркин? Кажете, истина ли е, майко Крауфорд, че преди години, много преди да започнат убийствата, младежите в града са пращали по Питъркин съобщения до своите любими? Затова и Маскирания го е избрал. Но ако се върна в „Златното руно“ и разкаже истината на Адела...

— Питъркин е глупав — изломоти идиотът със сведена глава. — Питъркин е лош.

— Погледни ме! — нареди Корбет.

Нещастникът вдигна глава. Корбет видя, че мъката, която се четеше в погледа му, е истинска, под мръсотията и наболата брада лицето му беше преbledняло.

— Къде го срещна? — попита Корбет.

— Чакаше ме на края на града. Отначало бях любопитен.

— Колко е висок? — попита Корбет.

— Не знам. Караше ме да стоя зад един дъб, а той беше от другата страна. Но понякога виждах маската му иззад дървото. Беше

страшна, червена като кръв. Имаше... — Питъркин показа нещо като гривна около китката си.

— Камбанки? — попита Корбет.

— Да. Така разбирах, че е там. Излизах рано сутрин. Повечето пъти имаше мъгла. Чувах как камбанката звъни. Отначало мислех, че е някаква шега. Разказа ми как е научил кой съм. Каза ми, че сър Луис Тресилиън много го слуша. Да — Питъркин облиза устни. — Така успя. Знаеше, че през лятото ходя след двойките в полето. Казваше, че съм крадял разни неща и щял да каже на мастър Блайдскот и той да ме окове на позорния стълб.

— Той ли те научи на стиховете? — попита Корбет.

— Да. Но в тях отначало не се споменаваше име. Върна се след няколко сутрини. Накара ме да повторя стихчето и аз го повторих. После ме накара да отнеса съобщението на онова момиче... — заклати глава — забравих името.

— И после дойде името на първата от жертвите му, така ли?

— Да — примигна Питъркин. — Мислех си, че е шега... Клетият Питъркин — стисна ръце и загледа умолително към Корбет, — клетият Питъркин не знаеше.

— Какво ти каза да направиш Маскирания?

— Трябваше да открия момичето сам, трябваше да ѝ кажа голяма тайна, затова тя с никого не трябваше да я споделя. Само когато тя обещаеше тържествено и се прекръстеше, само тогава ѝ предавах съобщението.

— Какво стана? — Ранульф се надигна и се приближи, изпълнен с любопитство за начина, по който действаше убиецът. — Последната му жертва, коларската дъщеря Елизабет, тя какво направи?

— Срецнах я по пътя на връщане от пазар — Питъркин притвори очи. — „Елизабет, казах ѝ, имам да ти кажа голяма тайна. Не се дръж като глупак, Питъркин, отвърна тя. Не, не, прошепнах ѝ. Наистина.“

— Тогава си ѝ показал монетата, нали? — попита Корбет.

Ужасен, Питъркин кимна.

— Казал си ѝ, че неин обожател ти е дал монетата, за да разбере Елизабет, че не ѝ се присмиваш? Прав ли съм?

Идиотът отново закима.

— „О, Питъркин рече тя. Кой е той?“ Поклатих глава, защото се бях закълел да не казвам. Предадох ѝ съобщението и избягах.

— Хитро — измърмори Корбет. — Всички са в клопката. Питъркин трябва да предаде съобщението. Казано му е да покаже монетата, така че тя да му повярва. Разбираш ли сега, майко?

— Разбирам — очите на старицата плувнаха в сълзи. — Боже мой, клетата Елизабет не си е и помислила да сподели с някого, за да не я проследят и изпреварят. Разбира се, никой не вярва напълно на Питъркин. Можело е да се окаже някаква шега. Не е искала да излезе глупачка...

— Да, но любопитството на Елизабет, както и на другите жертви е било събудено. Съобщението на Питъркин е и недвусмислено, и тайнствено. Платили са на градския идиот да го предаде, следователно би трябвало да е истина. Не би посмяла да се довери на някого, и така сама е предрешила съдбата си.

— Какъв беше гласът му? — попита Ранулф.

— Не знам — проплака Питъркин. — Мек глас.

— За първи път ли го чуваше?

— За Бога, сър Хю! — възкликна старата Крауфорд. — Мъжът е бил с маска!

— Проследил ли си го откъде идва или накъде тръгва? — попита Ранулф.

С ужас в погледа, Питъркин поклати глава.

— Какво можех да сторя вече, след първата жертва? — изплака отново Питъркин, като триеше ръцете си една о друга, а сълзи бяха набраздили мръсното му лице. — Беше ме страх. Къде да ида? Клетият Питъркин! — той се заудря в гърдите.

Корбет погледна към Ранулф и поклати глава. Питъркин се правеше на по-глупав, отколкото беше, но думите му бяха напълно логични. Беше като обучено куче, водено и от алчност, и от страх, което е тичало нагоре-надолу по заповед на своя господар.

— Ще го заловиш — каза старата Крауфорд и погледна Корбет, който се изправи и пристегна колана с меча си.

— Да, ще го заловя. И после ще го пратя на бесилката в края на града.

Корбет тръгна към вратата и посегна към резето.

— Сега вече знаеш защо наричам това място Хаселдема, нали?
— извика старицата след него.

— Да, вече знам.

Корбет погледна назад. Старата Крауфорд беше избърсала сълзите си.

— Подозирала си от самото начало, нали?

Лукавото изражение изчезна от лицето на старата Крауфорд.

— Не можа ли да се противопоставиш? — попита Корбет.

— Аз съм стара жена, писарю. Нямам си никого — тя подръпна прашната си рокля. — Не нося меч и кама. Нито мога да извадя заповед от краля, подпечатана с восък, която да кара всички да ми правят път и да свеждат глави. Как да разкажа за подозренията си? Виждал ли си жена, набедена за вещица, да гори на кладата, сър Хю? Гледал ли си как се гърчи тялото ѝ? Не ми дръж проповеди!

Корбет мрачно се усмихна и кимна със съчувствие. Излязоха и отидоха при Чансън, който пазеше конете. Корбет не отговори на въпросите на Ранулф, метна се на седлото си и по време на краткото им пътуване до воденицата яздеше напред умислен.

Този път Корбет не се церемони — щом воденичарят Ралф излезе и взе да вика и да размахва ръце, че бил зает човек, Корбет го прикова с рязък заповеднически тон, а Ранулф извади меча си и го постави с широката част върху рамото на мъжа.

— Дръж се както подобава! — предупреди го служителят на Зеления печат. — Господарят ми има много лош нрав.

Корбет слезе от седлото, подаде поводите на Чансън и бутна вратата на кухнята. Урсула бе застанала край огнището. Бе облечена с тъмнокафява роба, поръбена с катеричи кожи и пристегната на кръста ѝ с шнур. Не изглеждаше красива като преди, лицето ѝ беше повехнало от недоспиване. Тя отметна коса и откри лицето си.

— Реших, че е Молкин — подигравателно каза тя. — Той имаше навика да връхлита така...

— Молкин се забавлява със сатаната! — озъби ѝ се Корбет. — И само какво забавление ще да е, нали, Урсула? Мъжът ти е бил продажен и безчестен негодяй — и това са само малките му недостатъци.

— Какви ги говориш? — пребледня лицето на Урсула.

— Защо си изпратила Маргарет да работи при вдовицата Уолмър? За да я държиш далече от къщи, нали? Далече от Молкин?

— Защо? — смути се тя.

— Бил съм на много места, мистрес. Виждал съм какво се случва на мъжете, които са посегнали на дъщерите си! Мъже, които са извършили кръвосмешение с децата си! Грях, който е непростим, както в очите на Бога, така и на хората!

— Как смееш?

— Смея и още как! — рязко издигна глас Корбет. Огледа кухнята. — Ти си втора жена на Молкин, нали? На колко е била Маргарет, когато той се е вмъкнал за първи път в спалнята ѝ? На дванайсет, на тринайсет?

— Откъде знаеш това? Не е истина!

— Не е ли? Молкин вероятно е убил първата си жена. Със сигурност е посягал на дъщеря си, и когато си се омъжила за него, си разбрала смразяващите му тайни. Но въпреки нахалния си поглед и отраканите си отговори, ти си добра жена, нали, Урсула? Взела си под крилото си Маргарет. Предупредила си Молкин. Освен това още някой е научил тайната на воденичаря. Когато онова мързеливо, непочтено копеле Блайдскот е избрало Молкин за един от съдебните заседатели на процеса срещу сър Роджър, е настанало време за разплата. Молкин е бил изнудван — или Чапълс да бъде признат за виновен, или цял Мелфорд ще научи тайния му грях.

Корбет седна на един стол до масата.

— И с какво друго са държали Молкин? Подозрения за смъртта на първата му жена? Или че втората му жена, каквато е хубавка и привлекателна, неведнъж се е забавлявала със сър Роджър, когато Молкин не е в града?

Урсула леко се олюля. Отиде до долапа, отвори го и си наля вино в една чаша. Изпи я на един дъх, а по брадичката ѝ потече тънка струйка.

— Чудя се кой е разбрал — продължи Корбет. — За първи път в живота си Молкин се е почувствал в клопка. Воден от страх и желание за мъст, е заковал последните гвоздеи в ковчега на сър Роджър. Те двамата с Торкъл.

Урсула седна и сграбчи ръба на масата.

— Жалко, че Люси не е тук — Корбет стана и закрачи из кухнята. — И тя има доста за криене, нали? Молкин е научил някоя и друга тайна. Например това, че Люси много харесва сина му, Ралф. Торкъл е бил по-отстъпчив: няма мъж, на когото да му харесва прякора „рогоносец“. Молкин е искал сър Роджър да умре, и са му дали сведения за Торкъл. Представям си какво се е случило. Прави, каквото ти казвам, притискал го е Молкин, или ще ти забучат рогата, да ги разнасяш из града цял живот... Не мисля, че на Торкъл му е трябвало дълго да го убеждават. Още повече, че и той, както и останалите, изобщо не е обичал сър Роджър.

— Нямах доказателства — опита да се защити Урсула.

— Напротив, майко, има!

Всички се обърнаха изненадани. Маргарет, по нощница и увита в наметало, с нахлузени на бос крак сандали, тихо се беше промъкнала надолу по стълбите и се беше спотайвала в тъмнината. Пристъпи напред и приклепна до огъня, протегнала ръце. Погледна Корбет през рамо, измъчена усмивка огря бледото ѝ лице. На утринната светлина красотата ѝ изглеждаше крехка и уязвима, русата ѝ коса се спускаше на вълни по раменете ѝ.

— Знаех, че ще се върнеш, още първия път, когато дойде. Кралският гарван, готов да кълве от гнилата плът на нашите съдби. О, да, така те наричат — усмихна се тя. — Кралският гарван, тъмноок и с остър клюн, нали?

Изправи се и седна на пейката между майка си и Корбет.

— Душата на отца ни в рая пребивава — напевно рече тя. — Знаеш ли каква е представата ми за баща? — сините очи на Маргарет се напълниха със сълзи, устните ѝ потръпваха, но тя се владееше. — Какъв беше твоят баща, сър Хю? Идваше ли да те завие добре в леглото нощем? Баща ми се вмъкваше в моето. Имаше едро, грубо тяло и тежки ръце.

— Казвала ли си това на изповед? — попита Корбет. Едва успя да прикрие връхлетялото го съжаление от болката, изписана на лицето на младата жена.

— Чувствах се омърсена. Но когато Молкин се ожени за Урсула, ѝ казах. На кого друг да се доверя?

— Опитах се да те закрилям — рязко рече Урсула. — Винаги щом можех, пращах Маргарет нанякъде. Вдовицата Уолмър ни

помагаше. Мисля, че се досещаше за истината.

— При нея ми харесваше — отнесено продължи Маргарет. — Беше много красива. Мисля, че тя и сър Роджър бяха влюбени един в друг.

— Значи мислиш, че е бил невинен?

— Така мисля.

— А каза ли го на баща си?

— Не говорех с него. Бяхме като непознати. Когато му отсякоха главата, бях доволна, че този ужасен човек е мъртъв.

— Кой според теб — Корбет направи опит да разсее напрежението — е убил вдовицата Уолмър?

— В деня на смъртта си — отвърна Маргарет — тя ми изпрати съобщение да не ходя при нея тази нощ. Подозирах причината. Знаех и за подаръка, който ѝ беше дал сър Роджър. След убийството ѝ си дадох сметка колко порочно място е Мелфорд, ужасен град, в който хората извършват смъртни грехове.

Корбет съсредоточено наблюдаваше момичето. Зачуди се дали ужасното насилие върху нея не е помрачило леко разсъдъка ѝ и разбъркало мислите ѝ.

— Молкин е мъртъв — измърмори той. — Ще отговаря пред Бог за престъпленията си. Разказа ли на някой друг?

— Едва не казах на младия свещеник, онзи, който умря миналата нощ — Маргарет поклати глава. — Кой ли щеше да ми повярва?

— Аз ти повярвах — заяви Урсула.

Корбет се подпря на масата.

— И?

— Наистина е за чудене, писарю, връзката ми с Молкин — пияница, побойник, негодяй, мъж, посегнал на дъщеря си. Понякога ми се щеше да плюя в лицето му.

— Затова ли си отказвала в съботните дни да ходиш до воденицата?

— Разбира се! Нека Молкин пие, да спи като заклана свиня. Знаеш ли, писарю, понякога ми се искаше самата аз да го убия и да подпаля всичко. Молах се, когато той залиташе навън пиян, да падне във воденичния яз.

— Каза ли на някого? Обвини ли открито Молкин?

— Не.

— Сигурно си се изповядвала, нали? — измърмори Корбет. — Целият този товар ти е идвал твърде много — животът ти с Молкин, насилието над Маргарет, Люси и Ралф, така ли е?

Тя кимна.

— Преди шест години, на Чист понеделник, седнах на пейката за изповед.

— При курат Робърт ли?

— Не, той беше твърде млад. Страхуваше се от мен — позасмя се тя. — В града беше дошъл някакъв странстващ монах, но точно тогава не беше в църквата, затова седях вътре и плачех. Дойде отец Гримстоун. Разказах му всичко.

— А мислиш ли, че той може да е разказал на другото?

— Как би могъл? Нали е обвързан с тайната на изповедта.

— Обвинявал ли те е Молкин, че си разказала на някого?

— Не — Урсула постави ръце на масата, — но се случваше да прочета в погледа му, че му се ще да ме убие. Сядаше, където седиш сега ти, и ме зяпаше. Никога не сме го обсъждали и повече не отидох при отец Гримстоун.

— А в нощта, в която умря Молкин?

— Това, което ти казахме, е самата истина — отвърна Урсула. — Бяхме доволни. Молкин отиде до воденицата, приключи с работата си, нагласи се да си напълни търбуха с ейл и да се напие като свиня, каквато си беше. Някой е влязъл, отсякъл е главата му и я е сложил на поднос, който е пуснал да плува във воденичния яз. Радвам се, че вече го няма. И Маргарет се радва.

— А после — обърна се Корбет към момичето, което безучастно седеше до тях, — довери ли се някому, Маргарет?

— Не! — отметна рязко глава, очите ѝ заблестяха гневно. — Знаеш ли, писарю, Молкин гние в своя гроб, а аз имам чувството, че съм се върнала при живите. Искам да срещна добър човек и да се омъжа. Не искам всички в Мелфорд да знаят за моя срам.

Корбет стана.

— В такъв случай повече няма да ви безпокоя.

Заобиколи, приклепна до пейката и взе ръцете на Маргарет в своите.

— Ръцете ти са студени — нежно каза той. — Бъди сигурна, че от мен никой няма да научи тайната ти. Отец Гримстоун ще си отиде,

ще бъде въздадено Божието и кралското правосъдие.

Пусна ръцете ѝ, целуна я по косата и излезе на двора.

— Къде е Ралф?

— Заклучил се е във воденицата — усмихна се Ранулф. — Каза, че имал да върши по-важни неща, отколкото да си губи времето с разни любопитни писари.

— А ние наистина сме любопитни — усмихна се Корбет.

Качиха се на конете си и поеха обратно по пътеката. Тъкмо щяха да завият, когато от гъсталака изскочи някаква фигура, толкова неочаквано, че конят се подплаши. Корбет успокоително го потупа по шията.

— Съжалявам, съжалявам... — Соръл дръпна назад качулката от главата си. Груба превръзка покриваше раната на шията ѝ.

— На лов ли си излязла? — попита Корбет и посочи торбата, която мъкнеше.

— Ловя зайци с капани! — на загорялото ѝ лице се бе изписала загриженост. — Ново убийство ли има, писарю? Курат Робърт, нали? Казват, че се обесил. Той ли е убил клетия ми Фъръл?

— Не вярвам, че е бил той. Кажи ми, Соръл — Корбет хвана покъсо поводите и се наведе към жената. — Нали не може тялото на Фъръл да е скрито в тресавище или блато? Мислех да те питам още вчера.

— Не — отвърна му Соръл. — Блатата и тресавищата наоколо не са чак толкова дълбоки. Пък и каквото потъне в тях, след време изплува. Защо? — попита тя. — Да не би да знаеш къде е заровен?

— Да, знам. Известно ми е точното място.

— Къде? — Соръл пусна торбата и хвана поводите с една ръка, а с другата сграбчи коляното на Корбет.

Корбет отмести кичур коса от лицето ѝ.

— Имай ми вяра — прошепна ѝ. — Остави ме да поиграя играта. Дотогава обаче остани в Мелфорд!

Соръл пусна поводите. Корбет пришпори коня си и следван от Ранулф и Чансън, препусна по пътеката към града. Щом наближиха, тъкмо когато минаваха покрай църквата, Корбет дръпна поводите на коня си и се обърна към двамата мъже.

— Аз ще отида да закуся в „Златното руно“. Вие намерете със Луис Тресилиън и със Морис Чапълс. Доведете ми ги и двамата.

Кажете им, че трябва да дойдат в името на краля.

— Чапълс и Тресилиън? — учуди се Ранулф.

— Доведете ми ги — повтори Корбет. — Кажете им, че имаме какво да обсъдим!

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Корбет се върна в „Златното руно“, където хапна осолено свинско, току-що изпечен хляб, резен сирене и чаша разреден ейл. В кръчмата почти нямаше хора, само случайни посетители, отбили се за малко тук, преди да продължат към пазара — продавач на реликви, който редеше на поднос стоките си, търговци, които продаваха панделки, пътуващ калайджия, двамина дребни търговци с язовец, когото се надяваха да насъскат срещу някое куче.

Корбет се качи до спалнята си, седна на масата и се загледа в записките си. Бе спал едва няколко часа, но съзнанието му работеше трескаво, и беше щастлив, че планът му започваше да работи. Съчувстваше на Маргарет, макар че не можеше да достигне до дъното на болката ѝ, надяваше се да ѝ е донесъл поне някакво успокоение. Корбет се замисли за своята малка Елинор и се зачуди как един баща би могъл да посегне с нечисти помисли на дъщеря си. За да се откъсне от тези мисли, подготви стаята за своите посетители и се увери, че ако се наложи, ще може да стигне лесно до меча и камата си.

Докато седеше и чакаше, Корбет задряма за кратко, но се събуди от силното тропане на Ранулф по вратата. Чапълс и Тресилиън влязоха. И двамата бяха небръснати, несресани и облечени набързо. Ранулф донесе столове и ги покани да седнат. Чапълс изглеждаше притеснен. Тънка усмивка играеше по лицето на Тресилиън, сякаш му беше известно какво ще се случи.

— Новини ли имаш? — попита сър Морис. — Трябва да е спешно?

— Не, нямам новини — отвърна му рязко Корбет. — Но стигнах до някои изводи. Вината на баща ти, сър Морис, е само в това, че е обичал пиенето и жените. Не е убил вдовицата Уолмър. Не е насилвал и душил с въже младите жени от града. На бесилката го е изпратил лукав и злонамерен убиец. Обърнали сте се с молба за разследване към Кралския съд и сте молили за помилване. Ще има такова помилване.

— Какво означава това? — прошепна сър Морис.

— Няколко души са знаели, че баща ти е невинен — продължи сър Корбет. — Ти, той самият, убиецът и сър Луис Тресилиън.

Морис погледна учудено към съдията.

— Преди пет години — с безизразен тон продължи Корбет — сър Луис, както му е редът, е призван в общината, където е изслушал показания под клетва и е разгледал доказателства срещу твоя баща. Може и да е имал своите съмнения относно вината на заподозрения, но въз основа на представените доказателства, сър Роджър е изглеждал виновен. Сър Луис вероятно е таял надежда, че съдебните заседатели ще вземат предвид всички доказателства. Трябва да е бил изненадан, когато са постъпили другояче. Отложил е екзекуцията на баща ти. Писал е на краля. Важна част от решението на съдебните заседатели относно твоя баща е, че то е по същество решение на общността. Ако сър Луис беше продължил да възразява срещу него, щяха да го обвинят, че като богат благородник защитава друг богат благородник. Прав ли съм, сър Луис?

— Слушам те внимателно — отвърна съдията.

Отговорът му беше така спокоен, че Корбет се почуди, дали е на прав път. Тресилиън изглеждаше невъзмутим.

— Баща ти умира — Корбет засили напрежението у сър Морис. — Убийствата спират. Сър Луис тогава трябва да се е успокоил, направил е най-доброто, като се е отнасял към теб като към сина, какъвто никога не е имал. Може би дори те е подтикнал да пишеш до Уестминстър? Въпреки това три неща са му давали донякъде основание да вярва в правотата на присъдата. Доказателствата, решението на съдебните заседатели и фактът, че убийствата са секнали. Но е бил и разколебан, защото по някое време Фъръл е изчезнал, а и е бил наясно със славата на Молкин, както и с това колко много от тукашните хора мразят баща ти — Корбет замълча. — И тогава убийствата започнали отново. Вярата на сър Луис във вината на баща ти е била сериозно разклатена. Може също да е подозирал, че истинският убиец е отговорен за несправедливата екзекуция на баща ти. Тогава сър Луис решава да въздаде свое собствено правосъдие.

— Какво искаш да кажеш? — попита сър Морис с побледняло лице. Пръстите му не спираха да шарят по яката на туниката му.

— Сър Луис — обърна се към него Корбет, — според мен ти си виновен за смъртта на воденичаря Молкин, на Торкъл и на Девърел и

се обзалагам, че знаеш също така къде е тялото на мастър Блайдскот.

— Знаеш, че съм съдия — проговори Тресилиън. — И като съдия те питам: как ще докажеш твърденията си?

— Ти си добър човек, сър Луис — отвърна Корбет, — но си сгрешил. Подозирал си, че е допусната съдебна грешка. Съчувствал си на Соръл, вдовицата на Фъръл, затова си се опитвал да ѝ помогнеш, няколко пъти в годината тя е получавала вързопчета със сребърни монети. Но тези подаръци от неизвестен дарител са давани в определени дати от годината. Ти си човек на правото до мозъка на костите си, нали? Датите отговарят на периодите, в които заседава съдът в Уестминстър. Така си напомнял сам на себе си станалото. Грижел си се за Соръл, както си се грижил и за сър Морис.

Сър Луис се усмихна и поглади мустаците си.

— Само заможен човек като теб е в състояние да си позволи такава щедрост — заяви Корбет. — Що се отнася до нападението, извършено над теб на Фалмър Лейн, в деня на пристигането ми в Мелфорд, когато си бил на път за срещата си с мен, случаят наистина беше любопитен! Защо си яздил сам? Защо си намери извинение да закъснееш? Не си искал сър Морис да язди с теб, нали така? Искал си да те видим като жертва на нападение, заради допуснатата ужасна съдебна грешка. Спрял си на пътя, огледал си се, не е имало никого. Отрязал си младо дръвче, за да го поставиш напъряко на пътеката. Влязъл си между дърветата, събул си ботушите си и си изстрелял стрелата. После си продължил пътя си.

— Някой би могъл да ме види — отбеляза Тресилиън.

— Не, мястото е усамотено. Две неща ме озадачаваха около твоето нападение. Първо, кой ще е този босоног стрелец? Стрелял е веднъж и не е повторил. Соръл, която познава горите като дланта на ръката си и не пропуска и сянка с орловия си поглед, не е видяла никакъв стрелец. И после, щом стрелецът се е нагърбил с това дело, защо е допуснал провал? Молкин, Торкъл, Девърел, а вероятно и Блайдскот, са мъртви. А на теб ти се разминава с драскотини, които сам си си нанесъл. Отървал си се от лъка и колчана със стрелите и си се уверил, че следите говорят за нападение. И си продължил по пътя си. Опитал си се да ни заблудиш. Ти си и този, който е закачил бележката върху бесилката и си надраскал същото съобщение върху надгробния камък на сър Роджър. Не си срещнал никакви затруднения

да извършиш намисленото в онзи ден. Наоколо се стелеше гъста мъгла. Гробището е било безлюдно и щом си приключил, си се втурнал към криптата, вече с вид на уплашен и угрижен съдия.

— А убийствата? — попита сър Морис.

Корбет долавяше как на младия лорд му е трудно да преосмисли всичко това.

— Не са представлявали голяма трудност. Всички са знаели, че всяка събота вечер Молкин се налива. Сър Луис е отишъл до воденицата и е отсякъл главата му. С Торкъл е било същото. Есен е, мъгли обвиват безлюдното поле, Мелфорд е свършеното място за подобни нападения. Навиците на Девърел също са били проучени. Сър Луис е знаел за процепа за наблюдение...

— Какви доказателства имаш за всичко казано? — попита сър Луис.

Корбет не издаде изненадата си от спокойното поведение на Тресилиън. Иска да бъде заловен, помисли си той, очаква да го хванат.

— Първо, оставената в къщата на Девърел бележка. Помниш ли цитата: „Не лъжесвидетелствуй против ближния си“? Повечето хора щяха да изрекат цитата така: „Не лъжесвидетелствай...“ Ти си използвал думата „лъжесвидетелствуй“ по време на процеса срещу сър Роджър. Точните ти думи са: „Ако са лъжесвидетелствували против ближния си, заложили са главите си.“ Какво съвпадение! Молкин е загубил главата си, мозъкът на Торкъл е направен на пихтия. Стрелата от арбалета е улучила Девърел точно в лицето и му е пръснала мозъка. Когато открият тялото на Блайдскот, неговата смъртоносна рана със сигурност също ще е на главата.

Съдията седеше с ръце, поставени на коленете и поглед, прикован в пода.

— Ще те попитам само едно, сър Хю — вдигна очи той. — Залови ли истинския убиец?

— Знам кой е — отвърна Корбет.

— Заклевах ли се в думите си?

— Кълна се.

Сър Луис хвана края на плаща си и задърпа връзките му.

— Ако ще ме изправят на съд, искам да бъда съден в Уестминстър.

Корбет не обърна внимание на сър Морис, който рязко си пое въздух.

— Така да бъде.

— Аз съм съдия — продължи сър Луис. Прехапа горната си устна. — Положил съм клетва да помагам на истината и да съблюдавам за спазването на кралските закони. Казвал съм ти го и преди, сър Морис. Не обичах много баща ти — беше развратник, женкар. Слава на Бога, ти си друг човек. Даже покойната ми жена... — той замълча. — Някоя жена не беше в безопасност, щом сър Роджър беше наоколо. Но че е убиец, не повярвах никога. Защо ще му е да убива вдовицата Уолмър, щом се радва на ласките ѝ? Все пак имаше доказателства, особено наличието на свидетел като Девърел, да не споменаваме гривните и ножа. Въпреки това си мислех, че съдебните заседатели ще го обявят за невинен, защото ще вземат предвид всички доказателства. Сър Роджър щеше да е оправдан, но и опозорен, и принуден да напусне графството. Изненадах се, когато Молкин се върна с думите: „Виновен без право на помилване.“ Съдията трябваше да довърши жестокото му дело.

Сър Луис се усмихна.

— Сър Хю е прав. Не издадох съмненията си. Въпреки доказателствата, отговорността беше на съдебните заседатели. На всичкото отгоре убийствата секнаха — сър Луиз спря и облиза устни.

Корбет отиде, напълни една чаша с вино и я подаде на сър Луис, който му благодари с поглед.

— Направих свое разследване. Научих как Молкин се е наложил в стаята на съдебните заседатели. Имах сериозни подозрения относно изчезването на Фъръл. Съчувствах на Соръл и на теб, Морис. Направих най-доброто, което можах. Опитах се да бъда бащата, който така грубо ти бях отнел — разклати чашата. — Но когато убийствата отново започнаха, разбрах, че съм допуснал грешка. Някой беше успял да ме подведе. Оказах се не само кукла на конци, но и печат, узаконяващ злодеянията на истинския убиец. Някой бе принудил заседателите да използват закона, за да пратят на бесилката невинен човек. Почувствах се глупак. Разбрах защо понякога Молкин безсрамно ми се хили, или защо, когато ме види, Девърел бърза да се скрие някъде като плъх, какъвто си и беше. Разбрах, че кралят трябва да се намеси. Насърчих сър Морис да напише онези писма, но се чудех

какво ще се случи, ако правосъдието не накаже виновниците. Останалото, сър Хю, е както ти каза. Според моята съвест, издадох смъртни присъди, считах за виновни Молкин, Торкъл и Девърел. Може и да не съм заловил истинския убиец, но съм кралски съдия и за мен вземането на подкуп и даването на лъжливи показания са углавни престъпления. Проучих всичките им навици: пиянството на Молкин, криенето на Торкъл от шавливата му жена в навеса за вършитба и потайния Девърел с неговия процеп за наблюдение.

— Ами Блайдскот? — попита Корбет.

— А, да, нашият дебел и подкупен помощник-шериф. Не е било случайност избирането на Молкин и Торкъл. Вината му е същата като тяхната. Поканих го на среща близо до река Суейл. Искях да видя как ужасът се изписва на тлъстото му лице. Не исках да ми се изплъзне, овързаното му с камъни тяло още лежи из крайречните храсталаци — Тресилиън остави чашата си на пода. — Не съжалявам, Корбет. За нищо и никого.

— Защо не ме изчака? — попита Корбет.

— Ако трябва да съм честен, сър Хю, не знаех колко си прозорлив. Не исках да се измъкнат с лъжите си. Бяха се подиграли с мен, с моя съд, не с твоя. Не исках да ги видя как се спасяват. Съжалявам за лъжите, но исках да те объркам, така че да имам време да приключа със задачата си. Най-трудно беше да пипна Девърел. Не беше човек, който ще тръгне да обикаля из полето нощем — сви рамене. — Какво още да кажа? Какво друго има за казване?

Сър Хю стана и постави ръка на рамото му.

— Сър Луис Тресилиън, в името на краля, арестувам те за убийство! Ще бъдеш отведен в Лондон и затворен, и когато короната реши, ще се изправиш пред съда — Корбет улови погледа му. — Очакваше го, нали?

— Бях чувал за теб — каза Тресилиън. — Дните минаваха и разбрах, че е само въпрос на време. А истинският убиец...?

— Ще бъде заловен. Душите на неговите жертви стоят пред Божия съд и настояват за справедливост.

— Мислиш се за един от ангелите на справедливостта ли? — изгледа го сър Луис.

— Не, сър — Корбет пристегна колана с меча си. — Но им служи. Ранулф, Чапълс може да остане със сър Луис. Той ще бъде

затворен в една от стаите на кръчмата. Заклучи вратата и нека Чансън я пази.

— Няма да избягам — каза сър Луис. — Имаш думата ми. Нито ще направя нещо малодушно. Може би се досещаш каква ще бъде защитата ми, Корбет? Аз съм кралски съдия. В моя съд са били извършени лъжесвидетелстване и убийство. Въздадох справедливост в името на краля.

Корбет се спря на вратата.

— Дори когато е в името на краля, сър Луис, справедливостта не може да погазва закона.

— Къде отиваш? — попита Ранулф.

— В църквата. Ела после при мен, Ранулф. Мъчи ме любопитство по отношение на въжетата в камбанарията.

Корбет затвори вратата след себе си и бавно слезе по стълбите. Пазарът вече беше изпълнен с хора и шумотевица. Дребните търговци и чираците крещяха цените си, примамваха клиентите си с платове от Брюж, испанска кожа, плодове, докарани от лондонските търговци, накити и украшения от Ипсуич. Продавач на реликви приканваше хората да купят запечатана чаша, която според твърденията му съдържала последния дъх на свети Георги. Корбет си пробиваше път, отблъскваше с ръце и клатеше отрицателно глава, когато търговците се изпречваха на пътя му и тикаха в ръцете му нов колан, ботуши за езда или позлатени шпори. Най-после се измъкна. Сграбчил дръжката на меч си, се отправи към църквата. Поспря пред гроба на Елизабет и забеляза останената върху прясно изкопаната пръст бяла роза.

— Помогни ми — прошепна Корбет.

Влезе през страничната врата. В олтара горяха свещи, но беше празен. Благоуханен дим от тамян от утринната литургия все още се виеше на тънки талази. Изкачи се към камбанарията, влезе в тясното помещение и известно време внимателно разглеждаше тежестите, привързани за долните краища на въжетата.

— Да знаех само кой е светецът-покровител на звънарите в църквите — промърмори на себе си Корбет. — Щях да му се помоля.

Хвана едно от въжетата, постави края му на полегатия перваз на прозореца и се върна в църквата, като затвори вратата след себе си. Седна за малко да се помоли. Искаше да успокои мисълта си, да се съсредоточи и да провери дали предположенията му са верни. Отиде

до параклиса на Света Богородица, запали свещ и коленичи на покритата с възглавничка молитвена пейка, вперил поглед в лицето на Девата.

— Напомняш ми Мейв — прошепна Корбет.

Почувства вина заради разсеяната си молитва, прекръсти се и се върна отново в църквата. Вратата, през която изнасяха мъртъвците, се отвори. Влязоха някакъв мъж и старица, която запали свещ, помоли се и си тръгна. Тревога обзе Корбет. Тъкмо щеше да се върне в камбанарията, когато камбаната удари и сърцето му подскочи.

— Така си и мислех — прошепна си той и със замах отвори вратата.

Въжето с привързаната към него метална тежест се беше изплъзнало от нишата на прозореца и предизвикало слабо люлеене, от което камбаните бяха започнали да бият. Корбет отново вдигна въжето и го постави по-навътре на перваза на прозореца. Чакаше и наблюдаваше. Изработената от олово тежест беше гладка и блестяща. Видя как започва много бавно да се плъзга по перваза.

— И колкото по-навътре я сложа — каза си Корбет, — толкова повече време ще й трябва, за да падне. Сега трябва само да чакам.

Седна на стъпалата на камбанарията и се зачуди къде ли е Ранулф. Вратата, от която изнасяха мъртъвците, се отвори и в нефа отекнаха стъпки. Влезе Бъргес.

— Какво става, за Бога? — възкликна той. — Защо бие камбаната?

Видя поставения в прозоречната ниша край на въжето. Отвори уста и отстъпи назад.

— Какво правиш, сър Хю?

— Чудех се — отвърна Корбет — как така църковните камбани могат да бият, когато църквата е празна? В нощта, когато курат Робърт умря, нямаше никого в църквата. Помниш, нали? Всички седяхме в общината, хапвахме си сладко и се наслаждавахме на благоденствието на мелфордските жители. Тогава църковната камбана започна да бие. Ти веднага скочи, мастър Бъргес, и пъргаво се затича да видиш каква е причината. Малко по-късно се върна забързан, и съобщи ужасен, че курат Робърт се е обесил. Нямало следи от насилие, нито следа, че става дума за убийство. При това в ръкава му бе открито парче пергамент с цитат от псалмите, как греховете му били пред него.

Следите навеждаха на мисълта, че курат Робърт е убиецът на онези момичета. Воден от чувството си за вина или от страх да не го заловят, той се е възползвал от възможността, когато църквата е пуста, дошъл е в камбанарията и се е обесил.

— Така е станало — заекна Бъргес.

Корбет се облегна на коленете си и му се усмихна.

— Не е така, мастър Бъргес. Първо, защо ти хукна към църквата? Защото камбаната заби? Не беше ли това работа на курат Робърт? И ако има някакъв проблем, сам да измине краткото разстояние до общината и да съобщи, на Гримстоун или на теб.

— Курат Робърт обичаше да пие — горчиво издума Бъргес. — Или давеше мъката си с много вино, или се бичуваше заради греховете си и се молеше, проснат на студения каменен под.

— В това няма съмнение, мастър Бъргес. Миналата нощ обаче е дошъл тук, за да се моли и размишлява, докато ти и отец Гримстоун сте се приготвяли за празненството. Ти си дошъл при него, изпълнен със загриженост и си му донесъл голяма купа с вино, подправено със сънотворно. Видях, че отглеждаш такива треви в градината си. Курат Робърт не е бил канен на празненствата и вероятно е имал обичая да ги избягва. Искал е да седи тук в тъмнината и да се самосъжالياва. Ако виното не е било достатъчно да го приспи, то сънотворното е щяло да свърши тази работа. Докато е пиел, ти си се занимавал с нещо из църквата, както винаги. Върнал си се в камбанарията, взел си едно от въжетата и си го поставил колкото си могъл по-навътре в нишата на прозореца, било е нещо, което си научил като момче или пък си забелязал с годините. Нишата има лек наклон. Накрая въжето, придърпано от тежестта си, се спуска надолу и от люлеенето му, камбаните започват да бият. Сам го проверих. Имах съмнения, че ако го оставя дълбоко навътре в нишата — Корбет се намръщи, — ще ми отнеме доста време преди тежестта да падне.

— Глупости! — възкликна Бъргес.

— Мога да го докажа — тихо рече Корбет. — Не съм учил механика в Оксфорд, но поназнайвам нещо за мерките и теглилките. Както и да е, чул си своя сигнал да се втурнеш бързешком към църквата. Къщата е била заключена. Клетият курат Робърт преди това е изпил виното и бързо е заспал. Замъкнал си го в камбанарията, нагоре по стълбите, вързал си въжето около врата му и си пуснал тялото му.

Клетият курат изобщо не е дошъл на себе си. Може би си го дръпнал за краката, за да ускориш смъртта му? Затова камбаните биха за втори път онази вечер. Скрил си чашата, лесна работа. Избърсал си устата на мъртвия с парцал и си се огледал: всичко е било наред, затова си се върнал забързано в общината, за да обявиш тъжната новина.

— Ами писмото?

— Какво писмо?

— Парчето пергамент, скрито в ръкава на Робърт?

— А, да, ти си го сложил там. Донесъл си виното на курат Робърт. Преди да излезеш от къщата с отец Гримстоун, си претърсил стаята на Белън, докато той е бил в църквата, и си взел всичко, което би могло да предизвика подозрения. Търсил си и подобно парче пергамент. Обзалагам се, че курат Робърт е бил известен с това, че си записва стихове и цитати от Библията, над които да размишлява. Онзи, който си взел, е бил подходящ, макар че всеки от тях би ти свършил работа. Сложил си го в торбичката си и си отишъл в общината.

Бъргес вече си беше възвърнал самообладанието. Скръсти ръцете си на гърдите, сякаш искаше да покаже на Корбет, че не ги държи близо до камата си.

— Ами ако тежестта не беше паднала? Ако се беше случило нещо?

— Тогава курат Робърт щеше да се събуди с тежко главоболие и с обичайното чувство на вина. Ти щеше да си се повеселил на празненството на общината и да чакаш друга възможност. Вярно е, че понеже си бил в стаята на курата, е било възможно той да забележи, че някои ръкописи липсват и да се разтревожи. Но отново би обвинил себе си. Дали е щял да си спомня ясно какво е правил? Или пък е щял да обвини отец Гримстоун, който, като се напие, се вре, където не трябва?

— И защо ми е да убивам курат Робърт?

— Защото си убиец, мастър Бъргес. Обичаш да убиваш. Най-много обичаш да гледаш ужаса, изписан по лицето на някое момиче, което насилваш, а после душиш с въже.

Бъргес преглътна с мъка.

— Няма да слушам тези лъжи.

— И къде ще отидеш? Хората ми са отвън пред църквата — излъга Корбет. — Ще те арестуват, щом излезеш. Искаш ли да ти кажа

защо си убил курат Робърт?

— Имаш само предположения — присмя му се Бъргес. — Защо ми е да убивам човек, с когото съжителствам от толкова много години? Беше ми приятел.

— Преди всичко е бил курат в тази църква — рязко му отвърна Корбет, — а ти си ставал все по-загрижен. Отец Гримстоун е пиел много, започнал е да губи паметта си. А онова, което наистина е тревожело курата — и признавам, че не мога да го докажа — е, че някой, не знам кой, му е съобщил, че изповядани грехове са ставали достояние на другите. Бог знае как е разбрал.

— Значи нямаш доказателства?

— Напротив. Курат Робърт е бил озадачен от това и сериозно разтревожен. Сигурно го е обсъдил с отец Гримстоун, който, естествено ти е казал? Или пък си наминал през стаята му и си го заварил да пише до своя епископ? Белън е ставал опасен, затова си го убил! В същото време напълно е било възможно убийствата на младите момичета да се припишат на него. В действителност куратът не е знаел почти нищо за убийствата. Но всеки свещеник с капчица съвест би се разтревожил, ако е погазена тайната на изповедта. До последния си ден ще се чудя, а и ти също — додаде Корбет — кой е бил този човек. Гръмогласният Молкин? Дъщеря му? Или Девърел, нашият страхлив дърводелец? Или пък Блайдскот?

— И за смъртта на Молкин и на Девърел ли ще ме обвиниш?

— Разбира се, че не — отвърна Корбет. — Тях ги е убил сър Луис Тресилиън, който си е дал сметка, че заради лъжливите им показания е бил обесен невинен човек.

Бъргес подскочи, видимо развълнуван.

— Да, сър Роджър е бил невинен! Ти си убивал, Бъргес, и заради теб останалите са лъгали, давали са лъжливи показания и накрая са били убити, за да защитят греха ти.

Корбет стана и тръгна към стъпалата, увеличавайки разстоянието между себе си и убиеца.

— От край време си убиец, Бъргес! Станал си войник, за да убиваш. Изпитвал си наслада от топлатата, шуртяща кръв, от мириса на смъртта, и то още от времето, когато си бил младеж в едно стопанство близо до Мелфорд. Преди колко време е било това? Преди четиридесет години? Още при управлението на бащата на нашия крал ли?

Прегледах внимателно регистъра на покойниците. Правят впечатление убийствата на две-три момичета отпреди десетилетия, както и кратките записки за телата на „неизвестните“. Кой са били тия „неизвестни“? Клетни странници? Проститутки? Уличници? Бегълки, имали нещастieto да дойдат в Мелфорд? Дебнел си жертвите си из пътищата на това поле, както невестулката дебне зайци. Никой никога не е бил заловен за убийствата, може и никого да не го е била грижа. Бил си в безопасност. На вид си бил почтения, грубоват Бъргес, полубрат на младия Гримстоун, който е бил предопределен за църквата. Питам се, дали си отварял някога тази книга и дали си поглеждал имената на жертвите си в нея? Чувствал ли си някога вина?

Бъргес успя да устои на погледа му.

— Учил си за зидар, но накрая изкушението на войната, като възможност да се отдадеш на жаждата си за кръв, те е отвело от тук. Бог знае за колко убийства си отговорен из всички краища на кралството. По време на походите в Шотландия и Уелс, където цели села и градове са минавали под меч, кой се интересува от труповете?

— Бях добър войник — присви очи Бъргес. — Кралските военачалници нито веднъж не са отправяли обвинение срещу мен.

— Разбира се, че не са. Войските се придвижват бързо. Никой не би забелязал. Драги ми Бъргес, срещал съм войници като теб — убийци до мозъка на костите си. И добри пари си припечелил. Грабил си жертвите си, нали? Не само ония, които си убивал, но и всички, до които си успявал да се докопаш.

— Военна плячка — беше хладнокръвният отговор.

— И си донесъл обратно плячката си в Мелфорд, за да покажеш на всички колко добре си се справил. Купил си старата къща на лесничея и веднъж завинаги си се превърнал в полубрата и благоразумния приятел на отец Гримстоун.

— Той имаше нужда от помощта ми.

— Няма съмнение! Годишите не са се оказали милостиви към отец Гримстоун, нали? Идеализмът, мечтите са повехнали. Самотният и вече залитнал по чашката Гримстоун е имал остра нужда от подкрепата ти!

— Ние сме полубратя, а той беше добър свещеник.

— Сигурен съм, че си дал всичко от себе си, за да прикриеш жаждата си за кръв. Може дори да си се опитвал да се бориш срещу

разните демони, които са разяждали жестоката ти душа. Но старите привички трудно умират, нали, Бъргес? Ти си опитен войник. Знаеш как да приглушиш тропота от копитата на коня. Пък и Мелфорд се е разраснал, станал е още по-богат град, а полето, пълно с горички, хълмчета и лесове, тучни ливади и живи плетове, които са превърнали тесните пътища почти в окопи, е станало още по-безлюдно и набраздено от пътечки място. В Мелфорд лесно се влиза и излиза, няма градски стени, няма затворени градски порти. Затова отново си излязъл на лов, но с маска на лицето.

— С маска на лицето?

— Да, с маска на лицето. Нещо, което си донесъл от пътуванията, или си го намерил тук, в Мелфорд. Обикновено я носиш прикачена на седлото или увита в парче плат. Била е твоето прикритие, в случай, че някоя от жертвите успее да се измъкне. Отначало си бил предпазлив. Насочвал си се към уязвимите, беззащитни момичета, които обикалят пътищата, съпругите или дъщерите на пътуващите търговци, някоя случайна бродеща по пътищата изгубена душа. Нападал си, насилвал си и си убивал. Бог знае къде лежат телата им, но на това ще се върнем след малко.

— Ако нямаш трупове, нямаш доказателства! — грубо рече Бъргес. — Сър Хю, предполага се, че си писар на краля. Всичко, което чух, са само празни предположения и заплахи. Казаното от теб може да бъде казано за мнозина други в Мелфорд.

— Така е.

Корбет разпери ръце и се зачуди къде се бави Ранулф. Бъргес беше затворил дебелия дъбова врата. Корбет прикри безпокойството си. Ако Ранулф влезеше в църквата, щеше да си помисли, че няма никого и да тръгне да го търси другаде.

— Ти си ловец, Бъргес, ловец на невинна плът. Важничел си из Мелфорд, скрит зад образа на приятел и довереник на свещеника. Седял си тук в църквата и си наблюдавал молещите се с очите на лисица, която дебне пилците в кокошарник. Мелфорд се е променил, нали? Момичетата са поохранени, по-добре облечени, имат повече време за себе си. Пазарът ги привлича. Виждаш хубавите им лица, издутите им пазви. Похотта ти расте, наситил си се на дрипави скитници и на мърляви слугини. Но как да ги примамим в клопката?

Корбет замълча. Загледа се как тежестта на въжето приплъзна още малко по нишата.

— Затова си избрал идиота Питъркин. Примабил си го да предава съобщения до една или друга жена. Питъркин го е вършил и преди. Научил си го на прости стихчета, на които малко жени могат да устоят, особено пък когато Питъркин с готовност е показвал, че са му платили да отнесе съобщението. Как да не изгори от любопитство едно младо момиче? Да, тя ще си мълчи: ами ако другите я разкрият или съобщението се окаже шега? Не й се ще да излезе глупачка. Пък и кой би обвинил клетия Питъркин? Първата ти жертва се е хванала на въдицата. Отишла е на някое пусто място, а ти си я причакал. Повечето убийства са станали привечер. Насилвал си и си убивал, прикрит под ужасяващата маска на лицето си. Скривал си тялото и тихомълком си се връщал в Мелфорд — Корбет сви рамене. — Кошмарът е започнал!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Не те ли мъчи вина? — упрекна го Корбет. — Нощем не наобикалят ли призраци леглото ти? Нямах ли страх от Бога? Или от правосъдието?

— Хубавите истории ми допадат — отекна насмешливият отговор.

— Елизабет, дъщерята на коларя — с безизразен глас продължи Корбет. — Призракът ѝ е тук. Молих се за нея в църквата. Тя е може би най-добрият пример за начина, по който действаш. Намерил си Питъркин, както си правел винаги, дал си му монета, накарал си го да повтори съобщението. Може би при друг случай Елизабет нямаше да обърне внимание на Питъркин, но тя е млада и наивна. Питъркин изглеждал искрен, при това са му платили, за да ѝ донесе съобщението. И ето че в съдбоносната вечер тя отишла на любимото си тайно място в горичката, близо до Дяволския дъб. Попаднала е в ръцете на смъртта, попаднала е на теб, скрит зад ужасната маска. Нападнал си я, насилил си я и си я убил. Щом си заситил жаждата си за кръв, внимателно си отнесъл тялото до живия плет встрани от Дяволския дъб. Може би си възнамерявал да се върнеш и да го скриеш. Ако е било по силите ти, си щял да скриеш всички трупове, без този на вдовицата Уолмър.

— И за нейната смърт ли нося вина?

— Да, преди пет години си убил поне три жени. Щял си отново да убиеш, но се е случило нещо необичайно. Сър Роджър Чапълс е дарил на църквата триптих. Един Бог знае защо му е притрябвало. Дар ли е било? Или заради угризения на съвестта? — Корбет развърза торбичката си на колана и измъкна нескопосаната рисунка, която беше намерил в стаята на курат Робърт.

— Позната ли ти е, Бъргес? На заден план е изобразен разпнатият Христос, а на преден — три фигури. Тази в средата е на свещеник, мъжът вдясно от него прилича на служител, може да е курат, а може и да е ангел. Вляво от него фигурата носи маска. Виждаш ли я?

Елек, панталони за езда, ботуши, а на лицето си — маска, подобна на актьорските. Решил си, че Чапълс ти се подиграва, че е надушил истината. Според теб на триптиха са били изобразени отец Гримстоун, курат Белън, а маскираната фигура си самият ти.

— Истина е, че никак не харесах рисунката — презрително се засмя Бъргес, — зарадвах се, когато някой я изгори.

— Не някой, ти си я изгорил, за да не види някой в нея същия смисъл, какъвто си видял и ти. Знаеш ли, Бъргес, не вярвам, че Чапълс е намеквал нещо. Подобни рисунки са доста често срещани из лондонските църкви. Мъжът вдясно от свещеника олицетворява мъдростта на света, а фигурата вляво е неговата глупост. Това е илюстрация по цитат от свети Павел. Подчертава изкушенията, с които се сблъскват свещениците и ги призовава да ги отхвърлят.

По очите на Бъргес Корбет разбра, че е улучил право в целта.

— Постъпил си глупаво — продължи Корбет. — Не е било обвинение, насочено срещу даден човек. Приел си го като лична обида, тънък намек за кървавите ти дела. Обзалагам се, че по-късно си го схванал и сам. Ако сър Роджър наистина те е подозирал, щял е открито да те обвини.

Бъргес отвори уста, сякаш да каже нещо, но замълча.

— Сър Роджър е пиел. Бил е известен като развратник и пияница. Не са го обичали в града. И ти си решил да го унищожаш! — Корбет не изчака отговора му. — В онази фатална нощ сър Роджър е отишъл при вдовицата Уолмър. След като си е тръгнал, си влязъл ти. Сигурно преди това си я посещавал. Добре си познавал къщата ѝ. Пуснала те е да влезеш. И си я убил.

— Хората знаят, че бях в кръчмата „Златното руно“...

— Да, разбира се, бил си там и преди, и след убийството. Никой не следи кога идваш и кога си тръгваш. Като същински Луцифер си се промъкнал до Риптън, кралския наместник. И на него са му били известни посещенията на сър Роджър при вдовицата, затова е давел мъката си с ейл. Иди, подтикнал си го, изправи се пред нея, открий ѝ любовта си. На Риптън не са му трябвали дълги увещания. Отишъл е долу до къщата ѝ, но е бил достатъчно разсъдлив, та да схване, че вината ще падне върху него, когато я е открил мъртва. Бил е уплашен до смърт. Върнал се е бързо в „Златното руно“. Заявил е, че си е променил намеренията. Наистина, търсел е кой да го придружи

обратно до къщата. Каква прекрасна възможност ти се е отворила! Добрият приятел Бъргес го придружава до къщата на вдовицата — и останалото е известно.

— Риптън ли ти го разказа?

— Не — усмихна се Корбет. — Но ще го направи. Когато му вържем ръцете и кралските представители на закона вземат да го разпитват, ще си спомни невероятни неща. Бил си с Риптън, нали? Добрият стар Бъргес, неуморният приятел! Всъщност, подозирам, че тъкмо ти ме нападна при воденицата вечерта, след като пристигнах в Мелфорд. Опитваше се да ме объркаш. Когато влязох в „Златното руно“, ти седеше пред чашата си, радушен и сърдечен, извън всяко съмнение.

Тежестта на въжето на камбаната стигна до ръба на нишата и падна. Корбет не обърна внимание на дрънченето на камбаната.

— Всичко е било подготвено. Къщата на сър Роджър е претърсена. Вече си успял да изпратиш дрънкулките от другите жертви за спомен на сър Роджър. Познавал си мисленето му. Щял е да ги помисли за подаръци от някое свое завоевание. Запратил ги е в сандъка и повече не се е сетил за тях.

— Ами Девърел?

— А, да, стигаме до последната част от плана ти. Всеизвестно е, че отец Гримстоун е пияница. Освен това е и самотен. Добронамерен човек е, но езикът му се развързва от виното. Знае всички тайни на града, нали? Най-вече тези на Молкин. За смъртта на първата му жена, както и за кръвосмесителната връзка с родната му дъщеря, Маргарет. Знае и за Торкъл — как собствената му жена и младият Ралф са го направили роконосец... И разбира се, знае и за дърводелеца Девърел, който всъщност е монах, избягал от манастира си, и отдал се на насладите на незаконно съпружество, докато се е криел от очите на Църквата.

По челото на Бъргес заблестяха калки пот.

— Това са тайни, споделени при изповед! — изломоти той.

— Някои са, други не — въздъхна Корбет. — Но отец Гримстоун е самотен. Обича да пие с близкия си приятел и полубрат Бъргес, който с годините е насъбрал такива парещи тайни. Знаеш много скандални неща, нали?

— Нищо няма да кажа — озъби се Бъргес.

— Добирал си се по един или друг начин до набелязаните от теб жертви и си ги изнудвал. Надрасквал си им нещо на парче пергамент, нали? Някой цитат от Библията, например? Като онзи, който е получил Молкин — цитат от Левит, който недвусмислено говори за кръвосмешение? Посещавал си ги посред нощ, или пък си ги пресреждал в някоя уличка? Ще направиш това, или ще направиш онова — в противен случай ще си понесеш последствията. Всички са били изплашени до смърт, Торкъл е бил изправен пред присмех, Молкин — пред гнева на целия град, а Девърел е щял да бъде публично заклеймен.

— Не аз съм ги избирал за съдебни заседатели. Блайдскот ги избра!

— Блайдскот ли? — попита Корбет. — За Бога, не е било нужно да си приятел със свещеника, за да разбереш за Блайдскот. Прословут е със своята подкупност, или по-скоро беше. Защото е мъртъв. Успял ли си да научиш за страстта му към малки момченца? Общото между жертвите на изнудването ти са не само тайните им грехове, но и омразата им към сър Роджър. Ти, Маскирания, Удушвача, си подготвил събитията внимателно.

Корбет заизброява на облечената с ръкавица ръка:

— Чапълс е бил с вдовицата Уолмър в нощта на смъртта ѝ; ножът; в къщата му са намерени накитите на някои от убитите жени; свидетелските показания на Девърел; всеобщата неприязън към него и, накрая, съдебни заседатели, които си държал в ръцете си. Какъв шанс е имал клетникът?

Корбет се размърда на стъпалото. Поуспокои се, като чу шум отвън, приближаващи се тихи стъпки. Надяваше се да е Ранулф, а не отец Гримстоун.

— Не си могъл да предвидиш обаче действията на Фъръл, браконьерът. Знаел е кой къде ходи из полето. В нощта, в която е убита вдовицата Уолмър, той я е видял жива и здрава да изпраца сър Роджър. Говорел е наляво и надясно за някакви други хора, промъкнали се към къщата на горката жена. Знаем, че Риптън е ходил до там два пъти. Третият си бил ти, убиецът — Корбет се приведе напред и насочи пръст към Бъргес. — Благодарение на Фъръл ще увиснеш на въжето, вярвай ми. Той станал много любопитен заради това, което е видял и заради лъжите, разпространявани за сър Роджър. Сигурен съм, че

имаш заслуга за злонамерените слухове. — Корбет замълча. — На всичкото отгоре Фъръл е видял триптиха, започнал е да се чуди дали истината не е така ясна като картината. И така, къде отива човек, измъчван от съмнения? — Корбет посочи надолу. — Дошъл е тук, в църквата. Дали е говорил с отец Гримстоун, или е дошъл направо при теб? Може би те е обвинил открито? Както и да е станало, от църквата не е излязъл жив.

— Глупости! Фъръл беше пияница. Избягал е от онази негова жена и е заминал нанякъде.

— Пак ти казвам, тъкмо Фъръл ще те окачи на въжето. Теб, Бъргес, човекът, който се вре навсякъде около църквата, човекът, който изгаря икони, който чисти, бие камбаните и копае гробове.

Бъргес, вече видимо притеснен, беше хванал дръжката на камата си.

— Къде слагаш трупите на някои от жертвите, например на Фъръл? — продължи Корбет. — Когато си имаш работа с жена като Соръл, която познава полето като дланта си? Слагаш ги при другите мъртви! Изчетох отново регистъра на покойниците, и мисля, че те хванах, гробокопачо Бъргес. Вечер разкопаваш гроба, за да е готов за погребението на следващата сутрин. Само дето понякога изкопаваш гроба с една стъпка по-дълбок и заравяш някоя от жертвите си, като Фъръл. Или скитащите из пътищата жени. Ще докарам половината град тук с кирки и лопати и ще копаем по данните от регистъра. Ще изровим ковчезите — и ще копаем по-надолу. Мъртвите ще те обвинят. Призраците ще те издадат, Бъргес. Ще представят доказателства, които не можеш да оспориш. Все пак само ти си копаел гробовете. Ще разпитаме и отец Гримстоун, ще претърсим къщата ти, особено онзи малък обор зад нея. Ще се огледаме за чувалчета, натъпкани със слама, за да заглушават шума от копитата на коня ти. И, разбира се — Корбет потупа въжето на камбаната, — ще се върнем на курат Робърт.

Корбет се изправи.

— Тук, в църквата, ще бъдеш съден. Нося кралския печат. Ще призова мъртвите, за да те изобличат. Как само ще се препълни църквата! Ти си убиец, Бъргес, и заслужаваш смърт.

Бъргес беше облегал глава на вратата и наблюдаваше Корбет с присвити очи.

— Соръл те нарече невестулка, Бъргес. Чудно ми е какъв е истинският брой на жертвите ти. Колко тайни гробове има около Мелфорд? Фъръл и жена му са открили някои. Благодарение на тях убитите ще получат възмездие.

— Предполагам, че Фъръл е донесъл онзи триптих от Ипсуич по заръка на сър Роджър, и след като бедният рицар е бил обесен, си го е припомнил. Фъръл несъмнено те е подозирал. Измислил е песен за дявола и ангела, като е имал предвид триптиха на Чапълс.

— Той беше пияница и глупак!

— Бил е прозорлив глупак. Мастър Бъргес, в Светото писание се казва, че глупостта често е проявление на Божията мъдрост. Решил си, че Соръл е вятърничава, но с моето пристигане тук си променил мнението си. Дал си си сметка, колко много може да ѝ е известно и затова си отишъл в Бийчъм Плейс да я убиеш. Беше се приготвил да убиеш и мен, с онази връв, опъната през моста. Стар браконьерски похват или, в твоя случай, Бъргес, стар войнишки номер! Виждаш с кралските стрелци да го използват, за да съборят конниците от седлата им. О, да — Корбет не сваляше очи от Бъргес, — измъкнал си се от Мелфорд и ако не бях отишъл в Бийчъм Плейс, Соръл щеше да изчезне. Къде щеше да я заровиш? Примамвал си някои от жертвите си в горите зад дома си и, както е станало и с Фъръл, си ги заравял в гробището — Корбет пристъпи напред. — Да влезем в църквата, Бъргес. Там трябва да е пълно с призраци, които молят Бог за справедливост. Те настояват за възмездие, те искат да бъдеш наказан, в този и в другия живот.

Бъргес измъкна камата от ножницата си.

— Какво ще направиш — присмя се Корбет, — ще убиеш кралския писар? — извади собствената си кама. — Аз не се казвам Елизабет. Не съм нежно, изплашено момиче.

— Не си! — озъби се Бъргес. — Ти си умен писар. Не знаеш какво е демоните да вилнеят в главата ти. За едно си прав, че е лесно да се измъкнеш от Мелфорд...

Преди Корбет да успее да го спре, Бъргес се измъкна през вратата и се опита да завърти ключа в ключалката. Корбет чу боричкане и слезе по стъпалата. Вратата не беше заключена и се отвори с размах. Появи се Ранулф, опрял дръжката на меча си под брадичката на Бъргес.

— Къде беше? — нахвърли му се Корбет.

— Търсех те.

Очите на Ранулф не изпусаха Бъргес. Натисна по-силно с меча и го принуди да го погледне.

— Не можах да открия този човек, но си спомних приказките ти за камбанарията. Слушах известно време зад вратата, долавях отделни неща. Я, виж ти, какво сме си уловили!

— Вържи му ръцете! — нареди Корбет. — И щом свършиш, удари камбаната!

Ранулф се подчини. Появи се отец Гримстоун, залитащ и напълно объркан. Когато на вратата се показа и Риптън, кралският наместник, Корбет му нареди да отведе свещеника в къщата му и да го заключи там. За кратко време църквата се изпълни със забързани хора, надошли от пазара. Корбет нареди да се донесе регистъра на покойниците. Даде знак с ръка да стихне врявата.

— Вярно ли е? — извика Риптън. — Мастър Бъргес е арестуван? Той и сър Луис Тресилиън?

— Да — отвърна Корбет. — Но трябва да набавя нови доказателства — той повиши глас и мърморенето сред тълпата спря. — Трябва да бъдат разкопани някои гробове — замълча, за да стихнат надигналите се възклицания. — Ще открием ужасна тайна — продължи той, — моля ви да ми имате вяра.

Корбет поведе неколцина мъже към гробището. Вече беше направил справка кога Фъръл е бил видян за последен път и сравни с датите в регистъра. Разкопаха един от гробовете и отместиха прогнилия ковчег. Не откриха нищо. При втория гроб обаче стоящият вътре в трапа Риптън каза, че има нещо под краката му.

— Не е твърда земя — извика той.

След известни усилия внимателно изровиха и положиха на мократа трева едно ужасяващо на вид разложено тяло. Плътта беше изгнила, бяха останали само няколко кичура коса по черепа. Корбет сложи ръкавиците си, обърна главата и посочи пукнатината в задната част на черепната кост.

— Фъръл е, да — измърмори Риптън. — Бог да го прости! Познах колана и ботушите му.

Чу се женски писък и Соръл, с развята коса, като обезумяла притича през гробището. Погледна към трупа и, ако Корбет не беше я

уловил, щеше да падне в несвяст на земята. Остави я да коленичи, хлипаща, скрила лице в ръцете си, и отиде към другите гробове.

Денят напредваше. Имаше гробове, в които нищо не намираха, но твърде често се натъкваха и изкопаваха незаписани в регистъра тела, повечето вече бяха само страшни за гледане скелети.

— Какво е всичко това? — попита Риптън.

— Бъргес ги е убивал — отвърна Корбет — и е заравял труповите нощем. Копаел е гробове или рано сутрин, или късно вечер. Жертвата му е била заравяна преди съответното погребение. Това са всички доказателства, от които се нуждая.

Събираха се все повече хора. Новината беше заляла вече целия град и Корбет се разтревожи. Опасни настроения обхващаха хората и те можеха да изригнат всеки момент. Пръчки и камъни полетяха към стената на гробището, при покритата порта на входа се трупаха групички с войнствени възгласи. Ранулф провери оръжието, затъкнато в колана му, същото направи и Чансън. Корбет се запъти към покритата порта и се изправи пред тълпата.

— Ще има ли правосъдие? — извикаха срещу него.

Корбет позна онзи гражданин, който го беше отегчавал с безкрайните си приказки миналата вечер в общината. Писарят извади кралската заповед и я показа на насъбралите се, така че всички да видят печата ѝ.

— Аз съм кралски пратеник! — извика той. — Овластен съм да разглеждам съдебни случаи и да произнасям присъди! Това и ще направя!

— Ами съдебни заседатели? — попита гражданинът.

— Няма нужда от съдебни заседатели — рязко му отговори Корбет. — Бъргес нападна кралски служител, приносител на кралска заповед. Това е измяна! Въпреки това — снижи глас той — ще е по-добре, ако Бъргес си признае!

Доведоха затворника. Той видя тълпата и се стъписа от заплашителните ѝ викове. Корбет нареди да го отведат под едно тисово дърво, сетне донесоха останките на Фъръл и на останалите трупове, събрани в парчета кожа. Бъргес се втренчи в тези злокобни купчинки изгнила човешка плът, после бавно отмести поглед.

— Ще направиш ли признание? — попита Корбет.

Бъргес шумно си пое въздух.

— Какво мога да кажа? — измърмори той и лукаво се усмихна на Корбет: — Наистина, призраците ме издадоха! Мъртвите ме предадоха.

— Мъртвите искат живота ти — грубо му отвърна Корбет. — Двата с отец Гримстоун трябва да си получите заслуженото.

— Така ли мислиш? — попита Бъргес.

— Той е твой съучастник — настоя Корбет.

— Не, не е. Просто е един малодушен човек.

— Това признание ли е?

— Не е, мастър писарю. Ако искаш признание, ще го получиш, но след като говоря с отец Гримстоун.

Корбет прие с кимване. Ранулф и Чансън заведоха завързания затворник в къщата на свещеника. Корбет се върна в църквата, седна и заразглежда дърворезбите по олтара. Опита да се моли, но осъзна, че е уморен, обзет от внезапна слабост. Отпусна се в основата на една от колоните и изнурено опря гръб в хладния камък. Беше му приляло от всички тези трупове, от лицето на Бъргес, от нечовешката жестокост, с която беше извършвал убийствата си. Искаше му се да е далеч от Мелфорд.

Трябва да беше минал вече час, когато Ранулф и Чансън доведоха обратно Бъргес в църквата. Затворникът беше като в унес.

— Гримстоун е развалина — измърмори Ранулф. — Седи там и дърдори като дете. До час ще е мъртво пиян.

— А убиецът? — Корбет кимна към Бъргес.

Ранулф опипа вътрешната страна на елека си и измъкна свитък. Корбет го разви — Ранулф беше записал признанието на престъпника с безстрастния и сбит почерк на писарите. Корбет помоли за запалена свещ и зачете. Кръвта му се смрази от списъка на престъпленията.

— Поне петнайсет — измърмори той. — Убил е петнайсет души! — Корбет се изправи. — Доведи затворника!

Корбет застана пред високия олтар. Взе малко разпятие от една странична маса и го постави в единия ъ край, до него постави кралската заповед. Бъргес стоеше в другия край на олтара, Ранулф и Чансън бяха застанали от двете му страни.

— Адам Бъргес — извиси глас Корбет, — обвинен си в ужасни убийства в Мелфорд и околностите му. Списъкът — той посочи признанието — говори сам.

— Виновен съм — едва помръдна устни Бъргес. — Говорих с отец Гримстоун. Надявах се да ми прости.

— Имам власт да те съдя — заяви Корбет.

— Какъв е смисълът? — Бъргес разкриви лице в подобие на усмивка. — Нека, каквото има да става, да стане бързо. Имаш властта, имаш доказателства, а вече и моето признание. Съжалявам само, че не те убих. Трябваше да те убия още първия ден, когато пристигна. Виновен съм, колкото е виновен Юда и не ме е грижа, че ще свърша на въжето като него!

— Адам Бъргес, с властта на съдия по наказателни процеси, дадена ми с тази кралска заповед, и по силата на собственото ти признание и изнесените доказателства, те обявявам за виновен в ужасни убийства! Имаш право да обжалваш...

Бъргес избухна в смях.

— Нападна с нож и кралски пратеник, което е предателство към короната!

Корбет замълча, търсейки някаква промяна в студените очи на този мъж, който беше отнел толкова много човешки животи.

— Осъждам те да бъдеш обесен на ешафода. Ще можеш да се изповядаш пред свещеник. Присъдата ще бъде изпълнена днес, преди залез-слънце!

В останалите часове на деня Корбет и неговите хора, с помощта на сър Морис, се заеха да приготвят вещите си. Младият лорд беше поел в свои ръце съдебната процедура, изпрати човек да доведе въоръжена охрана от своето имение. Корбет и сър Луис Тресилиън, охраняван от Ранулф и Чансън, се срещнаха със сър Морис по време на екзекуцията, която се състоя на кръстопътя извън Мелфорд. Насъбрала се беше многобройна тълпа, близките пасища бяха почернели от народ. Бъргес се държа предизвикателно до последно. Качиха го на стълбата, двама от хората на Чапълс го държаха здраво, примката бе здраво стегната около врата му.

Смрачаваше се и излезе студен вятър. Корбет седеше прегърбен на коня си пред бесилката. Той ненавиждаше екзекуциите, обичаен завършек на кралското правосъдие, но този път чувството беше

различно, нямаше въодушевление, нито радост — само мрачна решимост да види случаят приключен.

Погледна през рамо. Тресилиън, който беше дал клетва да не бяга, седеше на коня си, вързаните му ръце стискаха седлото. Вниманието му беше напълно погълнато от мъжа на стълбата и стегнатата около врата му примка. Сър Морис, с бледо лице и твърд поглед, седеше до него. Корбет се огледа. Наблизо с китка цветя в ръце стоеше Соръл. Разпозна коларя, Риптън и останалите редовни посетители на „Златното руно“.

— Адам Бъргес! — извика той. — Имаш ли какво да кажеш преди присъдата да бъде изпълнена?

Бъргес се извърна и плю по посока на Корбет. Корбет дръпна назад коня си, чиито копита се плъзнаха по посипания с камъчета път. Писарят вдигна ръка.

— Нека се въздаде кралското правосъдие!

Блъснаха стълбата, но Бъргес беше по-бърз. Скочи сам и тялото му се загърчи и заизвива, а след малко увисна неподвижно. Зловещата тишина се нарушаваше само от тихия шум на вятъра и скърцането на въжетата на ешафода.

— Нека трупът остане там един ден и една нощ! — нареди Корбет. — После може да бъде погребан.

Обърна се и си взе сбогом със сър Морис.

— Постави стража до бесилката — прошепна Корбет. — Убеди се, че убиецът ще повиси там като назидание.

— Ще го направя, сър Хю. Ами сър Луис?

— Не знам — отвърна Корбет. — Той е умен правник. Ще се защити с доводите, че е служил на кралското правосъдие. Бъргес е доказателство за това.

— Същата участ ли го очаква?

— Съмнявам се — отвърна Корбет. — Но му предстоят тежки дни, затвор или изгнание, макар за кратко — свали ръкавицата си. — Желая ти всичко най-добро, сър Морис.

Лордът стисна ръката на Корбет. Писарят обърна коня си и се загледа в безмълвната фигура, която се полюляваше на края на въжето. Усети, че някой го хваща леко за коляното и погледна надолу. Соръл му поднесе букетче цветя. Корбет го взе. Тя не пускаше коляното му.

— Благодаря ти — прошепна. — Сега имам тяло, над което да скърбя и гроб, на който да се моля. Въздадено беше кралското правосъдие.

Корбет се приведе и докосна лицето ѝ.

— Да, мистрес Соръл, както и Божието!

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Серийните убийци не са продукт на двадесети век, въпреки че по-обстойните ни познания за тях са подпомогнати от съвременната наука. Убийствата, описани в тази книга, се основават на различни случаи от Средновековието. Затворени общности като град Мелфорд действително са съществували и са били благоприятна сцена за кървави и жестоки убийства. Проблемът бил в това, че ако жертвата не е имала могъщ роднина или случаят не бивал отнесен до кралските съдилища, малко е можело да се стори, за да се открие престъпникът. Съдиите вземали подкупи, съдебните заседатели били подложени на натиск или също подкупвани, не само когато ставало дума за убийства, но и при различни случаи на бунтове и предателства. Животът не струвал много. При това през четиринадесети век икономическото развитие на Англия довело до масови преселвания и до рязко нарастване броя на селяните, които били принудени да напускат земите си и да скитат из страната в търсене на препитание. Такива странстващи групи винаги били уязвими, въпреки че настоящата книга се основава по-скоро на убийства, станали в големи градове като Лондон и Норич, отколкото из провинцията.

Нарасналото търсене на английската вълна в чужбина довело до необратими промени в земеделието и овцевъдството. Често съм се разхождал по тесните, хлътнали пътища, описани тук. Пътища, за които дори крал Едуард I е бил убеден, че са заплаха за закона и реда!

От друга страна, правосъдието можело и да действа бързо, така че светкавичната екзекуция по заповед на Корбет отговаря на средновековния ред. Устройството на камбанарията на църквата „Сейнт Едмънд’с“ и хитрият начин, по който са използвани въжетата на камбаните, също се основават както на факти, така и на собствено наблюдение. През четиринадесети век синовете на Каин са били толкова лукави в замислите си, колкото и днешните им наследници.

Издание:

Пол Дохърти. Сянката на греха

Редактор: Милка Рускова

Художник: Христо Хаджитанев, 2008

ИК „Еднорог“, 2008

ISBN: 978-954-365-032-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.